

စံလှစာပေ

BURMESE CLASSIC

စံလှစာပေ

ဖတ်မငြီး

ဇာတ်ကြီးဆယ်တွဲ

ဝတ္ထုများ

နေ့တိုင်းဝေ

စံလှစာပေ

မတ်မင်း

ကတ်ကြီးဆယ်တွဲ

ဝတ္ထုများ

နေတုန်းခေ

ဖြန့်ချိရေး

စံလှစာပေ၊ အမှတ် ၁၈၀၊ ၂၉-လမ်း၊

ရန်ကင်းမြို့။ ၀၁-၂၄၆၆၂၁

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၉၃၉/၂၀၀၃ (၇)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၈၃၂/၂၀၀၄ (၈)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၄

အုပ်ရေ - ၃၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေ

ဒေါ်မြမြကြွေ(၁၉၃၇၉)ပင်မြင့်မာလာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၂၇၁ ၊ လမ်း(၄၀)

ရန်ကုန်မြို့မှ ရိုက်နှိပ်၍

ဒေါ်မြမြကြွေ(၀၁၃၆၄) ၊ စံလှစာပေ

အမှတ် ၁၈၀၊ ၂၉ လမ်း

ရန်ကုန်မှ ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ဆဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျတ်သမားအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ◆ အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ◆ နိုင်ငံသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ စေ့ငွေ နှင့် စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်ငံးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	နိဂါန်းစကား	၇
၂။	ဖတ်မငြီးလတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဝယားအချုပ်	၁၁
၃။	ဖတ်မငြီးလတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဝတ္ထုများ မိတ်ဆက်	၁၃
၄။	တေမိလတ်တော်	၁၇
၅။	ဇနကလတ်တော်	၃၅
၆။	သုဝဏ္ဏသာမလတ်	၄၇
၇။	နေမိလတ်တော်	၅၅
၈။	မဟောသဓာလတ်တော်	၇၃
၉။	ဘူရိဒတ်လတ်တော်	၁၃၁
၁၀။	စန္ဒကုမာရလတ်တော်	၁၄၅
၁၁။	နာဂုဒလတ်တော်	၁၅၁
၁၂။	ဝိဇ္ဇရလတ်တော်	၁၆၁
၁၃။	ဝေဿန္တရာလတ်တော်	၁၇၉
၁၄။	နိဂုံးစကား	၂၀၀

လတ်ကွက်လတ်လမ်း၊ မှတ်ချက်မှတ်စာမ်းများ

ပြည့်စုံစွာပါသည်။

နေ့ဘုန်းဝေ

၁။ နိဂါန်းစကား

ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည်ကား ပုံဝတ္ထုများ၌ ဝါသနာ ထုံသည်။ အဖိုး အဖွားလူကြီးသူမများ၏ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် များသည် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ကို ရွှင်လန်းစေသည်။ ချမ်းမြေ့စေသည်။ သုတကိုရစေသည်။ ရသကိုခံစားရစေသည်။

ဒဏ္ဍရီပုံပြင်များ ပြောရာကနိပါတ်တော် လာတ်လမ်း အသွယ်သွယ်ကို ပုံပြင်သဖွယ်ပြောပြတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နားထောင်၍မဝနိုင်အောင် တသသဖြစ်ရသည်။

လာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့လာ သူဝတ္ထုသာမ၊ ဇနကာ၊ မဟောသဓာ၊ ဝိဇ္ဇရ၊ ဝေဒသန္တရာစသည့် လာတ်ကြောင်းများကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ကြားနာရပါသည်။ နားအီသည်မရှိခဲ့ပါ။ မဟောသဓာ၏ပညာစမ်းခန်းများတွင် စိတ်ရွှင်လန်းရသလို

မဒ္ဒိဒေဝီ၏ သောကခန်းများကလည်း လွမ်းရပါသည်။

စာသင် ချိန် ဘဝရောက်သည် အခါတွင်လည်း
ဇာတ်တော်တချို့နှင့် နီးစပ်ခွင့်ရပါသည်။ မူလက အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းဟုသာခေါ်သော ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမ
ကောင်းများ စုဝေးရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။
အများစုမှာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ သိပ္ပံကို အားလုံးသန်
ကြပါသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာ
ထုံပါသည်။ ထိုစဉ်ဆရာဦးသာလင်းဆိုသူ ဆရာတစ်ဦး
ကျောင်းသို့ရောက်လာပါသည်။

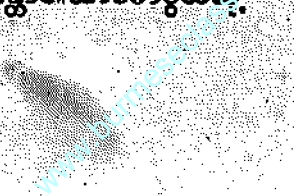
“ငါးကြင်းဆိန့် ငါးကြင်းကြော်တတ်ရတယ်ကွ။

ဖွတ်မြီးနဲ့ ဖွတ်တုတ်တတ်ရတယ်ကွ။

ဒီကောင်နယ် လိပ်ခါးတောက်ကျီဖက်နေပြန်ပါပြီ။

ဟိတ်ကောင် ပိုးစုန်းကြူးကို ပီးတောက်မယ်ထင်ပြီး
မျှတ်မနေစမ်းနဲ့။ ဆရာက ဤအပြောမျိုးပြောတတ်ပါသည်။
အဆင်တန်ဆာအလင်္ကာတွေနှင့် သိုင်းဝိုင်းပြောတတ်ပါသည်။
ဥပမာ ဥပမေယယျတင်စား ခိုင်းနှိုင်းချက်များ ဝေဆာလှ
ပါသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ မြန်မာစာကို အထူး
စိတ်ဝင်စား လာကြပါသည်။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်လာ ဇူလကာရုပ်ကြီးကို
မြင်ယောင်စက်ဆုပ်လာပါသည့်။ ဟိမဝန္တာ၏ သာမောဗွယ်သို့
ရောက်စမ်းချင်ပါသည်။

လာလီနှင့် တဏှာစိန်မောင်နှမအား ဖခင်ဝေသာန္တရာတ
ပါရမီဖြည့်ရန် မေတ္တာရပ်ဆိုခေါ်ခန်းမျိုးတွင် မျက်ရည်မဆည်
နိုင်အောင်ရှိရပါသည်။ မြန်မာစာကိုလည်း စွဲစွဲလန်းလန်း
ချစ်မိပါတော့သည်။

ယခု ဤ “ဖတ်မငြီး ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ဝတ္ထုများ” ကို
ပြုစုရေးသားရာ၌လည်း ဇာတ်အသီးသီးကပေးသောရသကို
ခံစားစေချင်ပါသည်။ သုတကိုဆည်းပူးစေချင်ပါသည်။ တရား
ဓမ္မသံဝေဂကို ရယူစေချင်ပါသည်။ တစ်ပုဒ်ကတစ်ခုတစ်မျိုးမျှ
ပင်ဖြစ်စေ အကျိုးပြုရာရောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်ပါပြီ။

နေဘုန်းဝေ

ဖတ်မငြိုး
ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဝတ္ထုများ
ဇယားအချပ်

ဇာတ်တော်ကြီးအမည်	မြူစုသည့်ဆရာတော် ကျမ်းပြီးသက္ကရာဇ်
၁။ တေမိ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၈-ခုတပို့တွဲလ
၂။ ဇနုက	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၇-ခုနယုန်လ
၃။ သုစဏ္ဍသာမ	အသျှင်ပညာတက္က ၁၁၈၈-ခုနယုန်လ
၄။ နေမိ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၈-ခုဝါဆိုလ
၅။ မဟောသဇာ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၆-ခုတန်ဆောင်မုန်းလ
၆။ ဘူရိဒတ်	အသျှင်နန္ဒမေဓါ ၁၁၄၈-ခုနတ်တော်လ
၇။ စန္ဒကုမာရ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၄-ခုပြာသိုလ
၈။ နာရဒ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၄-ခုတန်ခူးလ
၉။ ဝိဇူရ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၅-ခုဝါခေါင်လ
၁၀။ ဝေဿန္တရာ	ဦးဩဘာသ ၁၁၄၅-ခုတပေါင်းလ
အက္ခရာသင်္ကေတ။	ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို အလွယ်

တက္ကမှတ်သား နားလည်စေရန် မြန်မာ
တို့ က (တေ၊ ဘ၊ သု၊ နေ၊ မ၊ ဘူ၊ စံ၊ နာ၊
ဝိ၊ ဝေ)-ဟူ၍ အက္ခရာ သင်္ကေတ ဖြင့်
မှတ်သားကြသည်။

နေဘုန်းဝေ

မတ်မဏိ

ဇာတ်ကြီး ဆယ်တွဲ ဝတ္ထုများမိတ်ဆက်

“ဇာတ်” ဆိုသည်မှာ ပါဠိစကား “ဇာတက” မှ ရွှေ့လျော့လာသောစကားဖြစ်သည်။ “ဖြစ်ပျက်သောအကြောင်းအရာ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သော နိကာယ် ငါးရပ်ရှိသည်။ ဥဒ္ဒက နိကာယ်တွင်ပါရှိသော မဂ္ဂဇာတ်တော်၌ မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်ပေါင်း (၅၄၇) ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ အခေါ်ရလွယ်ကူအောင် ဇာတ်ပေါင်း (၅၅၀) ဘုရင်ခေါ်သည်။

ထိုဇာတ်တော်များကိုပါဝင်သော ဂါထာဦးရေအလိုက် နိပါတ်အားဖြင့် (၂၂) ပိုင်း ခွဲခြားထားသည်။ ဇာတ်တော်ကြီး

www.burmeseclassic.com

ဆယ်ဘွဲ့ကို မဟာနိပါတ်တွင် ထည့်ထားပါသည်။
မဟာနိပါတ်ဆိုသည်မှာ နိပါတ်ကြီးဖြစ်၍ ပါဝင်သောဂါထာဦး
လည်းများပါသည်။

ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ကို ဇယားအချပ်တွင် ဖော်ပြထား
ပြီးဖြစ်ပါသည်။

အချို့ဇာတ်တော်များကို စကားပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့်လည်း
ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။

- တေမိယဇာတ်   ကို   မူဂလ္လာဇာတ်
- သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်   ကို   သုဝဏ္ဏသျှပ်
- မဟောသဇာဇာတ်   ကို   ဥမင်
- စန္ဒကုမာရဇာတ်   ကို   ခဏ္ဍတာလ
- ဝေဿန္တရာဇာတ်   ကို   သဟဿန္တံ ဟူ၍လည်း

ခေါ်ဝေါ်ပါသေးသည်။

မှတ်ချက် ။ ။နိကာယ်ငါးရပ်ဆိုသည်မှာ (၁) ဒိယန်ကာယ်
၃-ကျမ်း၊ သုတ္တန်မျိုးပါဠိတော်များ။ (၂) မစ္စိပ
နိကာယ် ၃-ကျမ်း၊ သုတ္တန် မျိုး ပါဠိတော် များ၊
(၃) သံယုတ္တန်ကာယ် (၅)ကျမ်း၊ သုတ္တန်မျိုး
ပါတ္တိဟော်များ၊ (၄) အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ် ၁၁-
လမ်း၊ သုတ္တန်မျိုး ပါဠိတော်များ၊ (၅) ခုဒ္ဒက
နိကာယ်-သုတ္တန်မျိုး (၁၅)ကျမ်းနှင့် စိနည်း

(၅)ကျမ်း၊ အဘိဓမ္မာ (၇)ကျမ်း ပါဠိတော်များ
ဖြစ်ပါသည်။

ဤဇာတ်တော်ကြီးဆယ်တွဲကို မာဂဓဘာသာ၊ ပါဠိဘာသာ၊
မြန်မာစကားပြေသက်သက် စသည်တို့ဖြင့် ခေတ်အဆက်ဆက်
ရေးသားပြုစုခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာဓုဒ္ဓဘာသာ
အများစုနှင့် ဤဇာတ်တော်ဇာတ်လမ်းများသည် အနည်းနှင့်
အများ အကျွမ်းစာဝင်ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

စကားပြေရေးဟန်များသည် တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ်
မတူရွေ့လျားပြောင်းလဲလာသည်ကို စာပေလေ့လာသူအများ
လက်ခံပြီးဖြစ်ပါသည်။

ပမာထုတ်ပြုပါရစေ။

“ ဦးညွှာဘာသင်္ဂါမြန်မာစကားပြေများမှာ ရှေးပုဂံခေတ်က
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဓမ္မဝိလာသဓမ္မသတ်ကျမ်း၏ စကားပြေများ
ထက်လည်းကောင်း၊ သယ်နာထဆရာတော်၏မင်္ဂလာကုဏ္ဍလဝတ္ထု၊
ဧကောင်ဖိလာဆရာတော်၏ ယသဝပနဝဝတ္ထု၊ စကားပြေများ
ထက်လည်းကောင်း ကျစ်လျစ်သိမ်သည်းပြေပြစ်သည် ” ဟု
ဖော်ပြထားခြင်းခံရသော ဆရာတော်မင်းပူးဦးညွှာဘာသင်္ဂါ
စကားပြေ အရေးအသားများသည်ပင်လျှင် ယခုခေတ်နှင့်
ခြားနားနေပြီဖြစ်ကြောင်းသတိမူနိုင်ပါသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်လူငယ်လူရွယ်များစု လတ်လှမ်းမိစိမ့်
သောငှာလည်းကောင်း အလွယ်တကူဖတ်ရှုမှတ်သား နိုင်ရန်

လည်းကောင်း ရည်ရွယ်ပြီး ခေတ်စကားပြောရေးအသားဖြင့်
ရေးသားတင်ဆက်အပ်ပါသည်။

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ စလုံးကို စကားပြော၊ ပျို့လင်္ကာ၊
တရားစာ၊ ဇာတ်စကား၊ ရကန်၊ ဟောစာစသည်ဖြင့်
ရှေးဆရာတို့ ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လူငယ်လူရွယ်များ
ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ စလုံးကို လွယ်လင့်တကူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
မှတ်သား ဖတ်ရနိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

နေဘုန်းဝေ

တော်မူသောတော်

တစ်နေ့သော် - တပည့်သံဃာရဟန်းအပေါင်းတို့သည် အစည်းအဝေးပြုရာ တရားသဘင်၌ နိက္ခမပါရမီတော်ကို ချီးမွမ်းကြ၏။

မင်းစည်းစိမ်ကို တွယ်တာမက်မောခြင်း မရှိဘဲတောထွက် တော်မူခဲ့ခြင်း၊ ဖွားဘက်တော်ညောင်စုခွဲစောပင်ရင်း၌ မာရ်နတ်၏ စစ်ပြုခြင်းကို အောင်နိုင်ခြင်း၊ လောကီကွန်ရက် သမီးကညာနှင့် ဖြားယောင်းသည်ကို အောင်မြင်ခြင်း စသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဘုန်းတော်၊ ဉာဏ်တော်၊ ကံတော်အန္တိမ္မများ ကို ချီးမွမ်းစကားကိုလည်း ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

ထိုစဉ်မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်မှ ထွက်ကြွ လာတော်မူလေသည်။ ထို့နောက်တရားသဘင် သံဃာတော်

တို့၏ အလယ်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောနေရာ မြတ်၌ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေစံပယ်တော်မူလေသည်။

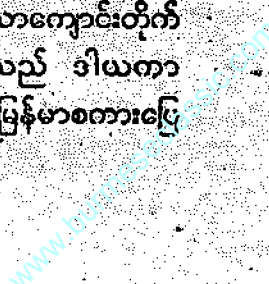
“ တမည့်သားတော်အပေါင်းတို့၊ ယခု ငါမရောက်မီသင် တို့ အစည်းအဝေးပရိသတ်၌ အဘယ်စကားဖြစ်ကြသနည်း ”

“ ကိုယ်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဘိနိက္ခမပါရမီတော် အလီလီကို ချီးမွမ်း၍ ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်နိုင်အောင် ရှိပါသည်ဘုရား ”

“ တမည့်ချစ်သား တို့ -

ကောင်းစွာမဖောက်မပြန်လာခြင်းရှိသော ငါဘုရား၏ လေးပါးသောနိမိတ်၊ လန့်ထိတ်သောသံဝေဂကြောင့် ပါရမီရင့်ပြီး ငါဘုရားသည် လူ့စည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်ကာ တောထွက်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ရှေးသံသရာ - ငယ်နုစဉ်ကမင်္ဂလာ အရာရာကို စွန့်ပယ်ခွါတုံလျက် နိက္ခမပါရမီကို ဖြည့်ကုန်ခဲ့ဖူး သည်မှာ ပို၍ပင်အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်၏။ *

မှတ်ချက် ။ ။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်၊ မဟာဘိနိက္ခမပါရမီတော်ကို အကြောင်းပြု၍၊ ဂါထာပေါင်း (၁၂၁) ဂါထာခွဲတို့ဖြင့် တန်ဆာစီခြယ်သော တေမိယဇာတ် တော်ကို ဟောတော်မူသည်။ မင်းပူးမြို့လေသာကျောင်းတိုက် ဆရာဟော်ဦးဩဘာသ အရှင်သူမြတ်သည် ဒါယကာ မောင်ဝကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သဖြင့် မြန်မာစကားပြေ

သက်သက်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၁၄၈ - ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၁၁) ရက်နေ့တွင် ပြီးသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုသို့မြွက်ဟပြီးနောက် အရဟတ္တဖိုလ် ဝင်စားလျက်၊ ဉာဏ်တံခါးပိတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဖော်မူလေသည်။

ထိုအခါတွင် တပည့်ရဟန်းသံဃာများက -

“အရှင်ဘုရား ယခုကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ နှစ်သက်အံ့ဩ ဖွယ်တို့ကား လောကအလုံး နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြရပါသည်။ အရှင်ဘုရား အမွတ်မျှဖော်ပြသော ရှေးသံသရာ ငယ်နုစဉ် အခါက ဖြည့်ကျင့်ဖော်မူခဲ့သော နိက္ခမပါရမီတော် အကြောင်း တို့ စေ့စပ်ကုန်စင်စင်ရှား သိသာအောင် ငဟာတော်မူပါမှ တပည့်တော်အပေါင်းတို့ အကျိုးစီးပွားများပါမည်အရှင်ဘုရား” ဟူ၍ တောင်းပန်လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဤတွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း တောင်ထိပ်ရေတံခွန် ကတသွန်တည်းဆင်းသကဲ့သို့ စ၊ လယ်၊ ဆုံး နာ၍ မငြီးနိုင်သော တေမိလာတ်တော်ကို ဟောတော်မူလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ အရဟတ္တဖိုလ် (ပါပျက်)

အရိ - ရန်သူ၊ ဟတ - ဖျက်ဆီးအပ်သော၊ ဖလ - အကျိုး၊ ကိလေသာတည်းဟူသော ရန်သူတို့ကိုဖျက်ဆီး၍ ခံစား အပ်သောအကျိုး။

- ပါရမီ (၁၀)ပါး - နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်မျိုး ဆယ်ပါး။
- ၁။ ဒါနပါရမီ - လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း။
- ၂။ သီလပါရမီ - ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါး စသောသီလ ကိုဆောက်တည်သိမ်းဆည်းခြင်း။
- ၃။ နိက္ခမပါရမီ - အိမ် ရာခွဲပေ ရှောင် ရသေ့ ရဟန်း ဘောင်သို့ ရပ်ရောက်ခြင်း။
- ၄။ ပညာပါရမီ - ပညာကိုဆည်းပူးရှာဖွေတိုးပွားခြင်း။
- ၅။ ဝီရိယပါရမီ - မတွန့် မဆုတ်အားထုတ်သော ငွေ့နပ် ဖြင့်ကြိုးစားခြင်း။
- ၆။ သစ္စာပါရမီ - မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်စွာ ပြောဆို လုပ်ကိုင်ခြင်း။
- ၇။ မေတ္တာပါရမီ - ကပ္ပါယားအများကို မိမိနှင့်တစ်သား တည်းချစ်ခြင်း။
- ၈။ ခန္တီပါရမီ - သည်းခံခြင်း။
- ၉။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ - အပြစ်ကင်းသောအရာ၌ စိတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်သည့်အား လျော်စွာလုပ်ကိုင်ခြင်း။
- ၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ - သူစိမ်းသူကျက်ငဲ့ ကွက်မရွေး ချမ်းသာ ဆင်းရဲသော အရေး၌ စိတ်ထွေးကြံ့ စည်ခြင်းမပြု။

အလယ်ကြားရှု၍ နေခြင်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကာသိကရာဇ်ပြည်၌ ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ သင်္ဂဟတရားလေးပါး၊ နာယကဂုဏ်ခြောက်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

ထိုမင်းတွင် ကိုယ်လုပ်မောင်းမ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ရှိ၏။ တောင်ညာစံအဂ္ဂမဟေသီကား စန္ဒာဒေဝီဖြစ်၏။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးမှစ၍ ကိုယ်လုပ်မောင်းမအပေါင်းတွင် သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားပါချေ။ ထို့ကြောင့် ထီးရိုးနန်းစွယ်ကို စောင့်ရှောက်အံ့သောသားမရှိပါချေ။ ထီးရိုးနန်းနန်းညွန့် အခွန်ရှည်ရေးအတွက် ကာသိကရာဇ်ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေးတောင်းဆိုကြ၏။ သားဆုတောင်းရန်ပန်ကြားကြ၏။ ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးကား ပြည်သူတို့အပေါ် ရေလို လလိုကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် -

“ အချင်း ကာသိကရာဇ်ပြည်သူပြည်သားတို့ သင်တို့လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ငါ၏မိဖုရားကို သားဆုတောင်းစိမ့်မည်။ မစိုးရိမ်ကြံတုန်လင့်။ တုန်းပွင့်သော သားကောင်းရတနာဖြင့် ပြည်သူအကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်စေ၏” ဟူ၍ နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးအား ခေါ်ကာ သားဆု

တောင်းရန်ရာလသံပေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဘုရား
အလောင်းတော်သည် နတ်သားဖြစ်၏။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးလည်း သီလမကျိုး မပျက်အောင်
စောင့်၏။ သစ္စာပြုကာ သားဆုတောင်း၏။

မိဖုရားကြီး၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏
နေရာ ပဏ္ဍကမ္မလာမြို့ကျောက်ဖျာသည် ပူပြင်းတင်းမာ၏။
သိကြားမင်းလည်း အကြောင်းရင်းကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၏။
စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး၏ ဆန္ဒကို သိရှိလေ၏။ ထိုက်တန်သော
သားဆုပေးအံ့ဟူ၍ကြ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ပဏ္ဍကမ္မလာ (ပါ) - ဖျော့တော့သော
အဆင်းရှိ၍ သားမွေးအထည်နှင့် တူသော ကျောက်ဖျာ။
အလျားယူငနာ (၆၀) အနံ့ယူငနာ (၅၀)။ ထု ၁၅-ယူငနာ
ရှိသည်။

ဘုရားလောင်းနတ်သားအား မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်း၌
ပဋိသန္ဓေယူရန်တိုက်တွန်း၏။ ဘုရားအလောင်းနတ်သား
လည်းဝန်ခံ၏။ စုတေခါနီးဖြစ်ကုန်သော နတ်သားငါးရာ
တို့ကိုလည်း အခြံအရံဖြစ်စေခြင်းငှာ ကာသိကရာင်မင်း၏
အမှူးအမတ်သားဖြစ်ကြပည့်အကြောင်း တိုက်တွန်း၏။
အားလုံးပင်ဝန်ခံကြ၏။

တာဝတိံသာမှ စုတေ၍ ပဋိသန္ဓေယူကြ၏။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် ဆယ်လစေ့သည်တွင် ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသားတော် 'ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် အမူးအမတ်ငါးရာတို့ အိမ်တွင်လည်း သတို့သားငါးရာကို ဖွားမြင်လေ၏။

ထိုနေ့တွင် မိသည်းထန်စွာရွာ၏။

ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးလည်း သားတော်ဖွားမြင်သည့် သတင်းကိုကြားလျှင် များစွာပင်နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့၏။ သားတော်အတွက် ဂက်ရွေးစင် နို့ထိန်းနှစ်ရာလေးဆယ်ခန့် ထားပြုစုစေပါသည်။ အမတ်သား ငါးရာတို့ကအတွက်လည်း နို့ထိန်းတစ်ဦးစီပေးလေသည်။

ထို့နောက်သားတော်အား တေပီယကမာရ - ဟု အမည်တွင်စေပါသည်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးအားလည်း လိုရာဆုတောင်းစေ၏။ မိဖုရားကြီးသည် ရှေ့ရေးကိုမျှော်တွေးဆလျက် "ယခုမကောင်းသေးပါ။ နောင်ကြီးပြင်းလာသည်တွင်မှ ကောင်းပါမည်" ဟုလျှောက်ထားလေသည်။

တစ်လမြောက်သောနေ့တွင် အယ်နီးတော်တို့သည် မင်းသားငယ်ကို လှပပေးမြှောက်ကြိုင်စွာ တန်ဆာဆင်၍ မင်းကြီးထံဆောင်ခဲ့လေသည်။ မင်းကြီးလည်း လှမ်းယူပိုက်ချီကာ ရင်ခွင်၌ထား၏။ များစွာလည်း စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့၏။

ထိုစဉ်နိုးသားလေးယောက်ကား ဖမ်းယူချည်နှောင်ကာ

မင်းထံဆက်ကြ၏။ မင်းကြီးလည်း - တစ်ယောက်ကြိမ်ဒဏ်
တစ်ထောင်ခတ်စေ၏။ တစ်ယောက်အား ခြေကျင်းခတ်၍
နှောင်အိမ်သွင်းစေ၏။ တစ်ယောက်အားလှံဖျားဖြင့် အသားကို
ထိုးခွာစေ၏။ တစ်ယောက်အား တံကျင်လျှိုသတ်စေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤမင်းသားသည် မိုးချမ်းရည်၊
ပီတိရည်တို့ဖြင့်စွတ်စေအပ် ထိုသို့စွတ်စို စေတတ်သော သတ္တိ
ကြောင့်တေမိယမည်၏။

အများထိတ်လန့်အောင်ထင်ရှားစွာ စီရင်စေ၏။

ထို့ကြောက်ဖွယ်သောစကားကို မင်းသားငယ်ကြား
လေသည်။ မင်းဘဝသည် အပါယ်ကျဖွယ်ကြောက်ရာ
ကောင်းလှပေသည် ဟုတွေးမြင် ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။

တေမိယမင်းသားသည် ရှေးလွန်လေပြီးသော ဘဝ
တစ်ခုက ဤဗာရာဏီပြည်တွင်ပင် မင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။
နှစ်ပေါင်း (၂၀) မင်းပြုပြီးနောက် အနှစ်ရှစ်သောင်း ငရဲ
ကျခဲ့ဖူးလေသည်။ ဤသည်ကို ဇာတ်သရဇာတ်ဖြင့် သိမြင်
သောတေမိယကုမာရသည်မင်းဖြစ်မည်ကို အလွန်ပင်စိတ်လန့်
လျက်ရှိလေသည်။

ဘဝဟောင်းကပင် တော်စပ်ခဲ့ဖူးသူ ထီးချက်စောင့်
နတ်သမီးက ဤအချက်ကိုသိသည်။

“ မင်းအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လိုလျှင် ပညာစွမ်းကို

www.burmeseclassic.com

မပြနှင့်။ ဆင်းရဲဒဏ်ကို သည်းခံ၍နေပါ။ ဆွဲအသကဲ့သို့ နားပင်းသကဲ့သို့ နေပါလေ။”

ထီးချက်စောင့်နတ်သမီးက အကြံပေးစကားဆိုလေသည်။ တေမိမင်းသားလည်း အကြံပေးချက်ကို များစွာ သဘောကျလေသည်။ အကြံပေးချက်အတိုင်း ပြုဆောင်ရန်လည်း အဓိဋ္ဌာန်လိုက်လေသည်။

နို့ဆာသော်လည်း မငို။ တိုက်မှ သောက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုလည်းမပြု။ ဆွဲအနားကဲ့သို့ ဧနထိုင်လေသည်။ နို့ထိန်းသည်များက မင်းသားငယ်၏ အကြောင်းခြင်းရာကို မင်းနှင့်မိဖုရားအား လျှောက်ထားသည်။ မင်းနှင့် မိဖုရားတို့လည်း မင်းသားအား ၁၇-နှစ်တာ ကာလကြာအောင် အလို(၁၇) မျိုးဖြင့် စမ်းသပ်ခဲ့ကြလေသည်။ မင်းသားငယ်ကား ဆင်းရဲဒဏ်ကို သည်းခံသည်။ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ဆွဲအနားပင်း အသွင်ဖြင့် သာနေထိုင်လေသည်။

တစ်လသားအရွယ်မှ တစ်နှစ်သားအထိတိုင် နေ့စဉ် အငတ်ထားကာ အလိုစမ်းသည်။ မင်းသားသည် နို့ငတ်ခြင်းဒဏ်ကို သည်းခံသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ - ဤမင်းသားဖွားစဉ်တွင် - မိုးရွာခြင်း၊ မင်းအမတ်တို့ ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ဖွားတော်မူသောကြောင့် တေမိယ - ဟုခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်သားမှ နှစ်နှစ်သားထိ ဖွားဘက်တော် များ

မတ်သားများနှင့်ထားသည်။ မုန့်စဲသွားရည်စာ အမျိုးမျိုး ပေးထားသည်။ အခြားသောကလေးငယ်များက ယူငင်စားသောက်ကြသည်။ တေမိယကမူ ယူငင်၍မစား။ ခွံမှသာစားလေသည်။

နှစ်နှစ်သားမှ သုံးနှစ်သာအထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့် ထားသည်။ သစ်သီးမျိုးစုံချပေးထားသည်။ အခြားသောကလေးများက ယူငင်စားကြသည်။ တေမိယမင်းသားကမူ ယူ၍မစား။ ခွံမှသာစားလေသည်။

သုံးနှစ်သားမှ လေးနှစ်သားအရွယ်အထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့် ထားသည်။ ကစားစရာမျိုးစုံ ချပေးထားသည်။ အခြားသော ကလေးငယ်များက ကစားစရာများကိုယူကာ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြသည်။ တေမိယကမူ လုံးဝမကစား။

လေးနှစ်သားမှ ငါးနှစ်သားအရွယ်အထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့်ပင်ထားသည်။ ထမင်း၊ ဟင်းမျိုးစုံချပေးထားသည်။ အခြားသူငယ်များကယူငင်ကာအားပါးတရ စားသောက်ကြသည်။ တေမိယမင်းသားက လုံးဝမလှုပ်ရှား။ ခွံမှသာစားလေသည်။

ငါးနှစ်သားမှ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့်ပင်ထားသည်။ တံခါးပေါက်များစွာပါသော ထန်းရွက်မီးတဲတွင် နေလေသည်။ ထို့နောက်တဲမီးကို မီးရှို့သည်။ အခြားသောဖွားဘက်တော်သူငယ်များကား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ

တံခါးပေါက်များမှ ထွက်ပြေးကြသည်။ တေမိမင်းသားကား မတုန်လှုပ်။ ဆွံ့အနားပင်းပုံစံအတိုင်းပင် နေလေသည်။ မီးလောင်လှနီးတွင်မှ အထိန်းတော်များ တစ်စုဝယ်ယူရသည်။

ခြောက်နှစ်သားမှ ခုနှစ်သားအရွယ်အထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့်ပင်ထားသည်။ မြေလမ်းတွင်ထားပြီး မုန်ယိုနေသောဆင်ကိုလွှတ်ပေးသည်။ နင်းသက်ဇော့မည်အသွင်ပြုစေသည်။ အခြားသူတို့ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးကြသည်။ တေမိမင်းသားကား မတုန်လှုပ်။ ဆွံ့အနားပင်း ပုံစံအတိုင်းပင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အထိန်းတော်များကပင် ဆွဲယူခေါ်ငင်ကြရသည်။

ခုနှစ်နှစ်သားမှ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်အထိဖွားဘက်တော်များနှင့်ပင်ထားသည်။ အခန်းတစ်ခုတွင် ထည့်ထားပြီးအစွယ်ချိုးပြီးသား မြေဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖွတ်မေးသည်။ အခြားသူငယ်များ ထိတ်လန့်ပြီးထွက်ပြေးကြသည်။ တေမိမင်းသားကားမတုန်လှုပ်။ ဆွံ့အနားပင်း ပုံစံအတိုင်းပင်နေသည်။ အထိန်းတော်များကပင် ဆွဲယူခေါ်ငင် ကြရသည်။

ရှစ်နှစ်သားမှ ကိုးနှစ်သားအရွယ်အထိ ဖွားဘက်တော်များနှင့်ပင်ထားသည်။ ခန်းမကြီးထဲတွင်ထားပြီး ကပွဲသဘင်ခင်းကျင်းပြုသည်။ အခြားသောသူငယ်တို့က နှစ်သက်အားရလက်ခုပ်ဩဘာတီးကြသည်။ ရွှင်မြူးကြသည်။ တေမိမင်းသားကားမတုန်လှုပ်။ ဆွံ့အနားပင်း ပုံစံအတိုင်းပင်နေသည်။

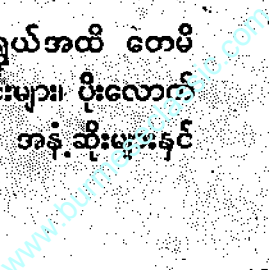
ကိုးနှစ်သားမှ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်အထိ ဖွားဘက်
 တော်များနှင့်အတူထားသည်။ သန်လျက်ကိုင်လူတစ်ဦးကို
 စေလွှတ်ကာ သတ်မည့်ဟန်ငြိမ်းခြောက်သည်။ အခြားသော
 သူငယ်တို့ထွက်ပြေးကြသည်။ တေမိမင်းသားကား မတုန်လှုပ်။
 ဆွဲအနားပင်း ပုံစံအတိုင်းပင်နေသည်။

ဆယ်နှစ်သားမှ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ထိ တိုက်ခန်း
 တစ်ခုတွင်ထားသည်။ နားပင်း၊ မပင်းသိရအောင် ရုတ်တရက်
 ခရုသင်းမျှတ်ကာ ထိတ်လန့်အောင်ပြုသည်။ တေမိမင်းသား
 ကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ဆယ့်တစ်နှစ်သားမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် တိုက်ခန်းတွင်
 ပင့်ထားသည်။ နားပင်း၊ မပင်းသိရအောင် ရုတ်တရက်
 စည်ကြီးတီးသည်။ ထိတ်လန့်အောင်ပြုသည်။ တေမိမင်းသား
 ကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ဆယ့်သုံးနှစ်သားမှ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်အထိ တေမိ
 ယမင်းသားငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်လဲရည်များမှ
 လိမ်းကျံသည်။ ခြင်ယင်များ ကိုက်ခဲစေသည်။ တေမိမင်း
 သားငယ်ကား ထိုသို့သောဆင်းရဲဒုက္ခကို ကျိတ်မှိတ်သည်းခဲ
 တော်မူလေသည်။

ဆယ်လေးနှစ်မှ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိ တေမိ
 မင်းသားကို မစင်တွင်း၌ထားသည်။ ယင်ရိုင်းများ၊ ပိုးလောက်
 များ ကိုက်ခဲစေသည်။ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် အနံ့ဆိုးများနှင့်

ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရသော်လည်း တေမိမင်းသားသည် ကျိတ်မှိတ်သည်းခံသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ဆယ့်ငါးနှစ်မှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်အထိ တေမိမင်းသားကို သလွန်ပျော် တွင်တားသည်။ အောက်မှ မီးဖိုထားသည်။ မီးရှိုက်ဖြင့်နှိပ်စက်သည်။ တေမိမင်းသားသည်းခံသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ ဆယ့်ခုနှစ်အရွယ်အထိ တေမိမင်းသားအား အသံကောင်းရုပ်ချော ကချေသည်မကလေးများနှင့်မြို့ရွာ ယူသည်။ တေမိမင်းသားကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။

ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကာလစလုံးနည်း ပရိယာယ် (၁၇)မျိုးဖြင့် တေမိမင်းသားကို အလိုစမ်းခဲ့ပါသည်။ တေမိမင်းသားကား ငရဲဘေးကိုအမြဲထွေးကာ ထိတ်လန့်သံ ၀၀ ရရှိသည်နှင့်အညီ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိသည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်မြဲ ခဲ့ပါသည်။

ကာသိကရာင်မင်းကြီးလည်း များစွာပင်စိတ် နှလုံးမချမ်းမသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်ဖွားမြင်စဉ်က လက္ခဏာဖတ်သော ပုရောဟိတ်တို့ကို ခေါ်ကာအကြောင်းစုံကို ပြောဆိုမေးမြန်းပြန်ပါသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ဤနန်းတော်၌ မင်းသားရှိသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်အား လည်းကောင်း၊ အရှင်မိဖုရားကြီးအား လည်းကောင်း၊ အဖျားအနာ အနှောက်အယှက် အသက်

အန္တရာယ်ကျရောက် နိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ပါမကထီးနန်း စည်းစိမ်ကို ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမင်္ဂလာရထား၌ တင်လျက် အနောက်တံခါးမှထုတ်ကာ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်သင့်ပါ သည်ဘုရား "

ပုရောဟိတ်များက လျှောက်တင်ကြသည်။

အသက်အန္တရာယ် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကကို ထိခိုက်မည် ဆိုသဖြင့် မင်းကြီးလည်း များစွာထိတ်လန့်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လျှောက်တင်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက် ရန် သဘောတူအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤသတင်းကို ဗန္ဓာဒေဝီမိဖုရားကြီးကြားသည်။ ချက်ချင်းပင် မင်းကြီးထံမှောက်ဝင်ရောက် ခစားသည်။ မင်းသားငယ်ဖွားစဉ်က မင်းကြီးပေးသည့်ဆုကို ပေးပါရန် ပြန်လည်တောင်းခံသည်။ မင်းကြီးကလည်း ရှိရင်းစွဲတတ်အတိုင်း တောင်းခံရန် ခွင့်ပြုသည်။

သားတော်ကို မင်းမြှောက်ပါရန် မိဖုရားကြီး လျှောက်ထားတောင်းဆိုသည်။

တေမိယမင်းသားသည် မင်္ဂလာမရှိသူဖြစ်၍ မင်း မမြှောက်နိုင်ကြောင်း မင်းကြီးကငြင်းဆိုသည်။

ဤကွင် မိဖုရားကြီးက တစ်သက်လုံးပေးနိုင်ပါက ခုနစ်နှစ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားတောင်းဆိုပြန်ပါသည်။

မင်းကြီးကငြင်းသည်။

www.burmeseclassic.com

မှတ်ချက် ။ ။ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးမှာ-

၁။ ခဂ္ဂ သန်လျက်

၂။ ဆတ္တ ထီးဖြူ

၃။ ဥက္ကိသ သင်းကျစ်

၄။ သုဝဏ္ဏပါဒုက ရွှေခြေနင်း

၅။ ဝါဠဝီဇန သားမြီးယပ် တို့ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့၍တောင်းရာ နောက်ဆုံး (၇)ရက်တာမျှ မင်းမြောက်ရန် မင်းကြီးက သဘောတူသည်။

တမိယမင်းသားကို မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါး ဆင်မြန်းစေသည်။ ရာဇတ်သေကံခံစေသည်။

မိဖုရားကြီးက သားတော်ကို စကားပြောပါရန် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်သည်။ သို့သော်မရ။ တေမိယမင်းသားသည် မင်းပြုပြီးနောက်အပြစ်များကျူးလွန်ကာ အပယ်ငရဲကျမည် ကိုထိတ်လန့် သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွံ့အနားပင်း အသွင်ပင်နေ လေသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကာသီကရာဇ် မင်းကြီးက ရထားထိန်း သူနန္ဒာကိုခေါ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင် တေမိယမင်းသားကို မင်္ဂလာရထားနှင့် အနောက်တံခါးမှ ထုတ်ကာသုဿန်တစ်ပြင်တွင် မြေမြှုပ်သတ်ရန် အမိန့်ပေး လေသည်။

(၇)ရက်မြောက်ဘောနေ့တွင် ရထားထိန်းသူနန္ဒာသည် မင်းသားကို အမင်္ဂလာရထားပေါ်သို့ တင်သည်။ သို့သော် မင်းသား၏ ဘုန်းကံကြောင့် မင်္ဂလာရထားပေါ်သို့ သာ တင်မိသည်။

မယ်တော်စန္ဒာဒေဝီကား ဤမြင်ကွင်းကြောင့် သတိမေ့ကာ လဲကျကျန်ရစ်လေသည်။ မယ်တော်အဖြစ်ကို မြင်သော တေမိမင်းသားသည် ဝရုဏာစိတ်ကြောင့် စကားပြောရန် ကြံမိပါသေးသည်။ သို့သော် (၁၇) နှစ်တိုင် ဖြည့်ဆီးခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်ကို အယုက်မခံပါချေ။

သူဿန်သို့ ရောက်သည်။

ရထားထိန်း သူနန္ဒာသည် တေမိယမင်းသားကို မြေမြှုပ်ရန် တွင်းတူးနေသည်။

ထိုအခါကျမှ တေမိယမင်းသားသည် -

“ငါကား အထက်ကပညာစွမ်းကိုယ်စွမ်းကို ဖုံးလွှမ်းမြင် တိမ်အချိန်အခါမဟုတ်သဖြင့် ထုတ်ပြခြင်းမပြုရ ယခုကာ ပညာနှင့် ကိုယ်အားကို ထင်ရှားစွာထုတ်ပြင်သင့်သော အခါရောက်ပြီ” ဟုယူကာ ရထားမှမြေသို့ ဆင်းသည်။ အဝတ်တန်ဆာဝန် ဆင်ရန်တောင့်တသည်။

ဝိသကြုံနတ်ဇားက သိကြားမင်းကိုယ်စား ဝတ်လဲတော် ဆက်သသည်။ ထိုဝတ်လဲတော်ကို ဝတ်၍ ရထားမှူး သူနန္ဒာနှင့် စကားပြောလေသည်။

ကျေးဇူးတင်တော်

တေမိယမင်းသားက သူနန္ဒာအား အဆွေခင်ပွန်း တို့အား မပြစ်မှားထိုက်ကြောင်းနှင့် မိတ္တူပူလာဒေသနာ ဆယ်ဂါထာဖြင့် တရားဟောသည်။ သူနန္ဒာလည်း မင်းသား၏ အဖြစ်သနစ်ကိုသိ၍ နေပြည်တော်သို့ပြန်ပြီး မင်းပြုပါရန် လျှောက်ထားသည်။

မင်းသားက ရဟန်းပြုလျက် ချမ်းသာစွာနေမည်ဟု ပြောသည်။ ခမည်းတော် မယ်တော် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ကန်တော့လိုကြောင်း မှာကြားကာ သူနန္ဒာကိုနေပြည်တော်သို့ စေလွှတ်သည်။

သူနန္ဒာလည်း နေပြည်တော်သို့ရောက်၍ အကြောင်းစုံ ကိုလျှောက်ထားသည်။ မယ်တော် ခမည်းတော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့လည်း လိုက်၍ လာကြသည်။ တေမိယမင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကိုယူရန် တောင်းပန်ကြသည်။

တေမိယမင်းသားက တောထွက်ခြင်း၏အကျိုးကို ပြ၍ တရားဟောကြားသည်။ မယ်တော် ခမည်းတော်မှအစ ဘရာဏသီ တစ်ပြည်လုံးသည် ဥစ္စာစည်းစိမ် ဟူသမျှတို့ကို စွန့်လွှတ်၍ တောထွက်ကာ ရဟန်းပြုကြသည်။

ဤသတင်းကိုကြားသော ဒုနစ်ပြည်ထောင်မင်း တို့လည်း တောထွက်၍ ရဟန်းပြုကြလေသတည်း။ ။ ။

www.burmeseclassic.com

ဇနကာဇာတ်တော်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိတ္ထီလာပြည်
၌ မဟာဇနကာအမည်ရှိသော မင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုမင်းတွင်
အရိဋ္ဌဇနကာနှင့် ပေါလဇနကာမင်းသား ဟူသော သားတော်နှစ်ပါး
ရှိလေသည်။

နာရိဋ္ဌဇနကာမင်းသားအား အိမ်ရှေ့အရာကို ပေးသည်။
ပေါလဇနကာမင်းသားအား သေနာပတိအရာကို ပေးလေသည်။

မဟာဇနကာမင်းကြီး နတ်ရွာစံသော အရိဋ္ဌဇနကာ
မင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ပေါလဇနကာသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၍
လာလေသည်။

ဤတွင် ပေါလဇနကာ အိမ်ရှေ့မင်း၏အတွင်း ကျွန်ုပ်
ဖြစ်သော အမတ်ဇာတ်ယောက်သည် မိမိ၏အလိုဆန္ဒမပြုည့်

သည့်အတွက် အရှင်သခင်ဖြစ်သူ ပေါလလောက အပေါ်တွင် အပြုံးထားသည်။ မင်းကြီးအရိပ်လောကထံစင်ပြီး ကုန်းချောစကား ဆိုလေသည်။

အကြိမ်ကြိမ်ကုန်းချောလေသော် မင်းကြီးလည်း -

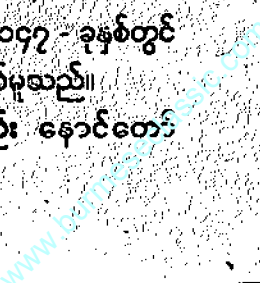
“ ငါ၏ညီသည် ငါ့ကိုမကောင်းကြလေသည် ” ဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆလေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းကိုဖမ်းသည်။ အနှောင်အဖွဲ့၌ ချထားလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ မဟာလောကဇာတ်တော်ကို မူရင်းပါဠိ တော်၌ ဂါထာပေါင်း (၁၈၆) ဂါထာဖြင့်ဖွဲ့ဆိုထားသည်။

သာဝတ္ထိပြည် လောတဝန်ကျောင်းတော်တွင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မစဉ် တစ်နေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် အစည်းအဝေးဖြစ်ကြလေသည်။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နိက္ခမပါရမိဖြည့်တော်မူမုံကို ချီးမွမ်းကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားက ထိုပါရမိကို အကြောင်းပြု၍ မဟာလောကဇာတ်တော်ကိုဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဤဇာတ်တော်ကြီးကို မင်းဘူးမြို့၊ အရှင်ဦးဩကာသသည် လေသာကျောင်း၊ ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ၏သား ဒါယကာမောင်ထောက်က တောင်းပန်သဖြင့် ၁၀၄၇ - ခုနှစ်တွင် ပါဠိ တော်မှမြန်မာသို့ အနက်ပြန်၍ ပြုစုတော်မူသည်။

ပေါလလောကအိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်း နောင်တော်

အပေါ်၌ ပြစ်မှားမိခြင်းမရှိကြောင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။ သစ္စာ၏အာနုဘော်ကြောင့် အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်လေသည်။ အနှောင်အဖွဲ့လွတ်လျှင် လူသူစုသည်။ ရွာငယ်များကို သိမ်းသည်။ ယခင်ကနှောင်တော်ကို ရန်မလုပ်လိုသော်လည်း ယခုရန်လုပ်တော့မည်ဟု ဆို၍စစ်ထိုးလေသည်။

ဤတွင် နောင်တော်အရိဋ္ဌနက အရေးနိမ့်၍ နတ်ရွာစံလေသည်။ အရိဋ္ဌဇနကမင်း၏ ဖိဖုရားကြီးသည် ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ဖြစ်သည်။ ပြည်တန်ကျောက်မျက် ရတနာများ သို့ဝှက်ယူဆောင်ကာ ဆင်းရဲသူအသွင်ဖြင့် ထွက်ပြေးလေသည်။

ယူဇနာခြောက်ဆယ်ကွာသော စမ္မာနဂိုပြည်သို့ ရောက်လေသည်။ ဖိဖုရားကြီးတွင် တည်သောကိုယ်ဝန်မှ ဘုရားအလောင်း မဟာဇနကဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်း၏ တန်ခိုးဖြင့် စမ္မာနဂိုပြည်သား ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ဆုံတွေ့သည်။ ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားကြီးက နှမရင်း သဖွယ်စောင့်ရှောက်ပြုစုသည်။

ဘုန်းသမ္ဘာရှင်ဖြစ်သော အလောင်းတော်မဟာဇနက မင်းသားကို ဖွားမြင်လေသည်။

ဆော့ကံစားနိုင်သော အရွယ်ရောက်သည်တွင်ကလေး သူငယ်ချင်း ဆော့ကစားရာ၌ အဖမဲ့သောမဟာဇနကို အခြားသူငယ် တို့မလိုတိမာပြောကြသည်။ နှိမ်ကြသည်။

နိုင်ထက်စီးနင်းပြု မှုချင်ကြသည်။

ဇနကမင်းသား အရွယ်ရောက်လာသည်တွင် မိမိ၏ မျိုးရိုးဇာတိကို မရမကမေးလေတော့သည်။ မေးဖန်များသည် တွင် မိခင်ဖြစ်သူလည်း အကြောင်းစုံ ပြောပြရတော့သည်။

“ သားတော်ရဲ့ဖခမည်းတော်ဟာ မိတ္ထီလာပြည်ရှင် အရိဋ္ဌဇနကမင်းဖြစ်တယ်သားတော်။ ယခု မိတ္ထီလာပြည်မှာ စိုးစံနေတာက သားတော်ရဲ့ဦးရီးတော် ပေါလဇနကဖြစ်တယ် ”

မယ်တော်ကဖြစ်ကြောင်းလှုံ့စင် ပြောပြသည့်တွင် -

“ တစ်နေ့ နေ့မှာ ခမည်းတော်ရဲ့အရိုက်အရာကို ပြန်လည်ရယူသိမ်းပိုက်ရမယ်”

ဇနကမင်းသားသည် ဤသို့လျှင်ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဤသို့သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ပင်လယ်ခရီးဖြင့် သင်္ဘောလွှင့်၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်နိုင်စေရန် မယ်တော်အား ခွင့်ပန်သည်။ မယ်တော်က ခွင့်မပြုချင်။ အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်ပန်ကာ ပင်လယ်ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် သင်္ဘောသား ခုနစ်ရာနှင့် ပင်လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့ပါသည်။ (၇) ရက်မျှကြာသည်တွင် ယူဇနာပေါင်း (၇၀၀) ခန့် ရောက်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်တွင် ဇေပြင်းမုန်တိုင်းမိသည်။ သင်္ဘောယှဉ်ချပ်တို ကွဲအက်ကာ ရေဝင်ပြီး သင်္ဘောနစ်လေသသည်။

www.burmeseclassic.com

အခြားသောသင်္ဘောသား ခုနစ်ရာတို့သည် ယောက်ျား
တို့၏ လုံ့လကိုတစ်စုံတစ်ရာ မပြတ်ကြွေးမြည်တမ်းလျက်ပင်
ငါး၊ လိပ်၊ ငါးမန်း တို့၏ အစာဖြစ်ကုန်လေသည်။

ဘုရားလောင်းမဟာဇနကကား ယောက်ျားတို့၏
လုံ့လစီရိယကို မလျော့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပင်လယ်၌
လက်ပစ်ကူးလေသည်။ ဥပုပ်ဒီတင်းလည်း ဆောက်တည်
ပါသည်။

ထိုအခါ မဏိမေခလာနတ်သမီး သည် မနိုးမဝေးသော
ကောင်းကင်၌ ကိုယ်ထင်ပြုကာရပ်သည်။ ကောင်းမြတ်သော
လုံ့လဖြင့်ပင်ကူးသလော၊ မူးရှူးသောစိတ်ဖြင့် ကူးသလော
ဟူ၍လည်း စုံစမ်းဆီရှိလိုသည်။

“အို... လုလင်ဗျို၊ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မရောက်နိုင်
သော ဤသမုဒ္ဒရာ၌ ပင်ပန်းစွာကူးသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိ
အံ့နည်း။ ဆန္ဒပြည့်မည်ထင်မှတ်သောကြောင့် ကြိုးစားအား
ထုတ်ခြင်းပေလော။

“အသင်နတ်သမီး ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်သော
ယောက်ျားတို့၏ လုံ့လသည်အကျိုးမဲ့ ဖြစ်ဖူးသည်မရှိပါ။
ဤသမုဒ္ဒရာကမ်းကို မမြင်ကာမျှနှင့် အဘယ်ကြောင့် ယောက်ျား
တို့၏လုံ့လကို လျှော့ထိုက်ပါသနည်း။ ကမ်းကိုမြင်သည်ဖြစ်စေ၊
မမြင်သည်ဖြစ်စေ အကျိုးကိုမြင်သောကြောင့်သာ ငါလုံ့လပြု
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ မဏိမေခလာ - လောကကို စောင့်ကုန်
 သောနတ်မင်းကြီးလေးပါးဖြစ်သည့် တေရဌ၊ ဝိရုဌက၊ ဝိရူပက္ခ၊
 ကုဝေရ ဟူသော နတ်မင်းကြီးတို့က မဟာသမုဒ္ဒရာတွင်
 ယောက်ျားမြတ်တို့ မသေစေရန် ကယ်တင်ရန် သမုဒ္ဒရာ၌
 အစောင့်ထားခြင်း ခံရသောနတ်သမီး၊ မဏိ - ပတ္တမြား၊
 မေခလာ - လျှို့ဝှက်အပ်သော ကြွေ၏ပန်းနှင့် တူသော
 တန်ဆာရှစ်ခွယ်ရှိသော ခါးကြိုးတန်ဆာ။

ထို့ကြောင့် မဏိမေခလာ - ဟူသည် ပတ္တမြား
 ခါးကြိုးတန်ဆာ ဝတ်ဆင်သောနတ်သမီး။

“ အသင်လုလင်ပြောသော လုံ့လဝီရိယအကျိုးကား
 အခြားသောအရာတို့၌ မှန်ပါလိမ့်မည်။ ဤနေရာကား အရာ
 မဟုတ်သောကြောင့် အချည်းအနှီးသာဖြစ်အံ့ ”

“ အသင်နတ်သမီး အသင်၏ပြောစကားများသည်
 မှန်ကောင်းမှန်လိမ့်မည်။ သို့သော် ငါကား ယောက်ျားမှန်လျက်
 နှင့် အသက်မရှိသော ကျွန်းထင်းကဲ့သို့ လုံ့လမပြုဘဲနေသည်
 ဟုအများ ဓာကာအပြစ်မတင်စေချင်။ ထို့ကြောင့် လုံ့လပြုခြင်း
 ဖြစ်မေသည် ”

“ အသင်လုလင်ပျို လုံ့လပြုခြင်းကာ ကောင်း၏။
 သို့သော် လုံ့လပြုမှားလျှင် သိုရာကိစ္စ မပြီးနိုင်။ အရှစ်တက်
 ဖြစ်လိမ့်မည် ”

“ လုံ့လ၏အကျိုး ထင်ရှားစေအံ့ အသင်နတ်သမီး။

ဤသမုဒ္ဒရာ ငါနှင့်အတူသင်္ဘောပျက်ရာတွင် ပါသောခုနစ်ရာ
 သော သင်္ဘောသားတို့သည် ယောက်ျားတို့၏လုံ့လမရှိ
 သောကြောင့် ငါ၊ လိပ်၊ ငမန်း တို့၏အစာဖြစ်ကုန်ကြပြီ။
 ငါမူကား ယောက်ျားတို့၏ လုံ့လကိမ်လျော့ခြင်းကြောင့် ငါ၊
 လိပ်၊ ငမန်း တို့၏ဘေးမှလွတ်ခဲ့ပြီ။ လူ့သာမန်တို့မြင်ရခဲ့သော
 သင်္ဘောသမီးကိုလည်း ငါမြင်ရပေသည်။ သင်သနား၍ ငါ့ကို
 ကယ်ဆောင်ပါလျှင် ငါ့၌အကျိုးရှိလှစွာ။ သင်မကယ်၍
 ငါဆုံးရလျှင်လည်း လုံ့လပြုငါ့၌ရှိပေပြီ။ ”

မဟာဇနက၏ ချေပစကားများကို ကြားရလျှင်
 နတ်သမီးသည် များစွာနှစ်သက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်
 ဘုရားလောင်း ဇနကအလိုရှိရာ မိတ္ထီလာပြည်သို့
 ပို့ဆောင်သည်။ ကျောက်ဖျာထက်၌ သိပ်ထားလေသည်။

ထိုအခါတွင် မိတ္ထီလာပြည်၌ ဘထွေးတော်ပေါလာဇန
 ကမင်း နတ်ရွာစံ၍ ခုနစ်ရက်ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ပေါလဇနကမင်း၌ သီဝလိဒေဝီမည်သောသမီးတော်
 သာလျှင် ကျန်ရစ်လေသည်။ ပေါလဇနကမင်းသည် ထီးနန်း
 ဆက်ခံစိုးစံသည့်ကိစ္စအတွက် နတ်ရွာမစံမီကပင် မှာကြားခဲ့
 လေသည်။

“ ထီးနန်းဆက်ခံမည့်သူသည် ဝိုလ်ခြေတစ်ထောင်
 တင်နိုင်ချနိုင်သောလေးကို တစ်လောက်တည်းဖြင့် တင်နိုင်ချနိုင်
 သောကာယဗလ ရှိသူဖြစ်ရမည် ”

www.burmeseclassic.com

“ တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးသော ရွှေဘိုးကြီးကို ဖော်ထုတ် နိုင်သော ဉာဏဗလရှိသူလည်းဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် ငါ့စံမယ်ရာ ဖြစ်သောမလ္လင်တော်၏ ခေါင်းရင်းကိုယ်စွမ်းနိုင်သူဖြစ်ရမည်”

“ သမီးတော်နှစ်သက်သူလည်း ဖြစ်ရမည် ”

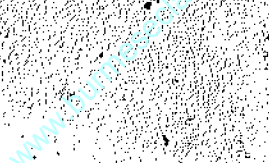
“ ဤအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံလျှင် မည်သည့်အမျိုးမဆို ထီးနန်းအပ်နှင်းလေတော့ ”

ထို မှာကြားချက်အတိုင်း သီဝလိမင်းသမီးနှင့် ထိုက်တန်ရာကို ရှာကြံ၍မရနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ ဤတွင် မျိုးမတ်တို့သည် မင်းလောင်းရှိရာသို့ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဖုတ်သွင်း ရထားလွှတ်လေသည်။

ဖုတ်သွင်းရထားသည် ဘုရားလောင်းဇနကာမင်းသား စက်တော်ခေါ် ရာ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ ရပ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတ်တို့သည် ပုံရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အကဲပေးချက် အတုန်းရှင်သမ္ဘာရှင် ဖြစ် မဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပေါလဇနကာမင်း မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ကာယဗလ ဉာဏဗလ ရှိ မရှိကိုလည်းကောင်း စမ်းသပ်သည်။ အားလုံး ပြည့်စုံကြောင်း သိရှိသည်တွင်မှ ဇနကာမင်းသားအား မိတ္ထီလာ ပြည်၏ ထီးနန်းတို့ သီဝလိဒေဝီမင်းသမီးနှင့် တကွအပ် ဝေလသည်။

မဟာဇနကာမင်းနှင့် သီဝလိဒေဝီမိဖုရားတို့လည်း မင်း၏စည်းစိမ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာစံနေတော်မူကြလေသည်။

တစ်နေ့ -

မင်းနှင့် မိဖုရားတို့ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူကြ သည်။ ထိုစဉ် မဟာဇနကမင်းကြီးသည် သရက်ပင်နှစ်ပင်ကို သတ်ထားမိသည်။

တစ်မင်ကား အသီး မသီး။ ထို့ကြောင့် စိမ်းစိမ်း လတ်လတ် ညှိဖတ်သော ခက်ရွက်တို့ဖြင့် မူလအတိုင်း ရှိလေ သည်။

တစ်ပင်သော်ကား အသီး သီး၏။ ထို့ကြောင့် ခူးဆွတ် ချိုးယူဖျတ်ဆီးခြင်းခံရ၏။ မူလအတိုင်း မတည်ရှိချေ။

ဤတိုင်းပြည် စည်းစိမ်ဆီသည်မှာလည်း ရန်သူနှင့် ဆက်ဆံရသည်။ အသီးမသီးသော သရက်ပင်နှင့်တူသည်။

ဤသို့သော တွေးတောမြော်မြင်စိတ်ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ် သို့ညွတ်သော စိတ်အားကြီးတော်မူလေသည်။ ဘုရားလောင်း သည် “ နေက္ခမဝိဇာတ် ” ဖြင့် လေးလကျော်နေပြီးနောက် ရဟန်းပြုကာ တောထွက်လေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဗုဒ္ဓသနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍စီရင်အပ်သော ရထား။ ဖုတ်သွင်းရထားဟု လတ်နိသျဆရာအိနှင့် အရပ်သား များ ခေါ်ဝေပြန်ဆိုကြကုန်၏။ ပုဇောဟိတ် - ပုဇောဟိတ (ပါ) - ပြည်၏အကျိုးစီးပွား ကိုဆောင်ဝတ်သောသူ။

သီဝလီဒေဝီနှင့် တကွမိဖုရား ခုနစ်ရာတို့သည် မဟာဇနကမင်း၏ နောက်သို့လိုက်ပါလျက် တောမထွက်ရန် ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် တားမြစ်ကြပါသည်။

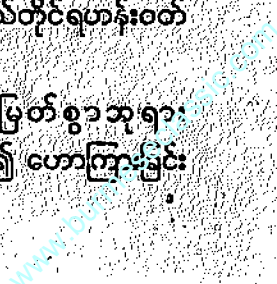
ထိုအခါ နာရဒရှင်ရသေ့နှင့် မိဂါဒိန်ရှင်ရသေ့တို့က
 ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ် တို့တို့ဖြတ်၍ တစ်ယောက်တည်းချင်း
 ကမ္မဋ္ဌညန်းကို ရှေးရှုရသော ရဟန်းတို့ကိုညွှန်ပြနည်းပေး
 ဆုံးမလေသည်။ သို့သော် သီဝလိဒေဝီနှင့်တကွ မိဖုရား
 မောင်းမမ်သံတို့သည် အလောင်းတော်နုကမင်း၏
 နောက်သို့လိုက်ပါမြဲ လိုက်ပါလျက်ရှိကြလေသည်။

ဤတွင် အလောင်းတော်သည် - လက်ကောက်နှစ်ဆင့်
 ဝတ်ရာ၌ အသံဖြစ်၍ လက်ကောက်တစ်ဆင့်တည်း ဝတ်ရာ၌
 အသံမဖြစ်ပုံ ဥပမာပြု၍လည်းကောင်း၊ မျက်စိတစ်ဖက်ကို
 မှိတ်လျက် တစ်ဖက်ဖြင့်ကြည့်၍သာမြှားကို ဖြောင့်၍ရသော
 ဥပမာကိုပြု၍လည်းကောင်း၊ ဖြတ်ပြီးသောမြက်ပင်မှ မြက်ညွှန်
 တို့ပြန်၍ဆက်ကာ မရဝကောင်းသော ဥပမာပြု၍လည်းကောင်း
 သီဝလိဒေဝီအား တရားပြဆုံးမလေသည်။

ဤသည်တွင်မှ မိဖုရားနှင့်တကွသော မောင်းမ၊ မိသံ
 မှူးမတ်တို့သည် ဆက်၍မလိုက်ဘဲ ပြည်တော်သို့ပြန်ကြ
 လေသည်။

ထို့နောက် သီဝလိဒေဝီမိဖုရားသည်လည်း သားတော်
 ဒီဃာဝုမင်းသားအား ထီးနန်းအပ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်ရဟန်းဝတ်
 လေသည်။

ဤမဟာဇနကဇာတ်တော်ကို မြတ်စွာဘုရား
 ဟောကြားရာတွင် နိက္ခမပါရမီကို အဓိကထား၍ ဟောကြားခြင်း

နေကလတ်တော်

ဖြစ်သော်လည်း၊ ဝီရိယပါရမီ ဖြည့်တင်းပုံကိုလည်း ဖြန့်ထား
ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် - ငွေ့ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှု
အကြောင်းပြောလေ ရေးလေ လေတိုင်း မဟာဝနက၏ ငွေ့လုံ့လ
ကို ပဟာဆောင်ကာပြောကြ၊ ဝေးကြွခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။ ။

မှတ်ချက် ။ ။ နေက္ခမ္မဝိတက် - တောထွက်ရန်
အကြံအစည်။

ဆုဝဏ္ဏသာမဇာတ်ဇာတ်

တရာဏသိပြည်အနီး ပိဝသဗ္ဗဒါမြစ်ကမ်း၏ တစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် တံငါရွာကြီး နှစ်ရွာရှိသည်။ ထိုနှစ်ရွာတွင် တံငါအကြီးအကဲ တစ်ဦးစီရှိသည်။ ထိုတံငါအကြီးအကဲ တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်သည်။ မိမိတို့၏ သားသမီးများ အရွယ် ရောက်လျှင် အချင်းချင်း လက်ဆက်ထိမ်းမြား ပေးရန် ကတိကဝတ်ပြုထားကြလေသည်။

တံငါအကြီးအကဲ တစ်ယောက်တွင် ဒုက္ကလသတိုးသား ကို ဖွားမြင်ပြီး အခြားတစ်ယောက်တွင် ပါရိသတိုးသမီးကို ဖွားမြင်ပါသည်။ ဒုက္ကလနှင့် ပါရိကတို့သည် မြဟ္တာပြည်မှလာသူ များဖြစ်ကြ၍ ကာမဂုဏ်ကို အလို့မရှိကြချေ။ အရွယ်ရောက်လာ ကြ၍ နှစ်ဘက်မိဘသဘောတူ လက်ထပ်ပေးကြသော်လည်း

ကာမဂုဏ်၌ ပျော်မွေ့လိုက်စားခြင်း မရှိကြချေ။

မိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက် နှစ်ဦးတိုင်ပင်ကာ တောထွက်ကြသည်။ ရသေ့ရဟန်း ပြုကြပါသည်။ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့ တောထွက်လာသည်ကို သိကြားမင်းက သိမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိသကြိုနတ်သားကို စေလွှတ်ကာ ကျောင်းသင်္ခမ်း ဖန်ဆင်းထားစေသည်။ တရားရှာရန် မတောထွက်လာသူများ သည် ကျောင်းသင်္ခမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင်ရှိ သက်န်း ပရိက္ခရာတို့ကိုလည်းကောင်း သုံးဆောင်နိုင်ဝါကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဆရာတော် ဦးဩဘာသက ဇာတ်တော် ရှစ်စောင်ပြုစုပြီးနောက် ပျံလွန်တော်မူသည်။

ဤဇာတ်တော် (၂)စောင် အနက် သုဝဏ္ဏသာမ ဇာတ်တော်ကို စာရေးတော်ကြီး မောင်သာ - ၏ တောင်းပန် လျှောက်ထားချက်အရ အသျှင်ပညာတီကွဆရာတော်သည် ၁၁၈၈-ခု၊ နယုန်လတွင် ရေးသားပြီးစီးတော်မူသည်။ မိဘကျေးဇူး နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောတိုင်းရေးတိုင်း သာဓက ဆောင်ပြုလေ့ရှိတတ်သော ဇာတ်တော်ဖြစ်ပါသည်။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့လည်း ရသေ့ဝတ်ကာ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံအားထုတ် နေထိုင်ကြလေသည်။

ဤ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကသူမြတ် နှစ်ယောက်တို့သည်

တစ်နေ့တွင် မျက်စိကွယ်ကာ ဘေးသင့်မည့် အကြောင်းကို သိရှိလေသည်။ သို့ကြောင့် သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ကျောင်းသစ်မ်းသို့လာပြီး သားထောက်သမီးခံရရေးအတွက် ကိုယ်လက်နှီး မေ့ယပါရန် လျှောက်ထားတိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့က အပြင်းအထန်ငြင်းဆိုပါသည်။

သို့နှင့် သိကြားမင်းက ပါရိကဥတုလာသောအချိန်တွင် ဒုက္ခလက ပါရိက၏ချက်တော်ကို လက်တော်နှင့် သုံးဆပ်စေသည်။ ဤတွင် ပါရိကတွင် ကိုယ်ဝန်တည်သည်။ အချိန်တန်သောအခါ သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်လေသည်။

ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါသောသားဖြစ်၍ “ သုဝဏ္ဏသာမ ” ဟုခေါ်တွင်သည်။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့က သုဝဏ္ဏသာမကို ကျောင်းတွင် ထားကာ တောတွင်းသို့သွား၍ သစ်သီးသစ်ဥ ရှာဖွေသည်။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့က သုဝဏ္ဏသာမသတို့သားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြသည်။ ရေချိုးပေးသည်။ နံ့သာလိမ်းပေးသည်။ ပန်းဖြင့်လုပ်သော ဒန်းတွင်အိပ်စက်စေသည်။ နို့ချိုတိုက် သည်။ နတ်အများကလည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက် ပေးကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုဝဏ္ဏသာမသည် တောထွက်ကြီးပြင်း၍ လာသည်။ တောတွင်း တိရစ္ဆာန်များနှင့် ခင်မင်ဆော့ကစားကာ အရွယ်ရောက်စပြုလာသည်။ ညနေစောင်းများတွင်

သမင်အပေါင်းခြံရံကာ မိဂါသသပ္ပဒါဖြစ်သို့ ရေခပ်ဆင်းလေ့ ရှိသည်။

တစ်နေ့

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိက တို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တောတွင်း လှည့်လည်ကာ သစ်သီး သစ်ခွများ ရှာဖွေကြသည်။

ထိုစဉ် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာ သွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ကာမှီခိုသည်။ ထိုအပင် ခြေရင်း တွင် တောင်ပို့တစ်ခုရှိသည်။ ထိုတောင်ပို့ပေါ်တွင် ဒုက္ခလနှင့် ပါရိက တို့သည် ထိုင်ကာ မိုးခိုအနားယူကြသည်။ ထိုတောင်ပို့ တွင် အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြွေဟောက်တစ်ကောင်နေသည်။

တောင်ပို့ထက်တွင် ထိုင်နေသော ဒုက္ခလ၊ ပါရိကတို့၏ ကိုယ်မှစီးကျလာသော အနံ့ကို မြွေဟောက်သည် မခံနိုင် ဖြစ်သည်။ အနံ့ဆိုးကြောင့် မြွေဟောက်သည် ဒေါသထွက်ကာ အဆိပ်ခိုးများ မှုတ်ထုတ်လေသည်။ ထိုအဆိပ်ငွေ့ကြောင့် ရသေ့ နှစ်ပါးစလုံး မျက်မမြင်ဘဝသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ညနေစောင်း အစီ မိဘနှစ်ပါးတို့ ပြန်မရောက်ရှိလာ ခြင်း မရှိသဖြင့် သုဝဏ္ဏသာမ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ ဤတွင် မြွေဆိပ်သင့်ပြီး မျက်စိကွယ်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို တွေ့သည်။ ကျောင်းသို့ လက်တွဲခေါ်ယူလာခဲ့လေသည်။

သုဝဏ္ဏသာမသည် မိဘနှစ်ပါး မျက်စိကွယ်သည့်ကို တွေ့ရလျှင် ဝမ်းလည်း ဝမ်းသည်။ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ မိဘတို့က

သုဝဏ္ဏသာမ

အကြောင်းရင်း ကို မေးသည်။ ထိုအခါ - သုဝဏ္ဏသာမက မိဘနှစ်ပါး မျက်စိကွယ်သဖြင့် ဝမ်းနည်းသောကြောင့် ငိုရပါ ကြောင်း၊ သို့သော် - ယခုအခါတွင် မိဘနှစ်ပါးအား လုပ်ကျွေး ခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်သောကြောင့် ရယ်ကြောင်းပြန်လည် ဖြေကြားသည်။

သုဝဏ္ဏသာမသည် မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကျောင်းသင်္ခန်း တွင် နေ့သန့်စင်ရာ၊ ညသန့်စင်ရာ၊ သင်္ခန်း ကျောင်းငယ်များ စင်ကြို၊ ကုဋီအစ ရှိသောနေရာများသို့ သွားလာနိုင် ရန် ကြိုးတန်းသွယ်ပေးသည်။

သုဝဏ္ဏသာမသည် နံနက်စောအိပ်ရာမှထသည်။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ နေရာဝန်းကျင်ကို တံမြက်စည်း လှည်းသည်။ မိဘနှစ်ပါးအား ရိုခိုးသည်။ ထို့နောက် မိဂသမ္ပဒါ မြစ်သို့ သွားကာရေခပ်သည်။ ပြန်လာသောအခါ သောက်ရေ သုံးရေ ဆက်ကပ်သည်။ သွားတိုက်ရန် တံပူကိုပေးသည်။ ထို့နောက် ယမန်နေ့က ရှာဖွေလာသော သစ်သီးကြီးငယ် ကောင်းမြတ်ရာကို ကျွေးသည်။

မယ်တော် ခမည်းတော်တို့စားပြီး အကျန်ကိုသာလျှင် သုဝဏ္ဏသာမ စားသည်။ စားပြီးနောက် တောသို့ခင်ကာ သစ်သီးသစ်ဥရှာဖွေသည်။ တောတွင်း ကိန္နရာတို့က သုဝဏ္ဏ သာမကကို ကူညီစောင့်ရှောက်သည်။

ညနေ - နေဝင်ချိန်တွင် တောမှပြန်လာသည်။ ရှေးဖွေ

ရရှိသမျှ သစ်သီးကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကိုထားကာ သမင် အပေါင်းခြံရံလျက် ရေခပ်ဆင်းပြန်သည်။

ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ပိဋိယက္ခမင်းသည် တောလိုက် ခြင်း၌ ပါသနာထုံသည်။ ယခုလည်း သမင်လိုက်ရန် ထွက်လာသည်။

သမင်အပေါင်းခြံရံလျက် ထွက်လာသော သုဝဏ္ဏ သာမကကို တွေ့သောအခါ လူလော၊ နတ်လော မခွဲခြားနိုင် အောင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မြားပြင့်ပစ်သည်။

သုဝဏ္ဏသာမသည် မိခင်ဖခင်ရှိရာ ဦးခေါင်းထား၍ သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် လဲကျလေသည်။ ဤတွင်မှ ပိဋိယက္ခမင်း လည်း လူသားစစ်စစ်မှန်းသိသည်။ သုဝဏ္ဏသာမ မိန်းမောခြင်း သို့မရောက်မီ ပိဋိယက္ခမင်းနှင့် သုဝဏ္ဏသာမတို့ အပြန်အလှန် စကားဆိုဖြစ်ကြသည်။ ဒေါသမရှိသော ရန်လိုခြင်းမရှိသော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သုဝဏ္ဏသာမ၏ ဖြစ်အင်ကို ကြားဆိုရသော အခါ ယခင်က စိတ်ဓာတ်ကြမ်းတမ်း မာန်တက်သော ပိဋိယက္ခ မင်းကြီး၏ စိတ်ဓာတ်သည်ပင်လျှင် များစွာပျော့ပျောင်း၍ သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သုဝဏ္ဏသာမ၏ မိဘနှစ်ပါးအား လုပ်ကျွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလေသည်။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကတို့၏ ကျောင်းသင်ခန်းသို့ ပိဋိယက္ခ မင်းကြီးရောက်သည်။ သား သုဝဏ္ဏသာမ မဟုတ်ကြောင်း ရသေ့နှစ်ပါးတို့ ချက်ချင်းပင်သိသည်။ အပြန်အလှန် စကားဆို

ဖြစ်ကြသည်။ ပီဦးယက္ခမင်းကြီးက သုဝဏ္ဏသာမဏိ ကိုယ်စား လုပ်ကျွေးပြုစုမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ခုကုလနှင့် ပါရိက တို့က လက်မခံချေ။ သုဝဏ္ဏသာမဏိရာသို့ ပို့ပေးပါရန် တောင်းပန်သည်။

ပီဦးယက္ခမင်းလည်း လိုက်၍ပို့သည်။ သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော သားသုဝဏ္ဏသာမဏိ စမ်းသပ်မိကြသည်။ အသက်မသေသေးကြောင်း သိသည်။ သို့နှင့်ခုကုလ၊ ပါရိကနှင့် ဘဝဟောင်းက မိခင်တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဝဟုသုန္ဒရီနတ်သမီးတို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုကြသည်။ သစ္စာ၏တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် မြားနှိပ်တို့ လျောကျသည်။ သုဝဏ္ဏသာမလည်း အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လေသည်။

သိကြားမင်းကပါ ဆုပေးသည်။ ခုကုလနှင့် ပါရိကတို့ပါ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရကြသည်။

သုဝဏ္ဏသာမသည် ပီဦးယက္ခမင်းကြီးအား သီလစောင့်ရန်၊ အလှူဒါနပြုရန်၊ မင်းကျင့်တရားနှင့် အညီတိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရန် ဟောကြားလေသည်။ ဝဟုသုန္ဒရီနတ်သမီးနှင့် အခြားနတ်အပေါင်း တို့အားလည်းတရားရေအေးတိုက်ကျွေးလေသည်။

မိဘကျေးဇူး သိတတ်သူတို့အား ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်မြဲဖြစ်ပါသည်။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ သံသရာ၌လည်းကောင်း၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ

ကိုခံစားရစမြ ဖြစ်ပါသတည်း။ ။

မှတ်ချက် ။ ။ သားရွှေအိုး ထမ်းတာမြင်လိုသည် -
ဟု အရပ် စကားဆိုကြသည်။ ဆုတစ်ခုတည်းတောင်းရုံနှင့်
မိဘနှစ်ပါး လည်း မျက်စိမြင်၊ သားလည်းအသက်ဘေးမှ
ချမ်းသာရာရပြီး ရွှေအိုးထမ်းလာသဖြင့် ကြွေချမ်းသာခြင်း
သို့ရောက်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်သဘော
ဖြစ်ပါသည်။

ဓနမိဇာတ်တော်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိတ္ထီလာ
 ပြည်၌ မယဒေဝအမည်ရှိသော မင်းစိုးစံသည်။ မင်းကြီးသည်
 တရားတော်၌ ဓမ္မလျော်သည်။ တစ်ခါသော် ဆံပင် မုတ်ဆိတ်
 ပြင်ဆင်ပေးသော ဆတ္တာသည်အား မိမိဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူကို
 မြင်လျှင် မိမိအား-လျှောက်ကြားရန် မှာကြားထားလေသည်။

တစ်နေ့သော် ဆတ္တာသည်က မင်းကြီး၏ဦးခေါင်း၌
 ဆံပင်ဖြူတစ်ပင်တွေ့၍ လျှောက်ထားလေသည်။ မင်းကြီးလည်း
 သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ထီးနန်းလွှဲအပ်သည်။
 မိမိကဲ့သို့ပင် ဆံပင်ဖြူကိုတွေ့ရသော အရွယ်တွင် တောထွက်ရန်
 မှာကြားသည်။ ထို့နောက် တောထွက်သွားလေသည်။

ထို့သို့လျှင် မြေး၊ မြစ်အဆက်ဆက်တို့သည် ထီးနန်း

www.burmeseclassic.com

စိုးစံ၍ ဆံပင်ဖြူသောအချိန်တွင် တောထွက်ကြလေသည်။

ထိုမာယဒေဝမင်းမှ (၈၃၁၉၉၉) ယောက်မြောက် မင်းသည် မိတ္ထီလာပြည်၌ စိုးစံသည်။ ထိုမင်း၌ နေမိကုမာရ အမည်ရှိသော သားတော်တစ်ပါးရှိသည်။ နေမိကုမာရသည် ဒါန၊ သီလ၌အကျင့်ထုံသည်။ ခမည်းတော် တောထွက်သော အခါ ထီးနန်းဆက်ခံလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ၊ ဝိဒေဟရာ ဇိတိုင်း၊ မိတ္ထီလာပြည်သို့ ဒေသစာရိ ကြွချီတော်မူခိုက် ဂါထာ (၁၂၀) ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနေမိလာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် နိက္ခမပါရမိကို အထူးမြု၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။

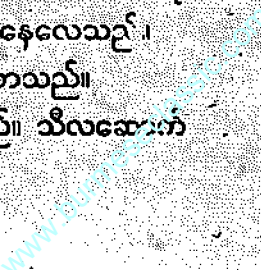
ဆရာတော် ဦးဩဘာသက ၁၁၄၈ - ၃၊ ဝါဆိုလဆန်း (၅)ရက်နေ့ တွင် မြန်မာစကားပြေဖြင့် ရေးသားပြီးစီးခဲ့ ပါသည်။ လျှောက်ထားတောင်းပန်သူမှာ ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ၏ သား မောင်တောက် ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါသော် နေမိမင်းကြီးသည် -

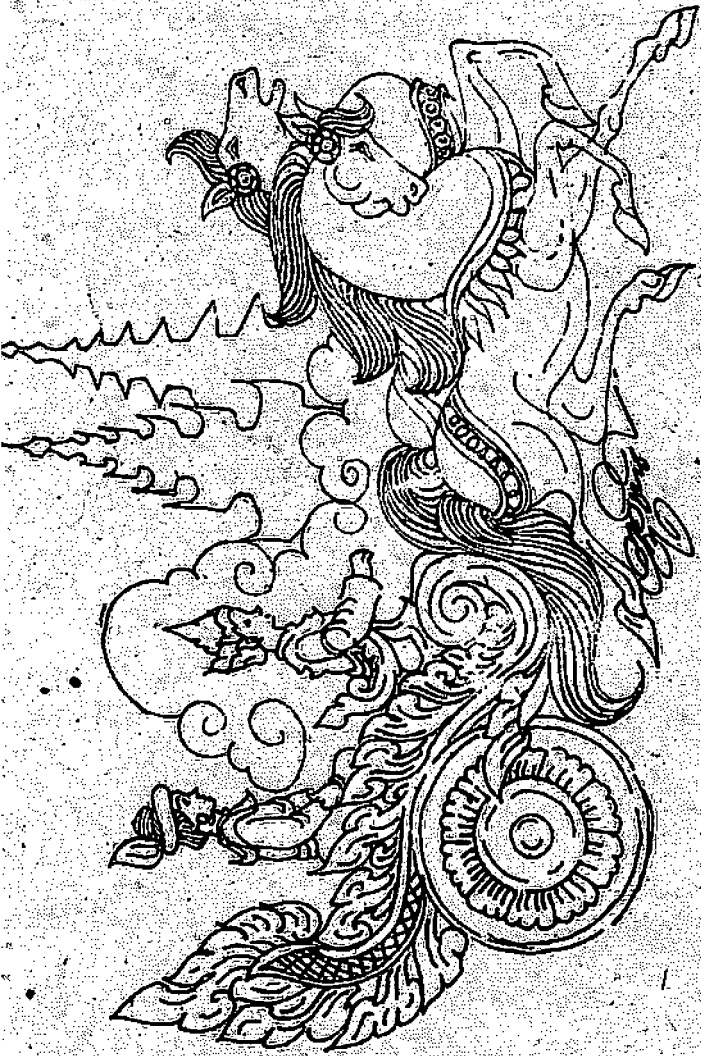
“ ဒါနကမြတ်သလော၊ ဝီသကမြတ်သလော ” ဟု စဉ်းစားကာ ဝေခွဲပိုင်းဖြတ်၍ မရအောင်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်သီကြားမင်းက ကိုယ်ထင်ပြုလာသည်။

“ သီလသည် ဒါနထက်မြတ်ပေသည်။ သီလဆောက်

တည်ပါက ဗြဟ္မာပြည်သို့တိုင် ရောက်နိုင်ပေသည်။

သိကြားမင်းက ဤသို့ဆိုသည်။ ထို့နောက် သာဓက ဆောင်၍ ပြောပြလေသည်။

မင်းတင်္ဂါး၏ ပုရောဟိတ်သည် တောထွက်သည်။ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး တရားကျင့်သည်။ လောကီဈာန် အဘိဓ္ဌာန် ရသည်။ ဟိမဝန္တာတောတွင် ချမ်းမြေ့စွာ သီတင်းသုံး နေထိုင်သည်။

တစ်ခါသော် - ထိုရသေ့နှင့် အတူအခြားသော ဈာန်ရ ရသေ့တို့သည် ချဉ်သီးစားရန်လှူလောကနှင့် နီးစပ်ရာသို့ ကြွရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုရသေ့သည် နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ မင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောသည်။ ရသေ့များ၏ မြတ်သောကျင့်စဉ်များ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည်။

မင်းကြီးလည်း ရသေ့များအပေါ် စေတနာသဒ္ဓါတရား ယုံဖိတ်သည်။ ဆွမ်း ကွမ်း ဆက်ကပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ မပါပေါက်သည်။

ဤတွင် ပုရောဟိတ်ရသေ့က ၎င်း၏ ဈာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် မင်းကြီးနှင့်တကွ စာစ်နန်းတော်လုံးကို ဟိမဝန္တာ အစပ်မြစ်ကမ်းနပါးသို့ သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မင်းကြီးက ရသေ့များအား ဆွမ်းကွမ်း မပြတ်ဆက်ကပ် လုပ်ကျွေးသည်။ ရသေ့များလည်း ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ မပူပင်ရသောကြောင့် ဝိုချ်

တရားအားထုတ်နိုင်ကြသည်။

အသက်အတိုင်းနေကြပြီး နောက်ကွယ်လွန်ကြသည်
တွင် သီလဆောက်တည် ကျင့်ကြံခဲ့ကြသော ရသေ့တို့သည်
ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြသည်။ ဒါနမျှကို ပြုခဲ့သော မင်းကြီး
လည်း သိကြားမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည်။ ထိုသိကြားမင်း
အဖြစ်သို့ ရောက်သော မင်းမှာ မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် သီလက ဒါနထက်မြတ်ကြောင်း ပြောပြ
လေသည်။ မင်းကြီးလည်း များစွာပင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်
လေသည်။ သိကြားမင်းလည်း နတ်ပြည်သို့ ပြန်သည်။ နတ်ပြည်၌
နတ်သမား အစည်းအဝေးသို့ တရံရောက်သောအခါ
အခြားသော နတ်များက သိကြားမင်း အဘယ်အရပ်သို့
ကြွနေကြောင်း မေးကြသည်။

သိကြားမင်းလည်း နေမိမင်းကြီး၏ ယုံမှားပြဿနာ
ဖြေခဲ့ပုံနှင့် နေမိမင်းကြီး၏ အကျင့်သီလကို ချီးကျူးပြောသည်။

ထိုအခါ နတ်အများက ထိုသို့အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ
သော နေမိမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြောင်း၊ နတ်ပြည်သို့ ပင်
အောင်ပြသပါရန် သိကြားမင်းအား တောင်းပန်ကြသည်။

သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားအား သိန္နောမြင်း
တစ်ထောင်ကသော ဝေလယန္တာရထားကို ပြင်ဆင်စေ၍
လှူပြည်သို့ စေလွှတ်ကာ နေမိမင်းကြီးကို ဆောင်ယူစေသည်။

ထိုနေ့ကား လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။

မိတ္တီလာပြည်သူပြည်သားများသည် လပြည့်စန်းကို မျှောကြည့်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ရထားကို မြင်ကြရသည်။

မာတလိနတ်သားသည် အကြောင်းစုံလျှောက်ထား၍ နေမိမင်းကြီးအား ခေါ်ယူသည်။

မင်းကြီး ပြည်သူများမတ်အများကို ခေါ်ယူသည်။ မိမိ နတ်ပြည်သို့ ခေတ္တသွားခိုက်အလှူပေးခြင်း၊ သံလဆောက်တည်ခြင်း စသောကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုမဲ့ဝတ်ကို မချွတ်မယွင်း မမေ့မချော့ ပြုကြရန်မှာကြားသည်။ ထို့နောက် ဝေဇယန္တာ နတ်ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ငရဲပြည်သို့သွားရာလမ်း၊ နတ်ပြည် သို့သွားရာလမ်း ဟူ၍ လမ်းကြောင်းနှစ်ခုရှိပါသည်။ ရှေးဦးစွာ မည်သည့်လမ်းဖြင့် သွားနိုင်လိုပါသနည်း ”

မာတလိနတ်သားက မေးသည်။

“ နှစ်လမ်းလုံးကိုပင် ရောက်လိုမြင်လိုပါသည် - အသင် နတ်သား ” နေမိမင်းကပြန်လည် ဖြေကြားသည်။

သို့နှင့် - မာတလိနတ်သားသည် ငရဲပြည်ဘက်သို့ ရထားကိုဦးစွာ နှင်လေသည်။

နေမိမင်းလည်း လမ်းခရီးတလျှောက်တွင် ငရဲဘုံအမျိုး မျိုးကို တွေ့ရလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ငရဲရှောင်များမှာ နေမိမင်းကြီး စိတ်

ညစ်ညူးစရာကောင်းအောင်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။
ဇာတ်ကြောင်းတွင်ထည့်လျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် ခုခါးခြားထုတ်ပြပါသည်။

ခဲကြီး ရှစ်ထပ် - ချမ်းသာမရှိဆင်းရဲတတ်ပြီးသော
အရပ်ကြီးရှစ်ပါး

ငရဲခန်းများအား နေမိမင်းကို ဦးစွာပြသရာတွင်
မင်းကြီးသည်များစွာ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သိကြားမင်္ဂလာ ဇဝနနတ်သားစား အထောက်
လွတ်သဖြင့် မာတလိသည် ငရဲပြည်မှ တုန်လည်ဖြန်တက်၍
အထက်နန်းသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် နှင်လေသည်။ ကောင်းကင်
လမ်းအနီး အမြင့်တစ်ဆယ့်နှစ် ယူဇနာခန့်ရှိ၍ မွေးသင်း ပျံတု
သော၊ ရင်ညယျာဉ်နှင့် ရေသီဝါကန်ကို ဝန်းရံလျက် ဘုံငါးဆင့်
ဖြင့် လှတင့်ထွန်းပြောင် အရောင်တလျှပ်လျှပ်တွားသော
ပတ္တမြား ဝိမာန်ကိုဖြတ်သွားကြသည်။

၁။ သိဗ္ဗစီးငရဲ - မည်သို့ပင်သတ်ဖြတ် ညှင်းဆဲသော်
လည်း ကံမကုန်သမျှ အဖန်ဖန်
အသက်ရှည်၍ ခံနေရသောငရဲ။

၂။ ကာဠသုတ်ငရဲ - မည်းနက်သောတမုဉ်းကြီးဖြင့်
ချတိုင်း၍ သစ်ရွေသလို တန်းတိုင်း

- ၃။ သံဃတင်္ဂါ - လုံး ခုတ်ရွှေလှီးဖြတ်ခံရသောငရဲ။
သံတောင်သံခဲကြီးတို့ဖြင့် အဖန်ဖန်
လှိမ့်မွေ့ကိုက် ချောညှင်းဆဲခြင်း ခံရ
သော ငရဲ။
- ၄။ ဇာလရောဂုဝင်ရဲ - မီးတောက်မီးလျှံတို့ဖြင့် အဖန်ဖန်
နှိပ်စက်ခံရ၍ ကျယ်လောင်စွာ
အော်ဟစ်မြည်ကြွေးသော အသံရှိ
သည့်ငရဲ။
- ၅။ ဓမ္မရောဂုဝင်ရဲ - မီးခိုးမီးအုံတို့ဖြင့် အဖန်ဖန်နှိပ်စက်
ခံရ၍ ကံယ်ပါယူပါပြင်းစွာ အော်
မြည်နေရသောငရဲ။
- ၆။ တာပနင်္ဂါ - သံတံကျင်ဘို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး မီးလျှံစွဲအောင်
သံထွေသံခဲထဲ၌ အမြဲကင်ဖုတ်ခံ
နေရသောငရဲ။
- ၇။ ပတာပနင်္ဂါ - အလျှံရဲပြောင်သော သံဘောင်ကြီး
ပေါ်သို့ ရိုက်နှက်မောင်းတင်
စေလျက် မြေထက်၌ စိုက်ထောင်
သော လှံသွားများပေါ်သို့ ဦးခေါင်း
ပြောင်းပြန်ကျစေသော ငရဲ။
- ၈။ အဝိစိင်္ဂါ - ဤငရဲ၌ မီးလျှံနှင့် ငရဲသားများ

ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ပါ အကြားမရှိ
ပြည့်နှက်လျက်ရှိသောစေ။

အမှတ်စဉ် (၄ နှင့် ၅)ကို အချို့စာပျားတွင်ရော ရှုစ၊
မဟာရောရဝ ဟူ၍လည်းသုံးပါသည်။

ငရဲငယ်မျိုး (၅)ပါ။ ပေါင်း (၂၀)

ငရဲကြီးတစ်ထပ်၌ လေးမျက်နှာရှိသည်။

တစ်မျက်နှာလျှင် အောက်ပါငရဲငယ် (၅) မျိုး စီခြံရံ
နေသည်။ ငရဲကြီးတစ်ထပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ငရဲငယ်ပေါင်း
(၂၀) ရှိသည်။

၁။ ဂထပုတ်က

- ဘင်ပုတ်ငရဲ။

ပိုးလောက်ကောင် ဆင်၏လည်ပင်း
လှေ၊ ပိန်းကောငယ်မျှ ကြီးမားပေါ
များလျက်ရှိသော မစင်တင်ပုတ်
တွင်းကြီး၌ နစ်မြုပ်စိုးတိုက် ခံရ
သောစေ။

၂။ ကုတ္တလူက

- ပြာပုငရဲ

အလျှံရဲရဲထသော မီးခဲတို့ကို အလွန်
အမင်း ပူပြင်းသော ပြာပုတို့က ဖုံး
ထားသော ကျင်းထဲ၌ ကျ၍ ခလင်းရဲ

၃။ သိပ္ပလိ

ခံရသောငရဲ။

လက်မံတောငရဲ

အလွန်ရှည်သော လက်မံဆူးတို့က
ငရဲသားအပေါ် တက်လျှင် အောက်
ဖက်သို့ ထက်သော အောက်ဆင်း
ပြန်က အထက်သို့ အဖျားလှည့်
နေကြသောငရဲ။

၄။ အသိပတ္တ

သံလျက်တောငရဲ

ခါ။ လုံး၊ သံလျက်နှင့် တူသည့်
အရွက်များပေါများ ကြွေကျနေ
သော သံလျက်ပင် တောထဲ၌
ပြေးမထွတ်ဖောက် ဆင်းရဲဒုက္ခခံ
နေရသောငရဲ။

၅။ ဒါရောဒက

ကြိမ်ဖိုက်မြစ်ငရဲ

ကြိမ်ဆူးကြိမ်ခိုက်များ အထပ်ထပ်
ရံလျက်ခါးငန့်စပ်မှုသော ရေရှိ
သာမြစ်ထဲ၌ကူး မလွတ်အောင်
ဆင်းရဲခံနေရသောငရဲ။

ဝိမာန်အတွင်း ခင်းအပ်အော နတ်သလွန်ထက်ဝယ်
အရွယ်တူ ရွှေတော်နတ်သမီးငယ် တစ်ထောင်မြဲရံလျက် ရထား
လမ်း မျက်နှာစာက ဘုံလေသာပြစာင်းကို ရှုခင်းမြင်သာအောင်

ဖွင့်စေပြီးလျှင် လေညှင်းခံ စံပယ်နေသော ဝိရဏီနတ်သမီး၏ တင့်တယ်သော အသရေကို နေမိမင်းကြီး မြင်ရလေသည်။

အထွေထွေမဆန်းဆန်း၊ အံ့မခန်းသော ဝိမာန်ကြီး ရှင်ဝိရဏီ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို နေမိမင်းကြီးမြင်လျှင် ငရဲခန်း ကို တွေ့ခဲ့ရသော ဝေဒနာသည် ရေစင်ပတ်ဖျန်းလိုက်သကဲ့ သို့ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

“ အသင်နတ်သား ထိုဝိမာန်ရှင်နတ်သမီးသည် လွန်လေပြီးသော သံသရာက အဘယ်ကောင်းမျှ ကုသိုလ် အကြောင်းကြောင့် ယင်းသို့သော အသရေနှင့် နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ကို ရပါနည်း။

နေမိမင်းကြီးက မာတလိနတ်သားအား မေးလေသည်။ ဤတွင် မာတလိနတ်သား ကဝိရဏီနတ်သမီး၏ ရှေးရှေးသော ဘဝက ဖြစ်စဉ်တို့ကို ပြန်လည်ပြောကြားလေသည်။

“ ကဿပဘုရားသခင်လတ်ထက်က ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း မြတ်ရှိရာတစ်ခုသော ရွာမှာကောင်းမျှ၍ မွေ့လျော်တဲ့သူကြွယ် ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရှိလေတယ်။ အဲဒီမှာ ဝိရဏီရှိတဲ့အမျိုးသမီး တစ်ဦးဟာ ဘဝကောင်း မကောင်းမျှကြောင့် အစေခံဖြစ် နေရတယ်။

မာတလိနတ်သား ကဝိရဏီအကြောင်းကို ဇာတ်ပျိုး သည်။ နေမိမင်းကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။

ဝိရဏီသည်တော်ဖြောင့်မတ်ဆော နှလုံးရှိသည်။

သီတင်း သီလဆောက်တည်လေ့ရှိသည်။ ဣန္ဒြေလည်း ရှိသည်။ အိမ်မှုကိစ္စဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း တာဝန်ကျေပွန်သည်။ ရှင်လူညော်ဝတ်ကိုလည်း ချွတ်ယွင်း တိမ်းပါးခြင်းမရှိ ဆောင်ထွက်သည်။

တစ်နေ့သော် -

အိမ်ရှင်သူကြွယ် ပုဏ္ဏားသည် သံဃာတော်ရှစ်ပါးအား ကျောင်းတွင် ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောလှံ တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းသည်။ အပြန်ခရီးတွင် အလှူကိုစဉ်းစားရင်း သဒ္ဓါပွားများသည်။ အဆက်မပြတ် ကုသိုလ်ပြုလိုသော စိတ်လည်းပေါ်ပေါက်သည်။

“ သံဃာတော်ရှစ်ပါးအား တစ်နေ့လျှင် ရှစ်သပြာသော ဥစ္စာဖြင့် နေ့စဉ်နိစ္စပတ်ဆွမ်းကျွေးရသော် ကောင်းလေစွ ” ဟူ၍ သဒ္ဓါစိတ်ယိုဖိတ်သည်။

သို့နှင့် ငနိုး ပုဏ္ဏားမ အား တာဝန်ပေးသည်။ ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါတရားနည်း၍ အပျင်းဖတ်သူ ပုဏ္ဏားမက ငြင်းသည်။

သမီးများအား တာဝန်ပေးပြန်သည်။ မအေတူသမီးများကလည်း ကာဝန်ကိုငြင်းပယ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူကြွယ်ပုဏ္ဏားသည် ဗိရုဏီအား တိုက်တွန်းသည်။

“ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား နေ့စဉ်နိစ္စပတ်ဆွမ်းပတ်လုပ်ကျွေးပါမည် ”

သူတော်ကောင်း ထုံးကျင့်သုံးလေ့ရှိသော၊ စေတနာ သစ္စာတရားထက်သန်သော ဝီရဏီကဝန်ခံကတိပြုသည်။

ထို့နောက် ဝီရဏီသည် သံဃာတော်ရှစ်ပါးတို့အား စုံမက်မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရှင်စွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမှုကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်လေသည်။

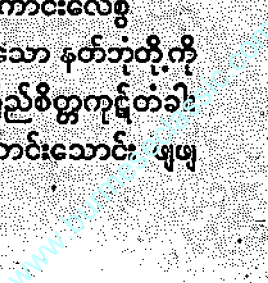
သူကြွယ်ပုဏ္ဏားကက ဝီရဏီ၏တာဝန် ကျေပွန်မှုကို ကျေနပ်သဘောကျ၍ ငွေကြေးအပိုပေးတတ်သည်။ ထိုသို့ အခါမျိုးတွင်လည်း ဝီရဏီသည် မိမိအင်အားနှင့် လျော်ညီစွာ အစုအဖွဲ့ပါဝင် လှူဒါန်းသည်။ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ခြင်း လည်းပြုပေသည်။

ဤသို့နှင့် အချိန်တန်သည်တွင် ခန္ဓာကြွေလေသည်။

“ ဒီလိုနဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝဟောင်း ကတမူဟုတ်ခြင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံပျံ၊ နတ်ဗိမာန်မှာ၊ ရွှေဝန်းတစ်ထောင်၊ ဆောင်သောကျက်သရေ၊ အထွေထွေအပြားပြား များစွာတန်ဖိုး လွတ်လျက် မျက်စိမအိနိုင်အောင် ဝီရနီဆိုတဲ့လူဘဝက အမည်ဟောင်း မပြောင်းမခြားဘဲ ဝီမာန်သခင်နတ်သမီး ဖြစ်လာရဲပေတာပဲ အရှင်မင်းကြီး ”

“ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ ”

ဝီရဏီဘုံ၊ သောနဒိန်နတ်ဘုံ အစရှိသော နတ်ဘုံတို့ကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက် ဘာဝတီသာ နတ်ပြည်စိတ္တကုဋ်တံခါး မှန်သို့ရောက်သည်။ နတ်အများလည်း သောင်းသောင်း ဖျူဖျူ

ကြိုဆိုကြသည်။ ထို့နောက် နတ်ဘုံဝိမာန်များကိုပြု၍ နတ်ပြည်
၌ပင် စံနေရန် သိကြားမင်းက ဖိတ်ကြားသည်။

“ သူတစ်ပါး၏ ဘုန်းကံဖြင့်ရသော နေရာ၌မစံလိုသေး
ပါ။ လူ့ပြည်၌ပင် လူအများအားတရား ရှေ့ကဆောင်ညွှန်ပြ
လိုပါသေးတယ်။”

နေမိမင်းက သိကြားမင်း၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်
သည်။

နေမိမင်းကြီးသည် နတ်ပြည်၌ လူတို့အတွက်အားဖြင့်
ခုနစ်ရက်နေသည်။ နတ်ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့အားလည်း
ဒါန၊ သီလအကျိုးများကို ဟောပြောသည်။ ထို့နောက် လူ့ပြည်
သို့ပြန်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းသည်။

မာတလိနတ်သား ပင်နှင့်နေသော ဝေလယန္တာရထားဖြင့်
မိတ္ထီလာပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွချီခဲ့သည်။ မိတ္ထီလာပြည်မှ တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့ကလည်း ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုကြသည်။

ထို့နောက် နေမိမင်းကြီးသည် မိဖုရား၊ သားတော်၊
သမီးတော် တို့မှစ၍ ပြည်သူများအား မိမိမြင်ခဲ့ရသော ရေဘုံ၊
နတ်ဘုံများအကြောင်းကို ပြန်လှန်ပြောပြသည်။ ပြည်သူအများ
လည်း တရားစောင့်သုံးကြသည်။

ဤသို့အားဖြင့် နေမိမင်းကြီးသည် ထီးနန်းစံရာ၊
တစ်နေ့သော အခါဘေးလောင်းတော် ထိုကဲ့သို့ပင် ဆံပင်ဖြူပြီ
ကိုသိရှိတော်မူသော အချိန်၌ထီးနန်းကို ကာလရငှမည်သော

သားတော်ကို လွဲအပ်သည်။ ထို့နောက် တောထွက်ကာ
ရဟန်းပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး နေလေသတည်း။

မဟောသဓာဇာဏ်တော်

ရှေးလွန်လေပြီးဆောအခါ ဝိဒေတရာဏ်တိုင်း မိတ္တိလာ
ပြည်၌ ဝိဒေဟရာဏ်မင်းကြီး စိုးစံသည်။ ထိုမင်း၌ သေနကာ
ပတ္တုသ၊ ကာမိန္ဒ၊ ဒေဝိန္ဒ အမည်ရှိသော အမတ်ကြီး လေးဦး
ရှိလေသည်။

ထိုပြည်၌ အရှေ့ဘက် ပါစိနယဝဇ္ဇလုံးရွာ၌ သီရိဝုဗ္ဗ
သူဌေး၏ မယားသုမနဒေဝီတွင် မဟောသဓာ သုခမိန်ဖြစ်
မည့်သား ငယ်ကိုဖွားမြင်သည်။ ထိုသားငယ်သည် ဖွားစကပင်
နတ်ဆေးလုံးကို ကိုင်လျက်စကားပြောသည်။ ထိုဆေးလုံးဖြင့်
လူအများရှောဂါ ချမ်းငြိမ်းကြရသည်။ ဆေးလုံးကို စွဲ၍
မဟောသဓာ ဟုအမည်ခေါ်တွင်သည်။

မဟောသဓာဖွားဦးကပင် မင်းကြီးသည် ဆန်းကြယ်

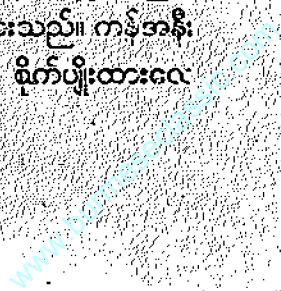
သော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ထားသည်။ မဟောသဓာ၏ ပညာ သတင်းကိုလည်း ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် ပညာရှိ ခန့်ထားရန် သေနတဗာမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်သည်။ အမတ်ကြီးက ဝန်တိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိ မဟုတ်သေးကြောင်း တင်လျှောက်သည်။ သို့နှင့် နန်းတော်သို့ မခေါ်ဆောင်သေးဘဲ ငဲ့လင့်နေရသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ပညာပါရမီတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

ပါဠိကျမ်းဂန်များ၌ မဟောသဓာဇာတ်တော်ကြီးကို မဟာဥမင်ဇာတ် ဟုပြသည်။

ကျောင်းတကာ မောင်ဝ၏ သား မောင်ထောက်က တောင်းပန်လျှောက်ထားသဖြင့် မင်းဘူးဦးဩဘာသက မြန်မာစကားပြေဖြင့် ၁၁၄၆ ခုနှစ် တွင် ရေးသားသည်။

မဟောသဓာ ၇-နှစ် အရွယ်ရောက်စကပင် ကစားကွင်းထဲတွင် ဖွားဘက်တော် တစ်ထောင်နှင့် မြူးတူးပျော်ပါးကစားသည်။ ခမ်းနားဆန်းပြားသော ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်သည်။ အနီးတွင် ကြာမျိုးငါးပါးဖြင့် မွှေးထုံကြိုင်သင်းသော ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ကိုပြုလုပ်ထားသည်။ ကန်အနီးတွင် သာမောဗွယ် ဥယျာဉ်တစ်ခုကိုပြုကာ စိုက်ပျိုးထားလေသည်။

မဟောသခင် ၇-နှစ် အရွယ်ဖြစ်သည်။

ဝိဇေဟရာဇ်မင်းကြီး ထူးဆန်းသော အိပ်မက်မြင်မက် ခဲ့သည်မှာလည်း ၇-နှစ်ရှိပြီ။

သုခမိန်လေးဦးက ၎င်းတို့ထက်သာလွန်သော ပညာရှိငယ် ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်ကကို ရှာဖွေစေရန် မြို့၏ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ အထောက်တော်များ စေလွှတ်ကာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းစေသည်။

အရှေ့တံခါးမှ ထွက်ခွာရှာဖွေ စုံစမ်းသော အမတ်က မဟောသခင်ကို တွေ့သည်။ ဇင်္ဂါ၊ ရေကန်၊ ဥယျာဉ်များကို ၇-နှစ်သား မဟောသခင်က ထူးခြားစွာ ဖန်တီးတည်ဆောက်ထား ပုံကို မင်းကြီးထံ တမန်ဟောလွှတ်ကာ သတင်းပို့လျှောက် ထားသည်။

မင်းကြီးလည်း အကြောင်းစုံသိရသဖြင့် ပမ်းမြောက် သည်။ သေနကအမတ်ကြီးကို ခေါ်၍ မဟောသခင်ကို ခေါ်ရန် တိုင်ပင်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဤမျှဖြင့် ပညာရှိဟု မဆိုနိုင်သေး”

ဝန်တိုသော သေနကကအမတ်ကြီးက မဟောသခင်ကို ခေါ်ရန်တားသည်။ မဟောသခင်ရောက်လာလျှင် ၎င်းတို့၏ အချိန်အဝါ သိုးမှိတ်မည်ကို ဖိုးရိမ်သည်။

မင်းကြီးလည်း သေနကအမတ်၏ လျှောက်ထားခြင်း

ကို လက်ခံပြီး မဟောသဓာသည် ပညာရှိ ကေနံစင်စစ် ဟုတ်မဟုတ် ဆက်လက်စုံစမ်းစေသည်။

မဟောသဓာကား ပါစိနယဝဓဇ္ဈကုံးရွာ၌ပင် အဖော် အပေါင်းတို့ဖြင့် မြူးထူးဆော့ကစားရင်း ပြဿနာများ ကြုံလာ တိုင်း ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ်ပေးလျက် ရှိလေသည်။

** **

စွန်ချီသော သားတော်ကိုရအောင်မြင်ခြင်း

တစ်နေ့သော် -

စွန်ရဲတစ်ကောင်သည် ဈေးတွင်းမှသားတစ်တစ်ခုကို ချီ၍ ပျံလာလေသည်။

မဟောသဓာ၏ ဖွားဘက်တော်များက မြင်သည်တွင် သားတစ်ကို ချစီမို့သောလိုက်ကြသည်။ စွန်သည် သူငယ်များ၏ အော်သံကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး တောင်မြောက်စယာ ပျံ၍ပြေးသည်။ သူငယ်တို့လည်း စွန်ကို မျှော်ကြည့်လျက် မြေးသောကြောင့် တိုက်မိခိုက်မိကာ လဲပြိုကြလေသည်။

“အချင်းတို့ စွန်ချီသော သားတစ်ကို ယခုပင် ချစေအုံး မြင်လိုကြသလော”

“အရှင်သား မြင်လိုပါ၏”

မင်းသား

“ သင်တို့ ရှိကြည့်ကြကုန်လော့ ”

မဟောသဓာသည် ကောင်းကင်ကို မကြည့်။ လေ၏ လျင်ခြင်းဖြင့် လှင်စွာပြေး၏။ စွန်၏အရိပ်ကို နင်းကာ လက်ခုပ် တီးသည်။ ပြင်းစွာအော်ဟစ်သည်။ စွန်လည်း အော်သံကို ကြော့ကဲ၍ သားတစ်ကို လွှတ်ချသည်။ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်ကို မော့၍မကြည့်။ သားတစ်ကကျလာသည်ကို အရိပ်ကြည့်ကာသိသည်။ မြေသို့ မကျစေဘဲ လက်ဖြင့် ခံယူသည်။

လူသူပရိသတ်အပေါင်းက ဤအဖြစ်ကိုမြင်တွေ့ကာ များစွာအံ့ဩချီးမွမ်းသည်။

အထောက်တော် အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်းရာ အလုံးစုံကို မင်းကြီးထံ သတင်းပို့လျှောက်ထားလေသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသဓာသူခမိန်ကို ခေါ်ချိန် သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို တိုင်ပင် သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသူခမိန် မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီး တားမြစ်လေသည်။

နွားခိုးမှု

တစ်နေ့သော် နွားရှင်နှင့် နွားခိုးတို့သည် ငြင်းခုံစကားများကြရင်း မဟောသဓာသုခမိန်၏ ဇရပ်သို့ရောက်လာကြသည်။

မဟောသဓာအား ဆုံးဖြတ်ပါရန် ပြောကြားသည်။

လူသူပရိသတ်အပေါင်းလည်း နားထောင်ကြည့်ရှုရန် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။ မဟောသဓာသည် ထိုသူနှစ်ဦး၏ အမှုအရာလက္ခဏာကို ထောက်ရှုကာမျှဖြင့် မည်သူက ပိုင်ရှင်၊ မည်သူက သူခိုးဖြစ်သည်ကိုသိသည်။

သို့သော် ပရိသတ်အားလုံး ထင်ရှားစွာသိမြင်အောင် စီရင်အံ့ဟု ကြံသည်။

“အချင်းယောက်ျား ဤနွားတစ်ရှဉ်းသည် သင့်ခြံပေါက်ဟုဆိုသည်။ အဘယ်အစာကို နွားအားကျွေးသနည်း”

မဟောသဓာဇာမေးသည်။

“အရှင်သား နှမ်းဖတ်နှင့် ပဲမော်ကိုသာ စားစေပါသည်။ ယစ်မန်းရည်ယာဟုကိုသာ သောက်စေပါသည်။

တစ်ဦးကဖြေသည်။

သို့နှင့် မဟောသဓာက အခြားတစ်ယောက်ကို မေးပြန်သည်။

“အရှင်သား ကျွန်ုပ်ကား လယ်လုပ်သားဖြစ်၍ ဆင်းရဲ

ပါသည်။ ယာဟုမတိုက်နိုင်ပါ။ မြက်ကိုသာကျွေးပါသည်။ ”

ဖြေစကားအလုံးစုံကို ပရိသတ်အား မှတ်သားစေသည်။
ထို့နောက် သို့သျှားရွက်ကို ယူစေသည်။ ညက်စွာထောင်းပြီး
ရေနှင့်ဖျော်ကာ နွားများကို တိုက်စေသည်။ ဤတွင်နွားတို့သည်
ဝမ်းသက်ရာ မြက်ဖတ်သာလျှင်ပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ (၁) ခြံပေါက် - မိမိခြံတွင် ပေါက်ဖွား
သော ကျွဲ၊ နွား စသည်

(၂) ယက်မန်းရည် - ဆန်ကိုနူးသွားအောင် ရေဖြင့်ကျဲကျဲကျိ
ထားသောသောက်ဖွယ်။

(၃) ယူဂူ - ဆန်တစ်ဆင့် ရေခြောက်ဆထည့်ကာ ဆန်လုံးကွဲရုံ
ကျိထားသောသောက်ဖွယ်။

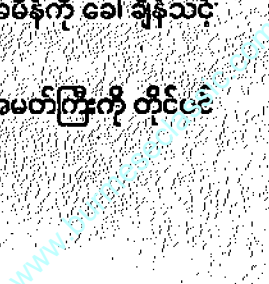
“ အသင်တို့ ဤနွားချေးကို ကြည့်ကြကုန်လော့ ”

ထိုအခါတွင် မည်သူက နွားပိုင်ရှင်၊ မည်သူက နွားခိုး
ဖြစ်သည်ကို အထင်အရှား သိမြင်ကြကုန်သည်။ နွားခိုးလည်း
ဝန်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် ဆုံးမစကားပြောကာ လွတ်လိုက်လေသည်။

အထောက်တော် အမတ်လည်း အကြောင်းခြင်းရာ
အလုံးစုံကို မင်းကြီးထံ သတင်းပို့လျှောက်ထားလေသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသဓညုခမိန်ကို ခေါ်ချိန်သင့်
ပြီ မဟုတ်လော့ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်

မဟောသဇာ

www.burmeseclassic.com

သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသူခမိန်
မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

** ** *

လည်ရွဲဇာတ်စိရင်ပုံ

တစ်နေ့သော် မိန်းမနှစ်ဦးသည် အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊
အစိမ်း ရောင်စုံချည် လည်ရွဲတစ်ခုကို သူပိုင်သည် ငါပိုင်သည်
ငြင်းခုံလျက် မဟောသဇာတ်၊ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရန်ရောက်
ရှိလာကြ၏။

သူခမိန်ငယ်ကား ဤသူကားသူခိုးမ၊ ဤသူကကား
ပိုင်ရှင်ဆိုသည်ကို မြင်ကာမျှဖြင့်သိ၏။

ဆိုသော် ခပ်သိမ်းတို့ထင်ရှားစွာ သီစေအံ့ဟုကြသည်။

“ သင်၏လည်ရွဲကို အဘယ်နဲ့သာရည်ဖြင့် မပြတ်လိမ်း
သုတ်သနည်း ”

“ အရှင့်သား နဲ့သာပေါင်းဖြင့် နေ့တိုင်း လိမ်းသုတ်
ပါသည် ”

တစ်ဦးက ဤသို့ဖြေသည်။ သို့နှင့် အခြားတစ်ဦးကို

မဟောသဓာဏ မေးပြန်သည်။

“ အရှင်သား ဆင်းသော ကျွန်ုပ်ကား သို့သွားပွင့်ဖြင့် သာလျှင် နေ့တိုင်းလိမ်းသုတ်ပါသည်။ ”

ထိုနှစ်ယောက်၏စကားကို ပရိသတ်အား မှတ်သားစေသည်။ ထို့နောက် ရေခွက်တွင်ချည်ရွဲကို စိမ်စေသည်။ အနံ့ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးကို ခေါ်ကာနမ်းရှူစေသည်။

“ ဤလည်ရွဲ၌ နံ့သာပေါင်းအနံ့မရှိပါ။ သို့သွားပွင့်အနံ့ သက်သက်သာလှိုင်ပါ၏။ ”

ပိုင်ရှင်မှန်အား ချည်လည်ရွဲကိုပြန်ပေးသည်။ သူ့နိုးမအားလည်း ဆုံးမကာ ပြန်လွတ်လိုက်လေသည်။

အထောက်တော်အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်းရာ အလုံစုံကို မင်းကြီးထံသတင်းပို့ လျှောက်ထားလေသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသဓာသုခမိန်ကို ခေါ်ချိန် သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိလှသမိန်မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

ချည်လုံးစိုးမှု

တစ်နေ့သော် ချည်လုံးတစ်လုံးကို သူပိုင်၊ ငါပိုင် ငြင်းခုံ
ကြရင်း အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် မဟောသဇာ ရှေ့မှောက်သို့
ရောက်လာကြ၏။

ပညာရှိသူခမိန်ကား မြင်ကာမျှဖြင့်ပင် မည်သူကား
ခိုးသူ၊ မည်သူကား ပိုင်ရှင်မှန် ဖြစ်သည်ကိုသိ၏။ သူတစ်ပါး
တို့အား လည်းသိစေအံ့ဟု ကြံဆောင်၏။

“ ချည်လုံးရဲ့အတွင်းမှာ အာထည့်ပြီးလုံးပါသလဲ ”

မဟောသဇာကမေးသည်တွင် ခိုးသူမက -

“ အရှင့်သား ဝါစေ့ထည့်၍လုံးပါသည် ”

ဟုဖြေလေသည်။

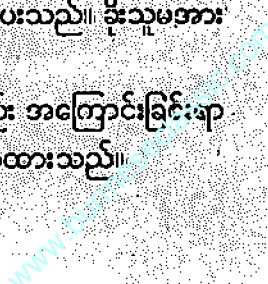
ချည်လုံးရှင်ဖြစ်သူကမေးသည်တွင်မူ

“ အရှင့်သား တည်စေ့ထည့်၍လုံးပါသည် ”

ဟုဖြေလေသည်။

ဖြေစကားများကို ပရိသတ်အားမှတ်သားစေသည်။
ထို့နောက် ချည်လုံးကိုဖြေကြည့်စေသည်။ တည်စေ့ကို
တွေ့ရသည်။ ပိုင်ရှင်အား ချည်လုံးကို ပြန်ပေးသည်။ ခိုးသူမအား
လည်း ဆုံးမ၍လွတ်လိုက်သည်။

အထောက်တော် အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်းရာ
အလုံးစုံကို မင်းကြီးထံသတင်းပို့လျှောက်ထားသည်။

ဖုတ်မငြိုးဇာတ်ကြီးဆယ်ဆွဲ ဝတ္ထုများ

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသောသုခမိန်ကို ခေါ်ချိန် သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

ဝိဒေဟရောင်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို စိုင်းပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသုခမိန် မခန့်ခဲလောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

** ** *

သားတစ်ရားစီရင်မုံ

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် သားငယ်တစ်ဦးကို ဆူသား၊ ငါ့သား အငြင်းပွားပြီး ဘုရားလောင်း မဟာသောဇေယျမှောက် ဆို့ရောက်လာကြသည်။

“ သင်တို့အဘယ်ကြောင့် ဒိုက်ရန်ဖြစ်ကြသနည်း ”

“ အရှင်သား ကျွန်ုပ်သားကို ရင်၌ပိုက်ချိ၍ ခရီးသွား ပါသည်။ ဤမိန်းမက သူ့သားကို ယူသည်ဟု ယိုးစွပ်ပါသည်။ ”

“ အရှင်သား ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သားငယ်ကို ရေကန်တွင် ရေချိုးပေးပြီး နောက်အဝတ်ပေါ်၌ သိပ်ထား ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ရေချိုးအံ့သောငှာ ရေကန်နားသို့

ဆင်းသက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဤမိန်းမက ကလေးကား ချစ်ဖွယ် သနားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ နို့တိုက်စမ်းပါရစေဟု ချီပါသည်။ ထို့နောက်ကလေးငယ်ကို ချီကာထွက်ပြေးပါသည် အရှင်သား”

ဘုရားလောင်းသည် စကားနှစ်ရပ်ကို ကြားနာသည်။ ထိုမိန်းမတို့၏ လက္ခဏာအမူအရာကို ဆင်ခြင်သည်။

တစ်ဦးကား မျက်တောင်မခတ်။ မျက်ထောင့်လည်း နီ၏။ ရဲလည်း ရဲ၏။ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားသော မိန်းမဖြစ်မှန်း သိ၏။

“ သင်တို့ ငါ့အဆုံးအဖြတ်၌ တည်ကြံအံ့လော ”

“ အရှင်သားတည်ပါမည် ”

ထိုအခါမ မဟောသောသူခမိန်က မြေ၌စည်းတား သည်။ စည်းပေါ်၌ သူငယ်ကိုသိပ်ထားသည်။ ဘီလူးမကို သူငယ် ၏ လက်တို့၌ သူငယ်၏မိခင်ကိုခြေတို့၌ ကိုင်စေသည်။

“ သင်တို့နှစ်ယောက်လူကြကုန်။ လူနိုင်သူက သားရှင် ဖြစ်စေ ”

မိန်းမနှစ်ယောက်လည်း လူကြ၏။ ကလေးငယ်သည် လွန်စွာနာကျင်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာငိုလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူသည် လည်း နှလုံးကွဲအံ့သကဲ့သို့ အလွန်ပင်စိတ်ဆင်းရဲ၏။ ထို့ကြောင့် သူငယ်၏ခြေမှ လက်ကိုလွတ်လိုက်သည်။ ညှိုးငယ်စွာရပ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“ အချင်းတို့ သားသူငယ်ကို မိခင်ကသာ၍ နှုတ်

သလော။ မိခင်မဟုတ်သူက ချစ်သလော ”

မဟောသခက်က မေးလေသည်။

“ အရှင့်သား မိခင်သည်သာလျှင် သားတို့ကို ချစ်ပါသည် ”

“ သို့ဆိုလျှင် ယခုလု၍ နိုင်သော သူကမိခင်လော၊ လုမနိုင်သဖြင့် ညှိုးမိုင်စွာ ရပ်နေသူကမိခင်လော ”

“ အရှင့်သား သူငယ်နာကျင်သည်ကို သည်းမခံနိုင်၍ မိန်းမသည်သာ မိခင်ဖြစ်မည်ထင်ပါသည် ”

“ သူငယ်ကို ခိုးယူသောမိန်းမကို သိကြသလော့ ”

“ ကျွန်ုပ်တို့မသိကြပါ ”

မှတ်ချက် ။ ။ (၁) ဖုတ် - မြေစောင့်ပြိတ္တာ၊ နာနာဘာဝ ကောင်။

(၂) ပြိတ္တာ - အပါယ်လေးဘုံသား အပါအဝင် ချမ်းသာခြင်း ကင်းသော တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ သရဲ၊ ဘီလူး စသော နာနာဘာဝ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး။

“ အချင်းတို့ ဤမိန်းမကား လူမဟုတ်၊ ဘီလူးမဖြစ် သည်။ သူငယ်ကိုစားလို၍ ခိုးယူခြင်းဖြစ်သည်။ ”

“ အရှင့်သား အဘယ်ကြောင့် သိပါသနည်း ”

“ ရှုကြလော့။ ဤမိန်းမကား မျက်တောင်လည်း မခတ်။ မျက်ထောင့်လည်း နီ၏။ သူငယ်ကို သနားချစ်ခင်ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘီလူးမဟုတ်သိရသည်။ ”

ဤသို့လျှင် မဟောသဓာသုခမိန်က ကြောင်းကျိုး ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက်ဘီလူးမအား -

“ သင်အဘယ်သူနည်း။ အမှန်အတိုင်းပြောလော့ ”

“ အရှင့်သား ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးမမှန်ပေ၏ ”

“ အတယ်ကြောင့် ဤသူငယ်ကိုဖမ်းသနည်း ”

“ စားလို၍ဖမ်းပါသည် ”

“ အသင်ဘီလူးမ ရှေးဘဝကမကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝတွင် ယုတ်မာစွာသော ဘီလူး၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာမျိုး၌ ဖြစ်သည်။ ယခုထပ်၍ မကောင်းမှု ကျူးလွန်သည်ကား မိုက်မဲပေစွ ”

မဟောသဓာက ဘီလူးမအားဆုံးမသည်။ ငါးပါးသီလ တည်စေသည်။

မိခင်ရင်းလည်း မဟောသဓာအား ကျေးဇူးတင်စကား လိုက်လှဲစွာဆိုသည်။

အထောက်တော် အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်း ရာအလုံးစုံကို မင်းကြီးထံတောင်းပို့ လျှောက် ထားသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသဓာသုခမိန်ကို ခေါ်ချိန် သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

ဝိဝေဟရောင်မင်းကြီးက ငသနကအမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသုခမိန်

မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့
သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

** **

မယားစိုးတရားစီရင်ခုံ

ငမည်းကွသည် ယောက္ခမအိမ်တွင် မနေလိုသော
ကြောင့် လန်းမအိမ်ထန်းပင်ကိုခေါ်ကာ မိမိရွာသို့ပြန်ခဲ့သည်။
လမ်းခရီးတွင် မြစ်တစ်ခုက ကာဆီးနေသည်။ ရေကြောက်သော
ကြောင့် မကူးဝံ့။ ကမ်းစပ်တွင်ထိုင်၍ မှိုင်နေကြသည်။

ထိုစဉ် မောင်ကျောက်ရှည် (မောင်ခါးရှည်) ရောက်လာ
သည်။ မြစ်မှာရေနက်ပြီး ငါးမန်း၊ လင်းပိုင်၊ မိကျောင်း၊ မေါလှ
ကြောင်း လိမ်လည်ပြောသည်။ စင်စစ်မြစ်မှာ ရေတိမ်သည်။
မောင်ကျောက်ရှည်ကတစ်ဦးချင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးမည်
ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။

ထို့နောက် မအိမ်ထန်းပင်ကို ဦးစွာပို့ဆောင်သည်။
ရေထဲဆင်းပြီးနောက် ရေနက်သည်ဟု ထင်စေရန်ထိုင်၍
သွားသည်။ ရေလယ်တွင် မောင်ကျောက်ရှည်က မအိမ်ထန်းပင်
ကိုချစ်ရေးဆိုသည်။ သွေးဆောင်ဖျားယောင်းသည်။ တစ်ဖက်
ကမ်းသို့ အရောက်တွင် ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ရေကြောက်သော မေဉ်းကွလည်း မယားစိတ်မွန်ကာ ရေသို့ဆင်းသည်။ ရေတိမ်မှန်းသိသည်နှင့် အပြေးလိုက်၍မိလေသည်။ သူမယား ငှါမယား အငြင်းပွားပြီးနောက် မဟောသဓာဏါ ရှေ့မှောက်သို့ အဆုံးအဖြတ်ခံယူရန် ရောက်ရှိကြလာကြသည်။

သုံးယောက်သားကို သီးခြားစီခွဲထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် မောင်ကျောက်ရှည်ကို ခေါ်သည်။
မှတ်ချက်။ ။ မာဂဓဘာသာအားဖြင့် -

- * ငမန်းကွကို ဂေါကကာဠ
- * အိမ်ထန်းပင်ကို ဒိယတာလာ
- * ကျောက်ကုန်းရှည်ကို ဒိယဝိဋ္ဌိ - ဟုခေါ်သည်။

မန်းလည်းမန်းကွလည်း ကွသောကြောင့် " ငမန်းကွ " ဟုခေါ်သည်။ မြင့်သွယ်သော ကိုယ်ဟန်ရှိသောကြောင့် အိမ်ထန်းပင် ဟုခေါ်သည်။ ကျောက်ကုန်းရှည်သောကြောင့် ကျောက်ကုန်းရှည်ဟုခေါ်သည်။

လွယ်ကူစွာ မှတ်သားနိုင်ရန် မြန်မာပြန်ဖြင့်ပင် ဖော်ပြပါသည်။

- “ သင့်အမည်ကို မည်သို့ခေါ်သနည်း ”
- “ မောင်ကျောက်ရှည်ဟု ခေါ်ပါသည် ”
- “ သင့်မယား၏အမည်ကို မည်သို့ခေါ်သနည်း ”

မောင်ကျောက်ရှည်မှာ ပအိမ်ထန်းပင်ကိုမသိ။ ထို့ကြောင့်မှန်း

ဆကာပြောသည်။ မိဘအသီးသီးတို့၏ နေရပ်၊ အမည်တို့ကို မေးသည်တွင်လည်း တကယ်မသိသောကြောင့် မှန်းဆ၍မင် ဖြေလေသည်။

မောင်ကျောက်ရှည်ပြီးလျှင် ငမန်းကွဲကို စစ်မေး၏။ ငမန်းကွဲကား အမှန်သိသောကြောင့် တိကျသေချာစွာ မဟောသော မေးသမျှကို ဖြေလေသည်။

ပရိသတ်တို့အားလည်း မေးသမျှဖြေသမျှကို မှတ်သား စေသည်။

ထို့နောက် မအိမ်ထန်းပင်ကို ခေါ်မေးသည်။ မအိမ်ထန်းပင်၏ မိဘအမည်နှင့် နေရပ်ကိုမေးသည်။ မအိမ်ထန်းပင်လည်း အမှန်အတိုင်းဖြေ၏။

“ သင့်လင်သား၏ အမည်ကား မည်သူနည်း ” မဟောသောကမေး၏။

မအိမ်ထန်းပင်မှာ မောင်ကျောက်ရှည်၏ အမည်ဟု မသိ။ ထို့ကြောင့် မှန်းဆကာသာ ဖြေရလေသည်။

ဤတွင် မောင်ကျောက်ရှည်သည် မယားခိုးဖြစ်ကြောင်း အထင်းသားပေါ်တော့၏။ မဟောသောလည်း မယားခိုး မောင်ကျောက်ရှည်အား ဆုံးမစကားဆိုသည်။ ဖွားဘက်တော် တို့က ဒဏ်ခတ်ပြီး နောက်လွတ်လိုက်ကြလေသည်။

အထောက်တော် အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်းရာ အလုံးစုံကို မင်းကြီးထံသတင်းပို့လျှောက်ထားသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသစာသုခမိန်ကို ခေါ်ချိန် သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို တိုင်ပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသုခမိန် မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

* * *

ရထားခိုးမှု

တစ်နေ့သော် ယောက်ျားသားနှစ်ဦးသည် လှည်းရထား တစ်စီးကို သူပိုင်သည် ငါပိုင်သည်ဟု အငြင်းအခုံပြုရင်း မဟောသစာသုခမိန်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာကြ၏။

မဟော်သစာပညာရှိသည် မြင်းဦးကပင် ဤသူကား ရထားရှင် လူသား၊ ဤသူကား ရထားသူခိုး နတ်သကြား ဟုသိလေသည်။

“ အချင်းတို့ သင်တို့ရထားကို ငါ၏လူတစ်ယောက် အားမောင်းနှင်စေအံ့။ သင်တို့နှစ်ယောက်က ရထားနောက်စွန်း ပိုင်းကိုကိုင်၍ လိုက်ကြလေ။ ရထားမလွတ်လျှင် ရထားရှင်

ဖြစ်စေ။ လွတ်လျှင် ရထားခိုးဖြစ်စေ ”

ဤသို့ မဟော်သဓာဏပြောသည်။

ထို့နောက် လူလင်တစ်ယောက်အား ရထားကိုနှင်စေသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်လည်း ရထားနောက်စွန်းကို ဆွဲ၍ လိုက်လေသည်။

ကြာသော်ရထားရှင် လူသားမှာမောဟိုက်သဖြင့် ရထားကိုလွတ်ကာ ရပ်၍ကျန်ခဲ့လေသည်။ သိကြားမူကား ရထားနောက်သို့ ဆက်ကြပ်လိုက်လေသည်။

“ ကချင်းတို့ ဤသူကား ရထားနောက်သို့ အတန်ငယ်မျှလိုက်ပြီးလျှင် လွတ်ကာကျန်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက်သော်ကား ရထားနောက်ထက်ကြပ်လိုက်သည်။ သို့တိုင် ပင်ပန်းဟန်မထင်။ ချွေးလည်းတစ်ပေါက်မှမထွက် လှိုင်ဖိုခြင်းလည်းမရှိ။ ကြောက်လန့်ခြင်းလည်းမရှိ။ မျက်တောင်လည်းမခတ်။ ဤအချက်တို့ကို ထောက်သော်လူစင်စစ် မဟုတ်နိုင်ချေ ”

မဟောသဓာသည် ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်

“ အသင်နတ်သိကြား မဟုတ်လော ”

ဟုမေးလေသည်။

“ သုခမိန့်ငါသည် ဆင်ဆီတိုင်းပင် သိကြားမင်းမှန်ပေသည် ”

“ သိကြားမင်းဖြစ်ပါလျက် ဤအမှုကို အဘယ်ကြောင့် ပြုတ်သနည်း ”

“ သင်၏ပညာကျေးဇူးကို ထင်ရှားစေရန်ပြုပါသည် ”

“ နောင်ကိုဤသို့မပြုပါလင့် ”

မဟောသဓာလည်း သိကြားမင်းအား ဆုံးမ၏။

သိကြားမင်းလည်း တန်ခိုးကိုပြလျက် ကောင်းကင်၌
နေသည်။ မဟောသဓာအား ချီးမွမ်းစကားဆိုလေသည်။

အစောက်တော် အမတ်ကြီးလည်း အကြောင်းခြင်းရာ
အလုံးစုံကို မင်းကြီးထံသတင်းပို့လျှောက်လားသည်။

“ ဆရာအမတ်ကြီး မဟောသဓာသုခမိန်ကို ခေါ်ချိန်
သင့်ပြီမဟုတ်လော့ ”

မိဒေဟရောင်မင်းကြီးက သေနကအမတ်ကြီးကို
တိုင်ပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှလောက်ဖြင့် ပညာရှိသုခမိန်
မခန့်လောက်သေး။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လေသည်။

***

မဟောသဓာသဘိုသားသည် ပါဏိနယာမဗျူဟာရွာ၌ပင်
ဆိုပြီးအပ်သော အရေးပြဿနာ ၇-ခုတို့ကို တရားမျှတအောင်
စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်းများကို ကြားတိုင်း
မဟောသဓာကို ခေါ်ယူရန် သေနကအမတ်ကြီး တိုင်ပင်သည်။

သို့သော် သေနကအမတ်ကြီး၏ တားမြစ်လျှောက်ထားချက်
ကြောင့် မဟောသဇာ၏ နန်းတော်သို့ခေါ်ရန် ဆိုင်းငံ့ထားခဲ့
ရပါသည်။

မဟောသဇာ၏ပညာသတင်းကား ကျော်လောထင်ရှား
လာပါသည်။

နောင်သော်ကား မဟောသဇာ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ
ကို စောင့်ကြည့်ရုံမဟုတ်တော့ဘဲ သေနကအမတ်ကြီး၏
အတတ်ပညာဖြင့် စမ်းသပ်သောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိပါ
လေတော့သည်။

* * *

ရှားလှဲတံပြဿနာ

ရှားသားကို တစ်ထွာမျှလောင်ဖြတ်သည်။ တစ်ညီတည်း
ဖြစ်အောင် ပွတ်ခံသည်။ ထို့နောက် မင်းမိန့်ဖြင့် အရှေ့ယံဝ
မဇ္ဈားရွာသို့ ပို့သည်။

“ ဤရှားလှဲတံ၏အရင်းအဖျားကို ခွဲခြားပေးရမည်။
မခွဲခြားနိုင်ပါ ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်ဆောင်ရမည် ”

ထိုပြဿနာသည် မဟောသဇာထံသို့ပင် ဆိုက်ရောက်၏။

ရှားလှဲတံ၏အလယ်တည့်တည့်၌ ဂျည်ကြိုးချည်သည်။

ထို့နောက်ရေတွင်ချသည်။ အရင်းသည် ပို၍လေးသဖြင့် ဦးစွာ နှစ်မြှုပ်လေသည်။

မဟောသဓာသည် အရင်းအဖျားမှတ်သားပြီး ပြန်၍ ပေးပို့စေပါသည်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းလည်း မဟောသဓာ၏ ပညာစွမ်းကို များစွာပင် နှစ်ထောင်းအားရရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မဟောသဓာ နန်းတော်သို့ခေါ်ယူလိုသည်။

သို့သော် သေနေက အမတ်က ယခင်အတိုင်း အကြောင်းပြ တားမြစ်ပါသည်။

**

ဦးခေါင်းခွံပြဿနာ

အရှေ့မဇ္ဈားရွာသားတို့ ဤ ဦးခေါင်းခွံမှစ်လုံးကို ဤကား မိန်းမဦးခေါင်းခွံ၊ ဤကား ယောက်ျား ဦးခေါင်းခွံဟု အတပ်အမှန် သိအောင်လျှောက်ရမည်။ မသိလျှင် ရာဇဝဏ် တစ်ထောင်သင့်စေမည်။”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး၏ မင်းမိန့်နှင့် အတူ ဦးခေါင်းခွံ ပြဿနာသည် မဟောသဓာထံ မှောက်သို့ရောက်ရှိသည်။

“ဦးခေါင်းဆက်ကြောင်း ဖြောင့်သည်ကား ယောက်ျား

ကျွေးကောက်သည်ကား မိန်းမ "

မဟောသဓာသည် သိမ်မွေ့သောအရာကို ကင်စွာ
သိတတ်သော ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ချက်ချင်းခွဲခြားကာ ပြန်လည်ပေးပို့
စေသည်။

ဝိဒေဟရောင်မင်းလည်း မဟောသဓာ၏ပညာစွမ်းကို
များစွာပင်နှစ်ထောင်းအားရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မဟောသဓာ
ကိုနန်းတော်သို့ ခေါ်ယူလိုသည်။

သို့သော် သေနကအမတ်က ယခင်အတိုင်း
အကြောင်းပြကာ တားမြစ်သည်။

** ** *

မြွေပြဿနာ

မြွေဖို့ မြွေမခွဲခြားပေးရန် ဝိဒေဟရောင်မင်းထံမှ
ပြဿနာ ရောက်ရှိပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာကို မဖြေရှင်း
နိုင်ပါက ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်။

အရှေ့မလျှိုးရွာသားများ ဟုဆိုသော်လည်း
အမှန်တကယ် ဖြေရှင်းရမည်က မဟောသဓာလုလင် ပင်ဖြစ်ပါ

သည်။

“ ခေါင်းကြီး၏။ အမြီးဖွံ့၏။ မျက်စိကျယ်၏။
လည်ရေးစပ်၏။ ထိုမြွေကား မြွေဖိုဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းငယ်သည်။
အမြီးသွယ်သည်။ လည်ရေးလည်းမစပ်။ ဤမြွေကား မြွေမပင်
ဖြစ်သတည်း ”

မြွေဖို မြွေမ မှတ်သား၍ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းထံ ပို့ဆက်
လေသည်။

ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက
မဟောသဓာကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်၍ နန်းတော်သို့ ခေါ်ယူလို
သော်လည်း သေနကအမတ်ကြီးက စုံစမ်းလိုသေးသည်
ဆိုသဖြင့် မခေါ်ယူဖြစ်သေးချေ။

မှတ်ချက်။ ။ လည်ပင်းအရေပြား၌ ထင်သော
အရေတွန့်အခေါက်အရစ်ကို လည်ရေးဟုခေါ်ပါသည်။

** ** *

ကြက်ပြဿနာ

“ ခြေတွင်ချီပေါက်သော၊ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် လပိုရှိသော
အချိန်သုံးဝါးကို သိလျက် အမှန်တွန့်တတ်သော၊ တစ်ကိုယ်လုံး
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဥဿာတစ်ကောင်ကို ပါစိနယဝမရွှင်

ရွာသားများ ဆက်သရမည် ။

မင်းမိန်၊ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

မဟောသဓာဆုခမိန်က ကြက်ဖြူတစ်ကောင်ကို ရှာဖွေ ဆက်သဖို့ ဆောင်စေသည်။

မင်းကြီးလည်း မဟောသဓာ၏ ပညာစွမ်းမှန်းသိသဖြင့် များစွာပင် နှစ်ထောင်းအားရရှိသည်။ နန်းတော်သို့ ခေါ်ယူ မြှောက်စားလိုသော်လည်း သေနကအမတ်ကြီးက စုံစမ်းရန် မြဿနာရှိပါသေးသည်ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် မခေါ် ဖြစ်သေးချေ။

မှတ်ချက်။ ။ ကြက်သာလျှင် ခြေ၌အတက်၊ ထိပ်ထက်အမောက်၊ ရောက်သည်တထူး၊ ညဦးယံ၊ သန်းခေါင်ယံ၊ မိုးသောက်ယံ ဤသုံးတန်ဂဏ အခါကို မှန်စွာ တွန်တတ်သည်။

ကြက်ခြေတွင်ပေါက်သော အတက်သည် နွားဦးချိုနှင့် တူသည်။ ကြက်မောက်သည် နွားလပိုနှင့်တူသည်။ ကြက်တွန် သကဲ့သို့ နွားလားဥသဘာလည်း တွန်သည်။

- လပို - နွား၊ ကုလားအုပ် စသည်၏ လည်ကုပ်ပေါ် တွင်ရှိသော မို့မောက်သော အချိုးအသစ်ခုံး။

- ဥဿာ - နွားအုပ်ကို ဦးစီးသောနွား။

ပတ္တမြားကို ကြိုးသစ်တပ်စေသောပြဿနာ

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းတွင် အကောက်ရှစ်ပါးရှိသော ပတ္တမြားရှိ၏။

ဘုရားလောင်း၊ ကုသမင်းဖြစ်တော်မူသော အခါက သိကြားမင်းဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းအဆက်ဆက်သုံးဆောင်ရာဖြစ်သည်။ ပတ္တမြားတွင်တပ်ဆင်ထားသော သောကြီးသည် ဖောင်းခွမ်းဆွေမြေ၍ နေသည်။ မည်သူမျှအသစ်လဲ၍ တပ်မပေးနိုင်။

ပတ္တမြားမှ ကြိုးဟောင်းကို ထုတ်ပြီးကြိုးသစ်တပ်ပေးရမည်ဟု အရှေ့ယဝမဋ္ဌဂုံးရွာသို့ ရာဇသံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ မဟောသဓာသုခမိန်ပင်လျှင် ဤပြဿနာကိုဖြေရှင်းရပါသည်။

ပတ္တမြား၏ကြိုးဟောင်းအတွင်း ပျားရည်စိမ့်ဝင်နိုင်ရန် အပေါက်ဝနစ်လက်တွင် ပျားရည်သုတ်လိမ်းပေးသည်။ ကပ္ပလာချည်ကြိုးကို ကျစ်ပြီး အဖျားတစ်ဖက်ကို ပျားရည်အနည်းငယ် သုတ်သည်။ ပတ္တမြားအပေါက်ဝ တစ်ဖက်တွင် အနည်းငယ် တော့သွင်းပေးထားသည်။

ဗိုလ်နောက်ကြိုးသစ်မပါသော အပေါက်ဝကို အောက်ကထားသည်။ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းဝတွင် ချပေးထားသည်။

ပုရွတ်ဆိတ်များသည် ပျားရည်နဲ့ရပြီး ပတ္တမြားပေါက်တွင်းသို့
 ဝင်စားကြသည်။ သူထက်ငါဦးအောင် ကိုက်ခဲစားသောက်ရာ
 ကြိုးဟောင်းရော ပျားရည်ရောတုန်သည်။ ကြိုးသစ်ကို
 ကိုက်ဝင်မိသည်။ ဝင်ခဲ့သော အပေါက်ကိုနောက်ဆုတ်
 ဆောင်ယူထွက်ကြသည်။ အကောက်ရှစ်ပါးရှိသော ပတ္တမြား
 မျက်မြတ်ကို ကြိုးသစ်တပ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ မင်းကြီးထံ
 ဆက်သစေသည်။

မဟောသခင်၏ပညာစွမ်းမှန်း မင်းကြီးသိသည်။
 နန်းတော်သို့ခေါ်ယူပြီး မြှောက်လိုသည်။ သေနကအမတ်ကြီး
 ကတားမြစ်သည်အတွက် မခေါ်ဖြစ်သေးပါ။

သားဖွားပြဿနာဖြေပုံ

တစ်နေ့သ၌ ဝိဒေဟရာင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာ
 နွားလောင်းအောင် ဝိုက်ဖောင်းကားလာအောင် ပဲများ
 ပြုတ်ကျွေးသည်။ ဦးချိုနှစ်ဖက်ကို သန့်ရှင်းစေ၍ ဆီသုတ်သည်။
 ကိုယ်ကိုလည်း နှင်းရည်ဖြင့် သုတ်လိမ်းသည်။

ထို့နောက် အရှေ့ယဝမဇ္ဈဂုံးရွာသို့ပို့သည်။
 “ဤ မင်္ဂလာနွားလား ဥဿဖသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍

နေ့စေ့လစေ့ရှိသည်။ သားဖွားစေပြီး နောက်သားငယ်နှင့်တကွ
ပြန်ပို့စေ "

မင်းမိန့်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

မဟောသမာပင် ဤပြဿနာကိုဖြေရှင်း၏။

မင်းကြီးနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍ ရဲရင့်စွာ မင်းကြီးကို
လျှောက်ထားဝံ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နည်းပေး
သင်ကြားကာ နန်းတော်သို့လွှတ်လိုက်၏။

-ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်။ ရင်ပတ်စည်တီးရှိုက်ကြီး
တင်ငိုသည်။ မင်းကြီးနန်းတော်ရှေ့တံခါးဝတိုင်သွားသည်။
အခြားမည်သူနှင့်စကား မပြော။ မင်းကြီးနှင့်တွေ့မှ ဖြေကြား
လျှောက်ထားလေသည်။

" အဘယ်ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသနည်း "

" ကျွန်တော်မျိုး၏ ဖခင်သည် သားဖွားမည်ပြုလျက်
မဖွားနိုင်သည်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိပါပြီ။ မင်းကြီးကယ်တော်မူပါ "

" အသင်ရှူးနေပါသလော ယောက်ျားစင်စစ်ဖြစ်လျက်
အဘယ်ကဲ့သို့ သားဖွားအံ့နည်း "

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက မိန့်ကြားလေသည်။

" မင်းကြီးလည်း ထိုသို့ဆိုလျှင် အရှေ့ယဝမရွက်ရွာသား
တို့အား မင်္ဂလာနွားလားကို သားဖွားအောင် အဘယ်ကြောင့်
မိန့်တော်မူပါသနည်း "

ဤတွင်မင်းကြီးလည်း ပြဿနာဖြေပုံကို သဘောပေါက်

သည်။

“ ဤပြဿနာဖြေပုံကို မည်သူစီရင်သနည်း ”

“ အရှင်မင်းကြီး သူငွေသား မဟောသဓာစီရင်ပါသည် ”

ဝိဒေဟရာင်မင်းကြီးလည်း များစွာနှစ်သက်သည်။

သေနကအမတ်ကြီးအား ရှေးနည်းအတိုင်းတိုင်ပင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး စုံစမ်းရန်ပြဿနာကျန်ပါသေးသည်။ ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဦးလော့ ”

သေနကအမတ်ကြီးက လျှောက်တင်သည်။

ထမင်းပြဿနာဖြေခန်း

တစ်ခါလည်း -

“ ဆန်မဟုတ်၊ ရေမဟုတ်၊ ထမင်းအိုးမဟုတ်၊ မိုးခနောက်မပါ။ မီးတွင်မချက်၊ စင်းမပါ။ မိန်းမယောက်ျား မဟုတ်သည် တို့ဖြင့် ထမင်းချဉ် ချက်၍ လမ်းမဟုတ်သည်က ပို့ဆောင်ရမည် ” ဟုအမိန့် ရာဇသံ ရောက်ပြန်သည်။

မဟောသဓာလုလင်စီစဉ်ပေးသည်။

၁။ ဆန်မဟုတ်သည်မှာ - ဆန်ကွဲ

www.burmeseclassic.com

၂။ ရေမဟုတ်သည်မှာ - နှင်းရည်

၃။ ထမင်းအိုးမဟုတ်ဆိုသည်မှာ - ခိုးသစ်

၄။ ဖိုခနောက်မဟုတ်ဆို၍ - သစ်သုံးချောင်း

၅။ မီးတွင်မချက်ဆိုသဖြင့် - တစ်ပါးသော မီးမှမယူဘဲ

ပွတ်ခုံသည်တို့ဖြင့် ပွတ်ယူရရှိသောမီး

၆။ ထင်းမပါဆို၍ - သစ်ရွက်ခြောက်တို့ဖြင့်

၇။ မိန်းမယောက်ျားမဟုတ်ရဆို၍ - ယောက်ျားကိုယ်

မိန်းမကိုယ် မထင်ရှားသူ (မိန်းမလျှာ)

၈။ လမ်းမဟုတ်ဆိုသည့်ကဏ္ဍက - ခရီးလမ်းမမှ

မသွားစေဘဲ အိမ်ကြားဝင်းနား ခြေသွားလမ်းမှ သွားရောက်

ပို့စေသည်။

ထမင်းချက်ပြီးသော် ချဉ်သောအရသာ အနည်းငယ်

ထည့်၍ ထမင်းချဉ်ဖြစ်စေသည်။

မင်းကြီးလည်းများစွာ နှစ်သက်သဘောကျသည်။

သေနေကအမတ်ကြီးကမူ ရှေးနည်းအတိုင်းတားမြစ်

သည်။

*** **

www.burmeseclassic.com

သဲလွန်ကြီးပြဿနာခြေခန်း

“ ပုခက်ယောဉ်စီးလိုသည်။ သဲကိုကြီးကုန်၍ ပို့ရမည်။ အမိန့်တော်ပြဿနာ သစ်ရောက်ပြန်သည်။ ”

မဟောသခင်လည်း စကားအရာလိမ္မာသူနှစ်ယောက်ကို သင်ကြားပြီး မင်းကြီးထံလွှတ်လိုက်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး မင်းကြီး၏ ပုခက်ယောဉ်ကြီးအတွက် သဲလွန်ကြီးကို မည်သည့်အရွယ် ကျစ်ရမည်မသိပါ။ ယခင် သဲလွန်ကြီးအဟောင်းစ တစ်ထွာနှင့် နမူနာပေးတော်မူပါ။ ”

ယောက်ျားတမန်နှစ်ဦးက လျှောက်ထားသည်။

“ အချင်းတို့ နန်းတော်တွင် သဲလွန်ကြီးစ အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ မအပ်မရာလျှောက်ကြပေသည်။ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းက မိန့်သည်။

“ မှန်လှပါအရှင်ဘုရား ဘုန်းကြီးသော အရှင်မင်းကြီး ပင်လျှင် သဲလွန်ကြီးမကျစ်နိုင်ပါက ဘုန်းညံ့သော အရှေ့ယဝ မဇ္ဈဂုံးရွာသားများ အဘယ်မှာကျစ်နိုင်ပါမည်နည်း ဘုရား။ ”

လုလင်စာမန် နှစ်ဦးကလျှောက်ထားသည်။

ဤသည်မှာလည်း မဟောသခင်၏ အစီအစဉ် ဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ မင်းကြီးသည် များစွာဝမ်းမြောက် တော်မူ

သည်။ မဟောသဓာကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ရန်ဆန္ဒ ရှိသည်။
သေနကအမတ်ကြီးက တားမြစ်လျှောက်ထား၍
သာမခေါ်ဖြစ်သေးချေ။

* * * * *

ရေကန်ပြဿနာဖြေပုံ

တစ်နေ့သော် “ ရေကန်တစ်ကန်ပို့ဆောင်ရမည် ”
ဟူသော ရာဇသံရောက်ပြန်သည်။

မဟောသဓာလည်း စကားအရာလိမ္မာ ရဲရင့်သော
လူငါးယောက်ကို သင်ကြားနည်းညွှန်သည်။

မျက်လုံးများနီအောင် ရေငုပ်လာကြသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေများရွံ့များပေကျံနေသည်။

ကြိုးပြတ်၊ တုတ်၊ ကျောက်ခဲ စသည်တို့ ကိုင်စွဲလျက်
နန်းတော်သို့ရောက် ရှိလာကြသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး၏ ရာဇသံအတိုင်း ရေကန်ကို
ဆောင်ယူခဲ့ပါသည် ဘုရား။ သို့သော် ငါ့အာရေကန်ကြီးမှာ
ကြောင့် ရိုင်းပါသည် ဘုရား။ မြို့တော်၊ ကျုံးပေး ပြုစုမှု၊
တန်ဆောင်း စသည်တို့နှင့် လူသံ၊ မြင်းသံ၊ ဆင်သံ
ကို ကြားရသည်တွင် တောသား ရေကန်ရိုင်းသည် ကြောက်လန့်

ထွက်ပြေးသွားပါသည် ဘုရား ”

တမန်ယောက်ျားငါးဦးတို့ လျှောက်ထားကြသည်။

“ ကျွန်တော်မျိုးတို့က တုတ်၊ ကျောက်ခဲ စသည်တို့ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ပစ်ခတ် ခေါ်ယူသော်လည်း မနိုင်ပါဘုရား။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးတွင် ယခင်တောက ဆောင်ယူပြီးသော ရေကန်ယဉ်မှာ ရှိပါက ခေတ္တငှားတော်မူပါ ဘုရား။ ရေကန်ယဉ်နှင့် ဖျားယောင်းခေါ်ဆောင်ပါမည် ဘုရား ”

“ နန်းတော်တွင် ကောမုဆောင်ယူခဲ့ဖူးသော ရေကန် မရှိပါ ”

“ ဘုန်းကြီးသော အရှင်မင်းကြီးပင်လျှင် တောမှရေကန် တို့ နန်းတော်သို့ ရောက်အောင် မဆောင်ယူနိုင်လျှင် ဘုန်းညံ့သော ကျွန်တော်တို့တို့ အဘယ်မှာလျှင် ဆောင်ယူနိုင် ပါမည်နည်း ဘုရား ”

တမန်ယောက်ျားတို့က လျှောက်ထားသည်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးလည်း မဟောသဇာ၏ အစီအစဉ် ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာပင်ပီတိဖြစ်သည်။ သို့သော် သေနကအမတ်၏ လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် မဟောသဇာအား မခေါ်ဖြစ်သေး။

www.burmeseclassic.com

ဥယျာဉ်ပြဿနာ

ဥယျာဉ်သစ်တစ်ခု ပို့ဆောင်ရမည်ဟူသော ရာဇသံ
ရောက်ရှိလာသည်တွင် ရေကန်ပြဿနာနည်းတူပင်
မဟောသဓာ၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် အစစအောင်မြင်ချောမွေ့
ပါသည်။

***

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး အရှေ့ယဝမရွှေရုံးရွာသို့ ထွက်တော်မူခြင်း

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးလည်း မဟောသဓာကို ကိုယ်တိုင်
ဆောင်ကြဉ်းမည်ဟူသော စိတ်အကြံဖြင့် အရှေ့ယဝမရွှေရုံးရွာ
သို့ ထွက်တော်မူခဲ့သည်။

သို့သော် မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာမြင်းတော်သည် ပတ်ကြား
အက်တွင် ကွဲကျသဖြင့် ခြေကျိုးသောကြောင့် ပြန်လှည့်ခဲ့
ပါသည်။ သေနကအမတ်ကြီးက မြင်းခြေကျိုးသည်ကို
အကြောင်းပြ အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပြစ်တင်စကား လျှောက်ထား
သည်။ မင်းကြီးလည်း သိတ်ဆိတ်ပင် နေတော်မူသည်။

***

မြင်းပြဿနာပြခန်း

“ မဟောသဓာပညာရှိ သင့်ထံသို့ကျွန်ုပ်လာရာတွင် ငါ၏မင်္ဂလာမြင်း ခြေကျိုးရသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းကောင်း တစ်စီးနှင့် သူငွေကောင်း တစ်ယောက်ပို့ဆက်ရမည် ”

အမတ်တစ်ယောက်နှင့် အမိန့်စာချွန်တော် ရောက်လာပြန်သည်။

သေနကအမတ်ကြီး၏ စိတ်ကူးအကြံအစည်အတိုင်း ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်းတော်နှင့် မိမိကို ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး တွေ့လိုပြီ ဖြစ်ကြောင်း မဟောသဓာသိရှိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်။ မှာကြားစရာရှိသည်တို့ကိုလည်း မှာကြားသည်။ တစ်ထောင်သော သူငွေအခြံအရံနှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏများယူကာ နန်းတော်သို့ သွားနှင့်သည်။

“ သူငွေကြီးသင့်လျော်ရာတွင် ထိုင်ပါ ”

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက သီရိဝပုနသူငွေကြီးအား ပဋိသန္ဓာရ စကားဆို၏။ သူငွေကြီးလည်း ရှေ့နောက်မတည့်၊ မနီးမဝေး၊ လေညာ လေအောက် ဟူသည့် အပြစ်ခြောက်ပါး ကင်းသော နေရာ၌နေ၏။

မဟောသဓာလုလင်လည်း အဝတ်တန်ဆာကောင်းစွာ ဝတ်ဆင်၍ ဖွားဘက်တော် တစ်ထောင်ခြံရံ၍ နန်းတော်သို့

လာ၏။ ထိုစဉ် ကျုံးရိုးပေါ်၌ သွားနေသော မြည်းတစ်ကောင် ဖမ်းချုပ်ပြီး ဖျာဖြင့် လိပ်ကာယူခဲ့စေသည်။

“ ချစ်သား သုခမိန် လျှောက်ပတ်သော နေရာကို သိသဖြင့် ကြည့်၍ နေလော့ ”

မင်းကြီးကအားရ ဝမ်းသာမိန့်သည်။

မဟောသဓာက အလျက်ရောက်နှင့်နေသော ခမည်းတော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်သည်။

“ ချစ်သား ဤနေရာ၌ နေလှည့်လော့ ”

တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ခမည်းတော်သူဌေးကြီးက နေရာမှထပေးသည်။ မဟောသဓာကဖခင်၏ နေရာတွင်ဝင်၍ ထိုင်သည်။

“ ဖခင်နေရာကိုယူကာထိုင်သူကား ပညာရှိမဆိုထိုက် ပေစာကား ”

သေနတ၊ ပက္ကသ၊ ကာမိန္ဒ၊ ဒေဝိန္ဒ ဟူသော အမတ်ကြီး လေးဦးနှင့် အခြားများမတ်တို့က ပျက်ရယ်ပြုပြော ဆိုကြသည်။

မင်းကြီးလည်း မျက်နှာညှိုးလေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး မျက်နှာမကြည်သာပါတကား၊ အာယ်ကြောင့်ပါနည်း ”

မဟောသဓာက မေးလျှောက်သည်။

“ သုခမိန် သင်၏စကားများကို ကြားရစဉ်က အလွန်

နှစ်သက်ခဲ့သည်။ ယခုမြင်ရပုံကား နှစ်သက်ဖွယ်မဟုတ်တကား။

“ နေရာတိုင်းတွင် ဖခင်ကသားထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု ထင်ပါသလား အရှင်မင်းကြီး ”

“ ထင်ပုတ်ပေတယ် ”

ထိုအခါ ဖမ်းချပ်လာခဲ့သော မြည်းကိုသွင်းစေသည်။ မင်းကြီး၏ ခြေရင်း၌လှဲသိပ်စေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဤမြည်းထီးသည် မည်မျှတန်ဖိုး ရှိပါသနည်း ”

“ ရှက်ကျပ်ခန့်မျှသာတန်ပါသည် ”

“ အရှင်မင်းကြီး ဤရှစ်ကျပ်တန် မြည်းထီးနှင့် ဆက်ဆံ၍ အာဇာနည်မြင်းမဝမ်းဖြစ်သော အဿတိုရ် မြင်းကောင်းကား အဘယ်မျှအဖိုးထိုက်ပါမည်နည်း ”

“ အဿထိုရ်မြင်းတို့၏ တန်ဖိုးကား အတိုင်းအဆ မရှိပါ ”

“ အရှင်မင်းကြီး နေရာတိုင်းတွင် အဖေကသားထက်မြက် သည်ဟု မဆိုထိုက်ပါ။ ဖခင်မြည်းနှင့် သားအဿထိုရ်တို့၏ သာဓက တစ်ခု ရှင်းနေပါပြီ။ မင်းကြီး၏ သုခမိန့်တို့သည် ဤမျှလောက်ပင် မသိကြသလော။ ဤနေရာတွင်လည်း ဖခင်က ကျွန်ုပ်ထက်မြတ်လျှင် ဖခင်ကိုရွေးပါ။ ကျွန်ုပ်ကဖခင်ထက် မြတ်လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုရွေးပါ ”

မဟောသဓာက ရဲရင့်စွာလျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါကျမှ မင်းကြီးက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်တော်မူသည်။ မျှော်မှတ်ပရိသတ်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဩဘာပေးကြသည်။ သေနကျ၊ ဒေဝိန္ဒ၊ ကာမိန္ဒနှင့် ဗက္ကသထို့ကား မျက်နှာမဖော်ရဲ။

“ မဟောသဓာကို သားအရာထားတော်မူသည် ”

မင်းကြီးကမိန့်တော်မူသည်။

သူငွေကြီးအားလည်း စည်းစိမ်ခြွေရံများစွာ ဖေးပြီး ဂြိုဟ်လွတ်တော်မူသည်။

မဟောသဓာလည်း နှစ်သက်ရာတွင် အိမ်ဆောက်စေပြီး အခြံအရံတစ်ထောင်နှင့်အတူ မြောက်စားထားလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ အဿထိုရ်မြင်း - မြင်းမနှင့် မြည်းဖိုတို့ပေါင်းဖက် သင့်မြတ်၍ ပေါက်ဖွားသောမြင်း။ သာမန်မြင်းတို့ထက် လွန်မြတ်သောမြင်း။

** * * **

မတ္တမြားဆက်ခြင်း

မြို့၏တောင်တံခါးဝနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရေကန်တစ်ကန် ရှိ၏။ ရေကန်အနီး၌ ထန်းပင်တစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုထန်းပင်၌

ကျီးသိုက် တစ်သိုက်ရှိ၏။

ကန်ရေပြင်သည် နီရဲနေ၏။ ရေပြင်အောက်တွင် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော ပတ္တမြားရှိ၍ သာ ဤသို့ကန်ရေပြင် နီရဲနေခြင်းဟု ယူဆကြ၏။

“ ကန်တွင်းရှိ ပတ္တမြားသည် မင်းကြီးနှင့်သာ ထိုက်ပေသည် ”

မြို့သူမြို့သားတို့က လျှောက်ထားကြ၏။

“ ပတ္တမြားကို ဆယ်ယူလော့ ”

မင်းကြီးကမိန့်၏။

သေနကအမတ်သည် မင်းမိန့်ဖြင့် မြို့သူမြို့သားတို့ အား ဆင့်ခေါ်၏။ ကန်တွင်းမှ ရေနှင့်ရွံ့ရွံ့များကို ခပ်ထုတ် စေ၏။ ပတ္တမြားကို ရှာသော်မတွေ့။ ရေပြန်သွင်း ကြည့်၏။

ကန်ရေပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားရောင်သည် လွှမ်း၏။

ရှေးနည်းအတိုင်း သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြုကာရှာ၏။

ပတ္တမြားကိုမတွေ့။

“ ချစ်သား ထိုပတ္တမြားကိုထုတ်ယူပေးနိုင်ပါမည်လော ”

မင်းကြီးက မဟာသဓာအား မေး၏။

“ ပညာရှိဆိုက လွယ်ကူစွာပင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

ပညာမရှိကြ၍သာ ပင်ပန်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုပတ္တမြားကို ကျွန်ုပ်ဆက်သပါမည် ”

မဟောသဓာက ထိုသို့လျှောက်သည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးနှင့် အတူ ကန်ပေါင်ဇိုးသို့
လျှောက်သည်။ ကန်ပေါင်တွင် ရှိမက ပတ္တမြားရောင်လာရာသို့
စူးစမ်းသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ပတ္တမြားသည် ရေကန်တွင် မရှိပါ။
စင်စစ် သို့ထန်းပင်ထက် ကျီးသိုက်ထဲတွင် ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

ထို့နောက် ရေခွက်တစ်ခွက်ဖြင့် ပတ္တမြားထိုးပုံကို
မင်းကြီးအား လက်တွေ့ပြပါသည်။ ထို့နောက် မင်းချင်း
တစ်ယောက်အား ထန်းပင်ပေါ်သို့ တက်စေကာ ပတ္တမြားကို
ပူးခိုင်းပါသည်။

မဟောသခံအဆိုသည့် အတိုင်းမင် ပတ္တမြားကို
တွေ့ရပါသည်။ မဟောသခံအား မင်းကြီးက ပြည်သူအပေါင်း
က ချီးကျူးကြပါသည်။ အမတ်လေးဦးကား ခေါင်း
ပဖော်ရဲအောင်ပင်။

***

မာနုဇာတ်သော ပုတ်သင်

ကပ်နေ့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်သို့
အထွက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကံရွက်များတွင် နေသော
ပုတ်သင်တစ်ကောင် သည် ဆင်းလာသည်။ မင်းကြီးကို

ဖတ်မပြီးရောက် ဤဆယ်ဘွဲ့ဝတ္ထုများ ၁၁၅

ရှေးရှုကာ ဝစ်လျက်နေသည်။

“ ခုစ်သားသုမိန် ဤပုတ်သင်သည် မည်သို့ပြု
သနည်း”

“ အရှင်မင်းကြီး ဤပုတ်သင်သည် အရှင်မင်းကြီးကို
မြှင့်သည်တွင် ဘုန်းတော်ကြောင့် အရှင်ဟူသော အမှတ်ဖြင့်
ခစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မဟောသမာကလျောက်ထားသည်။

မင်းကြီးလည်း -

“ ဤပုတ်သင်အား တစ်နေ့လျှင် အမဲလေးရွေးဖို့
ကျွေးစေ ”

မင်းခယောက်ျားတစ်ဦးအား တာဝန်ပေးလေသည်။
မင်းကြီးဆိုသည့်အတိုင်း ထိုနေ့မှစ၍ အမဲလေးရွေးဖို့ကျွေး၏။
ဥပုပ်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

မုဆိုးတို့သားငါးမလုပ်။ ထို့ကြောင့် ဈေးတွင် အမဲ
မပေါ်ချေ။ သို့နှင့် မင်းခယောက်ျားလည်း အသပြာလေးရွေးကို
ဖောက်၍ ပုတ်သင်၏လည်၌ ဆွဲပေး၏။

ထိုနေ့မှစ၍ အသပြာလေးပြားရှင် ပုတ်သင်လည်း
မာန်တက်၏။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဝိဒေဟရာ မင်းကြီးလည်း ဥယျာဉ်
တော်သို့ တွေ့ရ၏။ ပုတ်သင်သည် ဥစ္စာမာန်တက်နေသော
ကြောင့် သမင်ကကဲ့သို့ မင်းကြီးအား ဂါရဝမပြုတော့ပေ။
မင်းကြီးက အကြောင်းအရင်းကို သိလိုသဖြင့်မေးသည်။

“ မင်းကြီး ဤပုတ်သင်သည် ရှေးကမရစဖူးသော
ဝဲဝက် (လေးရွေး) ဥစ္စာကိုရသောကြောင့် မာန်တက်ကာ
မင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြိုင်ပြီး ဂါရဝမပြုတော့ဘဲ မေးတညိတ်ညိတ်
ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

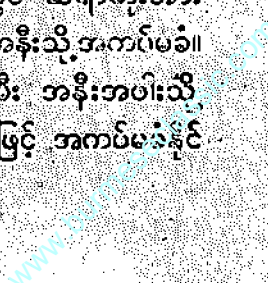
မင်းကြီးလည်း တာဝန်ကျမင်းခယောက်ျားအား ခေါ်၍
စစ်မေး၏။ မဟောသဓာလျှောက် ဘင်သည့် အတိုင်းပင်
မှန်ချေ၏။ မင်းကြီးလည်း မဟောသဓာအားများစွာ ချီးမွမ်း၏။

*#* *#*

ဘုန်းမတန် ကံမမျှလျှင်

တက္ကသိုလ်ပြည် ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးတွင်
သမီးတစ်ဦးရှိ၏။ နတ်သမီးတမျှလည်း လှပချောမောသည်။
ဘုန်းကံဉာဏ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။

ဆရာကြီး၏တပည့် မိတ္ထီလာပြည်သား ဝိဂုံတ္တရလှလင်
နှင့် သမီးတော်အား ဆရာကြီးက ထိမ်းမြားပေးလိုက်သည်။
ဝိဂုံတ္တရလှလင်သည် ဘုန်းကံနည်း၏။ ဆရာကြီး၏ သမီးကို
ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိ။ မိတ္ထီလာအပြန်ခရီးတွင် ဆရာတိုးအား
ကြောင့် ချွံ့၍သာ ခေါ်သွားရသော်လည်း အနီးသို့ အကပ်မခံ။
လင်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဆရာကြီး၏သမီး အနီးအပါးသို့
ချဉ်းကပ်သည်ပင်လျှင် ဘုန်းမတူ ကံမမျှသဖြင့် အကပ်မခံနိုင်

တိမ်းရှောင်၍သသာ နေလေသည်။

ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မြို့တော်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။
ရေသဖန်းပင်ကို တွေ့သဖြင့် အပင်ပေါ်တက်ကာ ရေသဖန်း
သီးစားသည်။ ဇနီးသည်အတွက် မှတစ်လုံးမျှမပေး။

“ အရှင်သား၊ အကျွန်ုပ်ဖို့လည်း ရေသဖန်းသီး ချလိုက်
ပါလော့ ”

“ အဘယ်ကြောင့် ငါချရမည်နည်း။ လက်ခြေမရှိ
သလော။ တက်၍စားလော့ ”

သတို့သမီးလည်း ဆာမွတ်သောကြောင့် တက်၍
စား၏။ ဝိဂုံတ္တရသည် သတို့သမီးဝတ်သည်နှင့် ရေသဖန်းပင်မှ
ချက်ချင်းဆင်း၍ ထက်ဝန်းကျင်တွင် ဆူးများဝိုင်းထားလိုက်၏။

“ သူယုန်လက်မှ ငါလွတ်ပြီ ”

ဝိဂုံတ္တရလူလင်သည် ထွက်ပြေး၏။

ဇနီးတော်စပ်သူမှာ ရေသဖန်းပင်ပေါ်မှ မဆင်းနိုင်
ရှာပေ။

မှတ်ချက် ။

၁။ တက္ကသိုလ် = တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို
သင်ကြားပို့ချရာ အချက်အချာဒေသ။

၂။ ဒိသာပါမောက္ခ = အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင် ထင်ရှားသော
ဆရာကြီး။

၃။ ဝိဂုံတ္တရ = မည်းနက်သောဥတ္တရလူလင်။

ထိုစဉ် ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်ကစားပြီး ပြန်လာသည်။ ချောမောတင့်တယ်ဘိသော သတို့သမီးကို ဆင်ထက်မှနေ၍ လှမ်းမြင်သည်။

ဘဝဟောင်းက ရေစက်ရှိသည်ဖြစ်၍ စုံမက်သော စိတ်ရှိသည်။ အမတ်တစ်ဦးကို လွတ်ကာလင်ရှိ မရှိ စုံဖမ်းခိုင်းသည်။

“ အရှင်၊ အကျွန်ုပ်ကား တက္ကသိုလ်ပြည်၊ ဒိသာပါမောက္ခကြီး၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။ အဖက မိတ္ထီလာပြည် သားလုလင်နှင့် ထိမ်းမြား လိုက်ပါသည်။ ထိုလင်သည် အကျွန်ုပ် အားနှစ်လိုစုံမက်ပေါင်းဖက်ခြင်း မရှိ။ ယခုရေသမန်းပင်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်သွားပါသည် ”

ထိုအခါဖြစ်ကားကို ကြားရလျှင် မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆင်ကိုရေသမန်းပင် နားကပ်စေကာ သတို့သမီးကို ဆင်ထက်တင်၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ နန်းတော်သို့ရောက်လျှင် “ ဥဒုပ္ပရဒေဝီ ” ဟူသော ဘွဲ့အမည်ဖြင့် “ အဘိသေကမဂ်လာ ” ကြီးကို ဆောင်လျက်တောင်ညာစံ မိဖုရားကြီး မြှောက်သည်။

တစ်နေ့သော် ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် များစွာသော အခြံအရံနှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သွားလမ်းရှိ ရပ်ကွက်သားများအား လမ်းပြင်ခိုင်းသည်။ ဝိဂုဏ္ဍုလုလင်သည် ထိုရပ်ကွက်သားဖြစ်သဖြင့် လမ်းပြင်ရာတွင်

ပါသည်။

လမ်းပြင်စဉ်မင်းကြီးလည်း ထွက်လာသည်။

ပုဆိုးနံ့ငယ်ပိုင်းကို ဝတ်ကာလမ်းပြင်နေသော ဝိဂုံဇာ
လုလင်ကို ဆင်ထက်က ဥဒုမ္မရဒေဝီမြင်သည်။ ဘုန်းမတန်
ကံမမျှသောကြောင့် မိမိအပါးမချဉ်းကပ်နိုင်ဘဲ မိမိအား စွန့်ပစ်
ပေးသူကို မှတ်မိကာ ရယ်မောမိလေသည်။

“ အဘယ်ကြောင့် ရယ်မောဘိသနည်း ”

ဥဒုမ္မရဒေဝီက ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြသည်။

မှတ်ချက် ။

၁။ ဥဒုမ္မရဒေဝီ = ရေသံဖန်းပင်မှ ရသောမိဖုရား။

၂။ အဘိသေကမဂ်လာ = အောင်ရေသွန်းလောင်းသောမဂ်လာ။

“ မဖြစ်နိုင်ချေတကား ဤမျှလှပချောမောသော
မိန်းမကို အဘယ်ယောက်ျားသည် စွန့်ပစ်သွားနိုင်ကုန်နည်း။
သင့်စကားသည် မုသားများဖြစ်ချေသည် ”

မင်းကြီးသည် ဝေါသထွက်ပြီး သံလျက်ဖြင့် မင်းရန်
ဟန်ပြင်သည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ပညာရှိကိုစုံစမ်းပြီးမှ အကျွန်ုပ်အား
သတ်သင့် သတ်ထိုက်ကသတ်ပါ ”

“ အံ့သင် သေနကအမတ်ကြီး ဖိဖုရားကြီး၏
လျှောက်တင်ချက်ကို ယုံပါသလော ”

“ မင်းကြီး ဤမျှလှပချောမောသော မိန်းမအား စွန့်ပစ်

သွားသည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။”

သေနကအမတ်ကား မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်လျှောက်
ထားတတ်သူဖြစ်သည်။ မင်းကြီးလည်း ဥဒုမ္မရာဒေဝီကို ချစ်ရင်းစွဲ
ရှိသည်နှင့် စိတ်ကို ထိန်းကာ မဟောသဇာကို မေးသည်။

“အရှင်မင်းကြီး မိဖုရားကြီး၏စကားကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်
ပါသည်။ ဘုန်းမတန် ကံမမျှလျှင် အတူတကွဆက်ဆံပေါင်းသင်း
ရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ထိုသူသည် ဘုန်းမဲ့သူဖြစ်သောကြောင့်
ဘုန်းရှိသူ မိဖုရားကြီးနှင့် မထိုက်သူသာ ဖြစ်ပါသည်အရှင်။”

မဟောသဇာက လျှောက်ထားသည်။

မင်းကြီးလည်း အမျက်ဒေါသဖြေငြိမ်းသည်။

“ချစ်သား မဟောသဇာကြောင့် မိန်းမမြတ်မတစ်ဦး
မဆုံးရှုံးရချတကား။”

ထိုနေ့မှစ၍ မိဖုရားကြီးကလည်း မဟောသဇာကို
မောင်ငယ်အရာထားသည်။

ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးကလည်း တံခါးမှူးတို့အား -
“မဟောသဇာ၏သို့ ဥဒုမ္မရာဒေဝီမိဖုရားက ခဲဖွယ်စားဖွယ်
ဖို့ စေသူတို့ကို မည်သည့် အချိန်မဆို ထွက်ဝင်စေ။
မဆီးမတားနှင့်။”

ဟုမိန့်တော်မူသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဥဒုမ္မရာဒေဝီနှင့်
မဟောသဇာတို့သည် အစ်မကြီးနှင့် မောင်ငယ်ရင်းသဖွယ်
ယုံကြည်မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်ကြလေသတည်း။

မိတ်ဆွေပွဲသော ခွေးနှင့်ဆိတ်

နံနက်ဇာပွဲတော်တည်ပြီးနောက် မင်းကြီးသည် နန်းဆောင်စာတွင်း စကြိုလျှောက်သည်။ ပြုတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် အံ့ဩဖွယ်မြင်ကွင်း တစ်ခုကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။

သဘာစအားဖြင့် ရန်ဘက်ဖြစ်သော ခွေးနှင့်ဆိတ် ဝိုင်းမိတ်ဆွေဖြစ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အေးကြောင်းရင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆိတ်သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားသည်။ ဆင်ကို ကျွေးသော မြက်ကိုစားသည်။ ဆင်ထိန်းက တွေ့သဖြင့် သေလု ဘနန်းရိုက်လွတ်သည်။ ထိုဆိတ်သည် ထွက်ပြေးကာ နန်းတော်နံရံကို မှီကာနေရသည်။

ခွေးတစ်ကောင်သည်လည်း စားတော်ကဲအလစ်တွင် စားဖို့အိမ်သို့ ဝင်ကာအမဲဟင်းကို ခိုးစားသည်။ စားတော်ကဲ တွေ့၍ သေလုဘနန်းရိုက်လွတ်သည်။ ထိုမှခွေးသည် ထွက်ပြေးရာ ဆိတ်နားနေရာသို့ရောက်သည်။

ဆိတ်ကလည်း ဆင်တင်းကုပ်သို့ မသွားဝံ့တော့ချေ။ ခွေးကလည်း စားဖို့အိမ်သို့ မသွားဝံ့တော့ချေ။ ဤတွင် ဆိတ်၏ အကြံပေးချက်အရ တစ်ဦး၏အစကို တစ်ဦးကယူပေးသည်။ ဆင်ထိန်း... စားဖို့မျှတို့လည်း မရိပ်မိတော့ချေ။ သို့နှင့်

သူတို့နှစ်ဦးသည် မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

မင်းကြီးသည် ထိုကိစ္စကို ပြဿနာလုပ်ပြီး သုံးမိန့်တို့ အားပေးသည်။

“လောကတွင် မည်သည့်အခါကမူ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခုနစ်လှမ်းပြည့်အောင် မသွားဖူးသော် သတ္တဝါနှစ်ဦးသည် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်နေကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ သုခဓိန် တို့ဖြေကြလော့။ မဖြေနိုင်ပါက တိုင်းပြည်မှနှင့်ထုတ်ရ ပေလိမ့်မည်။”

တစ်ရက်မျှ စဉ်းစားခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသည်။ မင်းကြီး ကလည်း ခွင့်ပြုသည်။

မင်းကြီးထံမှ ထပြီးလျှင် မဟောသဇာသည် အမှုကို ဆင်ခြင်လိုသောကြောင့် ဥဒုပ္ပရဒေဝီမိဖုရား ထံသို့သွားသည်။

“အရှင်မိဖုရား ယမန်နေ့နှင့် ယနေ့၌မင်းကြီးသည် အဘယ်အရပ်တွင် ကြာမြင့်စွာရန်နေတော်မူသနည်း။”

“မောင်ငယ် ယနေ့မင်းကြီးကြာမြင့်စွာ ရပ်နေသည် ကိုကား မမြင်၊ ယမန်နေ့ကမူ စင်္ကြံရှည်၌ လေသာပြတမ်းဖြင့် မျှော်ကြည့်တော်မူလျက် ကြာမြင့်စွာမင် စင်္ကြံကြွတော်မူသည် ကိုမြင်ပေသည်။”

မဟောသဇာလည်း ထိုနေရာသို့သွား၍ လေ့လာ သည်။ ဆိတ်နှင့်ခွေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မဟောသဇာလည်း စူးစမ်းထောက်လှမ်းခြင်းဖြင့်

အလုံးစုံကို သိရှိလေသည်။ ကျန်သော အမတ်လေးဦးမှာ အနည်းငယ်မျှပင် စဉ်းစား၍မရ။ ထို့ကြောင့် မဟောသဇာထံလာရောက် တပည့်ခံကြရသည်။ မဟောသဇာလည်း မင်းပစ်မှ လွတ်ရုံမျှသာအဖြေအနည်းစိုကို တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ သင်ကြားပေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညီလာခံ။

“ မင်းကြီး လူတို့သည် ဆိတ်သားကိုသာ စားသုံးကြသည်။ ခွေးသားကို မစားကြပါ။ အသားချင်း မတူသော ဆိတ်နှင့်ခွေး တို့မိတ်ဆွေဖွဲ့ပုံပေးပါဘယ် ”

သေနကအမတ်ကြီးက ဖြေကြားလျှောက်ထားသည်။

“ မင်းကြီး လူတို့သည် ဆိတ်ရေကိုသာ မြင်းကုံးနှိုးလုပ်ကြပါသည်။ ခွေးရေကို မလုပ်ကြပါ။ အရေချင်းမတူသော ဆိတ်နှင့်ခွေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပုံပေါ်ပါတယ် ”

ပတ္တသအမတ်က ဖြေကြားလျှောက်ထားသည်။

“ မင်းကြီး ဆိတ်တွင်ကောက်လိမ်သော ချိုရှိပါသည်။ ခွေးတွင်ချို မရှိပါ။ ဆိတ်ကမြက်ကိုစားပြီး ခွေးကအသားကို စားပါသည်။ ထိုသို့ သဘာဝချင်းမတူသော ဆိတ်နှင့်ခွေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပုံပေါ်ပါတယ် ”

ကာမိန္ဒအမတ်က ဖြေကြားလျှောက်ထားသည်။

“ မင်းကြီး ဆိတ်သည်မြက်သစ်ရွက်ကို စားပါသည်။ ခွေးသည် မြက်သစ်ရွက်ကို မစားပါ။ ယုန်၊ ကြောင် စသည်တို့

ကိုဖမ်း၍ စားပါသည်။ ကိုသို့ သဘာဝချင်းမတူသော ဆိတ်နှင့် ခွေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပုံပေါ်ပါသည်။

ဒေဝိန္ဒာအမတ်က ဖြေကြားလျှောက်ထားသည်။

အမတ်လေးဦးသားသည် လစ်မြစ်အကြောင်းရင်းကို သိသည်မဟုတ်။ မဟောသဓာသင်ပေးသမျှသာ ဖြေခြင်းဖြစ်၏။

ပညာရှိဟန် ပလွှားခြင်းဖြစ်၏။

မင်းကြီးသော်ကား ပြဿနာ၏ သဘောလက္ခဏာကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်နှင့်ခွေးကြားရုံမျှဖြင့်ပင် သိနိုင်ကြပေစွာ ဝမ်းမြောက်တော်မူလေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ခြေလေးချောင်း ဆိတ်သတ္တဝါသည်၊ ခြေလေးချောင်း ခွေးသတ္တဝါအတွက် စားဖို့အိမ်မှအမဲသားကို ခိုးယူပေးသည်။ ခွေးကလည်း ဆင်တင်းကုပ်မှ မြက်ကိုဆိတ် အတွက် ခိုးယူပေးပါသည်။ ဤသို့ တစ်ဦး၏အစာကို တစ်ဦး ယူပေးပြီး ‘မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြသည်ကို အရှင်မင်းကြီး မြင်ဖန် တူပါသည်အရှင်ဘုရား ”

မဟောသဓာကဖြေကြား လျှောက်ထားလေသည်။

မင်းကြီးလည်း များစွာဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ဦးလျှင် အသထိရ်မြင်းကသော ရထားတစ်စီးနှင့် ရွာတစ်ရွာစီ အခွန်စားဆုချ ခိုးမြှင့်လေသည်။

ပညာကမြတ်သလော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကမြတ်သလော

တစ်နေ့သောညီလာခံတွင် ပညာကမြတ်သလော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကမြတ်သလော ဟူ၍ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက အမေးတော်ရှိသည်။

သေနကအမတ်ကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာကမြတ်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ မဟောသဓာက ပညာကမြတ်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူနိုင် ကိုယ်နိုင် သာဓက အထောက်အထား အကိုးအကားများနှင့် လျှောက်ထားကြ၏။

“မင်းကြီး လက်တွေ့ပင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးစလုံးမှာ ပညာရှင်များဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စည်းစိမ်ရှင်မင်းကြီးထံခစားနေရသည်ကို ကြည့်ပါ။ ဤသည်ကမင်ပညာထက် ဥစ္စာကသာလွန်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။

သေနကအမတ်က အပိုင်လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဥစ္စာစည်းစိမ်မည်မျှပင် ရှိပါစေ ပညာမရှိပါက အရေးကြုံလျှင် ပညာရှိသူကိုသာ ဆည်းကပ်ရပါသည်။ ပညာရှိမှသာလျှင် ပေါ်ပေါက်လာသော အရေးကိစ္စအကြောင်းကြီးငယ်ကို လွယ်ကူစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာကစည်းစိမ်ထက် ပို၍မြတ်ပါသည်။”

မဟောသဓာက လျှောက်ထားသည်။

သေနကအမတ်တွင် လျှောက်ထားစရာကုန်ချေပြီ။
မဟောသဓာကပင် ဆက်လက်၍ လျှောက်ထားသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း
များသည် ပညာရှိကိုသာ ချီးမွမ်းတော်မူပါသည်။ ပညာကိုမှီ၍
သာဒါန၊ သီလအစရှိသော ကုသိုလ်ကိုပြုကြသည်။ ထို့ကြောင့်
စည်းစိမ်ကိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တရားမှန်းမသိသော
စည်းစိမ်ရှင် သူမိုက်ကိုဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့
သည် ရွံ့ရှာကဲ့ရဲ့၏။ အရှင်မင်းကြီး လောကသုံးပါး၌ အမြတ်
တကာတို့၏ အထွက်ဖြစ်သော အမြတ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်
တည်းဟူသော ပညာရှင်မြတ်စွာဘုရားသာ ဖြစ်ပါသည်။
အဘယ်စည်းစိမ်ရှင် သူမိုက်မှပညာရှင်ကို ကျော်လွန်နိုင်သည်
မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ပညာကသာလျှင် မြတ်ပါပေသသည်
အရှင်မင်းကြီး ”

မဟောသဓာသည် တစ်ဖက်သား ချေပစရာမရှိအောင်
လျှောက်ထားတင်ပြသည်။

သေနကအမတ်မှာ မည်သို့မျှ ခွန်းတုန်ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိ။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးမှာ သားအရာထားသော
မဟောသဓာကို များစွာနှစ်ထောင်း အားရရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
နို့စားနွားမတစ်ကောင်၊ ဆင်တစ်စီး၊ အာလာနည်မြင်းကသော
ရထားတစ်စီး၊ ရွာကြီးတစ်ဆယ့်ခြောက်ရွာကို ဆုလာဘ်အဖြစ်
ပေးသနားလေသည်။

ဆိတ်နှင့်ခွေးတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်းပြဿနာကပင် မဟောသဇာကြောင့် အမတ်လေးဦးတို့ တစ်စွန်းတစ်စီမျှ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဥဒုဗ္ဗရဒေဝီက မင်းကြီးအား လျှောက်တောင်းခဲ့သည်။ ယခု တင်ရှားကွဲပြားစေ၍ မဟောသဇာ အား ထိုအမတ်လေးဦးတို့ထက် သာလွန်မြောက် ကစားခြင်းဖြစ် လေသည်။

** **

အမရာဒေဝီရှာပွဲခန်း

မဟောသဇာ ၁၆-နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လာသည်။ မင်းပေးစည်းစိမ်ဥစ္စာအခြေအရံသင်းပင်းလည်း များလှသည်။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ကြင်ဖက်ကောင်း လိုငြိဖြစ်သည်။

မင်းနှင့် မိဖုရားတို့လည်း ထိုသို့ပင်အကြံရှိသည်။

ဥဒုဗ္ဗရဒေဝီက မောင်ငယ် မဟောသဇာကို ကြင်ဖက် ရုံရန်သင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းအကြံပြုသည်။

မဟောသဇာလည်း ကြင်ဖက်ရှာဖွေရန် အပ်ချပ်သမား အလွင်ဖြင့် မြို့မြောက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဥစ္စာရမဇ္ဈဂုံးရွာတွင် စည်းစိမ်ပျက်ကဲသော သူဌေး လင့်ယားတွင် အမရာမည်သော သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။

နီးလောင်းအရှာသွားသော မဟောသဇာသည် အမရာနှင့် လမ်းဝယ်တွေ့သည် အပြန်အလှန် မေးဖြေပညာဝမ်းကြဲသည်။ ထို့နောက် မဟောသဇာသည် အမရာ၏အိမ်သို့ သွားသည်။ အပ်ချပ်သည်ဟန်ဖြင့် အဝတ်အထည်စုတ်များကို ချပ်သည်။

ထို့နောက် အမရာ၏စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပညာအရည်အသွေး အဆင့်အတန်းကို အမျိုးမျိုးစုံစမ်းသည်။ နှစ်သက်သဖြင့် မိဖုရားကြီးအား လျှောက်ထား၍ ဆောင်ယူလေသည်။

***

မဟောသဇာနှင့်အောင်မြင်မှုများ

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်အောင်မြင်လာသော မဟောသဇာကို အမတ်ကြီး လေးဦးသည် လုံးဝမနာလိုပေ။

ထို့ကြောင့် ခိုးသူဖြစ်ဟန် ပရိယာယ်ဆင်၍ လျှောက်တင်ကြသည်။ မင်းကြီးလည်း လျှောက်တင်ချက်ကို ယုံကြည်သည်။ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ထို့ကြောင့် မဟောသဇာသည် တောင်မရွှံ့ရှားရွာသို့ အလွတ်ရှောင်ပြေးရသည်။

ထိုအခါ အမရာသည် မိမိ၏ပညာဉာဏ်ဖြင့် အမတ်ကြီး လေးယောက်တို့ ကြံစည်သောအပြစ်တို့ကို ထင်ရှားစေသည်။ အမတ်ကြီးတို့အားလည်း အရှက်ရအောင်ပြုသည်။

မင်းကြီးအား အဖို့ကို လျှောက်ထားသည်။

ထိုသဘောပေးပွင့် ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးဇာပုစ္ဆာ (၄) ရပ်ကိုမေးသည်။ မည်သူမျှ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိချေ" ထို့ကြောင့် မင်းကြီးလည်း မဟောသခါကို ရှာဖွေစေသည်။ အိုးထိန်းသည် အိမ်မှခေါ်ကာ ဖြေကြားစေသည်။ မဟောသခါ ဖြေဆိုနိုင် သဖြင့် စစ်ဘုရင်သေနာပတိအဖြစ် ခန့်မြှောက်လေသည်။

ထို့နောက် " လျှို့ဝှက်အပ်သော ကိစ္စကိုမည်သူ့အား မျှမပြောရာ " ဟူသော ပြဿနာတွင် သေနကနှင့် အမတ်ကြီး တို့အရေးရှုံးနိမ့်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ မဟောသခါသုခမိန်သည် ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းကြီးကို ဘုရင့်ကိုယ်စား စီမံခန့်ခွဲလေသည်။

တစ်ခါသော် -

ဥတ္တရာပဉ္စာလရာဇ်ပြည်မှ စူဠနိဗြဟ္မာမင်းသည် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်ကို သိမ်းယူသည်။ မိတ္ထီလာပြည်ကို လည်း စစ်ပြုသည်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းသည် မဟောသခါ၏ အစီအမံ အဆောင်အရွက်ဖြင့် ရန်သူကို တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက ဟိုဗြဟ္မဟတ်မင်း၏ သမီးတော် ပဉ္စလစန္ဒီမင်းသမီး ကို ဥဗင်လှိုဏ်ခေါင်းတွင်းမှ ဆောင်ယူကာ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး နှင့် လက်ခင်းစေခဲ့သည်။

စူဠနိဗြဟ္မာဒတ်မင်းကြီး၏ အတိုင်ပင်ခံ ကောဇဉ္ဇ ပုဏ္ဏား သည်လည်း မဟောသခါနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်တိုင်း ပရိယာယ်

အရာတွင် မပီနိုင်ဘဲ အရှက်ကလွဲ အကျိုးနည်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။

နောင်သော် - ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး နတ်ရွာစံသည်။ မဟောသဓာသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို နန်းတင်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းကမူ ပဉ္စလရာဇ်သို့ သွားခဲ့သည်။

စူဠနိဂြဟ္မဒတ်မင်းသည် လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုသည်။ မဟောသဓာအား စစ်သူကြီးအဖြစ် ချီးမြှောက်သည်။ အသက်နှင့်ထပ်တူပင် ချစ်ခင်မြှောက်စားလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လတ်တော်များတွင် - မဟောသဓာ လတ်တော်သည် လက်ကြောင်းရှည်လျားပါသည်။ ခွဲ၍ရေးလျှင် ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏားနှင့် မဟောသဓာတို့ ပညာပြိုင်ခန်းမှသည် ပဉ္စလစန္ဒီမင်းသမီး ဆောင်ယူခန်းအထိပင်လျှင် တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ကောင်းနိုးရာရာ တို့ကို အခင်းအကျင်းအရသာ မပျက်မီးမောင်းထိုး တင်ပြအပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘူရိဒတ်ဇာဏ်တော်

ရွေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဘာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်း၌
စည်းစိမ်အခြံအရံများသည်။ ထို့ကြောင့် ထီးနန်းအန္တရာယ်
ဖြစ်မည်စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိနတ်ရွာစံ ထိုင်းပြည်သို့
ပြန်လာရန် အမိန့်တော်မှတ်၍ ပြည်မှထွက်စေသည်။

သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် သမည်းတော်၏
အမိန့်အတိုင်း ထိုင်းပြည်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ယမုံနာမြစ်၏
အနီးတစ်ခုသော တောင်ကြား၌ ရသေ့အသွင်ဖြင့် တောရပ်ခိုမှီး
နေခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ယမုံနာမြစ်အောက်ရှိ မုဆိုးမဖြစ်သော နဂါးမ
သည် ကာမဂုဏ်၌ ပျော်ပါးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နဂါးပြည်မှ

ထွက်ခဲ့သည်။ နဂါးမသည် မြန်အနီးရှိ ရေသေ့၏ ကျောင်းသစ်မ်း သို့ရောက်လာသည်။

သဒ္ဓါကြောင့် ရေသေ့ဝတ်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို စူးစမ်း သိရှိသည်။ သို့နှင့် ရေသေ့နှင့်အတူ ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ပေါက်ဖွားသည်။

တစ်နေ့သော် - ဇာယာဏသီမင်းကြီး နတ်ရွာလား သည်။ မင်းသားအား ထီးနန်းဆက်ခံရန် လာရောက် ခေါ်ဆောင်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၊ လေဇာဝန် ကျောင်းတော်၌ သီကင်သုံးနေတော်မူစဉ် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ကြသော ဒါယကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်ကိုင်မည်း ရှေးရှေးဘဝ ဣရိဒတ်နဂါးမင်းကြီး ဖြစ်စဉ်က ကြိုးစွာသောစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ သီလပါရမီကို ထိန်းသိမ်းဖြည့်တင်းတော်မူခဲ့ ကြောင်း အတိတ်ဆောင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ဇာတ်တော် ဖြစ်သည်။

ဥတ္တံသာရှင်သာမဏေ၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက် ကြောင့် အသွင်နန္ဒမေဇာသရာတော်ရေးသားသည်။ ၁၁၄၈- နတ်တော်လ တွင် ရေးသားပြီးစီးသည်။

နဂါးမသည် ဇာတ်မတူသော လူတိုင်းပြည်တွင် လိုက်ပါနေထိုင်ခြင်း မပြုလို။ သို့နှင့်မင်းသည် သားတော်နှင့်

သမီးတော်ကိုသာခေါ်ဆောင်၍ တိုင်းပြည်သို့ပြန်ကာ
မင်းပြုလေသည်။

ထိုမင်းသည် နဂါးမမှာသည့်အတိုင်း နဂါးသွေးပါသော
သားတော် သမီးတော်တို့အတွက် ရေကန်ကြီးတူး၍ ရေကစား
ပျော်ရွှင်စေသည်။

တစ်နေ့ - ရေကန်ထွင်း၌ လိပ်ထစ်ကောင်ကို
တွေ့သည်။ လိပ်ကို သားတော် သမီးတော်တို့က
ကြောက်သဖြင့် ခိုကြသည်။ မင်းကြီးလည်း လိပ်ကို ဖမ်းစေ၍
အပြစ်ပေးစေသည်။

မင်း၏အမတ်တို့က အပြစ်ဒဏ်အမျိုးမျိုးဖြင့်
ခြိမ်းခြောက်သည်။ ထိုစဉ်လိပ်က မတုန်မလှုပ် နေခဲ့လေသည်။
ဤတွင် အမတ်တစ်ဦးက “ ယမုံနာဝဲတွင်ပစ်ချမည် ” ဟု
ခြိမ်းခြောက်သည်။ ထိုအခါ လိပ်က အလွန်အမင်းထိတ်လန့်
ဟန်ဖြင့်ငိုလေသည်။

မင်းချင်းတို့က လိပ်၏ပရိယာယ်ကိုမသိ။ လိပ်ကို
ယမုံနာမြစ်ဝဲတွင် ချခြင်းသည် လိပ်အတွက်ကြီးလေးသော
ပြစ်ဒဏ်ဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ ထို့နောက် လိပ်ကိုမြစ်ဝဲ၌
ချလေသည်။ လိပ်သည် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ရေတွင်ပျော်ပါ
သွားသည်။ နဂါးပြည်သို့ရောက်သွားလေသည်။ “ စူဠလိပ်
ရေ၌လွတ်သကဲ့သို့ ” ဟုဆိုရိုးစကားပြုခဲ့ကြသည်။

လိပ်သည် နဂါးလုလင်ဖျိုတို့နှင့် တွေ့သည်။ လိပ်သည်

ဘုရားဝတ်

ပရိယာယ်ကြွယ်သူဖြစ်သည်။

မိမိသည် ဘရာဏသီမင်းက နဂါးမင်းကြီးအား မိမိ၏ သမီးတော် သမုဒ္ဒလာကို ဆောင်နှင်းလို၍ သံတမန်အဖြစ် စေလွှတ်လိုက်သူဖြစ်ကြောင်း ဘေးကင်းစေရန် ပရိယာယ်ဖြင့် ပြောသည်။ နဂါးတို့လည်း ယုံကြည်ကြသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ စူဠလိပ် = လိပ်ငယ်

“ စူဠလိပ်ရေထဲလွတ် - သလိုဟူ၍ စကားပုံဆိုထုံး ဖြစ်လာသည်။ စူဠလိပ်ကိုစွဲသစေ၍ ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက်ရာ တွင် မသေရုံသာမက အကြိုက်ပင်တွေ့သွား သကဲ့သို့ သူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်စေလိုသည့် စိတ်ဖြင့် ပြုမူလိုက်ရာ ဒုက္ခမရောက်ရုံသာမက သူ့အလိုကျပင်ဖြစ်သွားသည်။

စူဠလိပ်ကို ရေထဲလွတ်လိုက်သည့်အခါ ပြန်လည်၍ မပေါ်လာတော့သကဲ့သို့ ကိစ္စဖြင့် စေလွှတ်လိုက်ရာတွင် ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် တန်ခိုးကြီးသော ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်း ခံစို့ပေးသည်။ နဂါးမင်းလည်း လိပ်၏စကားကို ယုံကြည်သဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စစဉ်ရန် နဂါးလှလင်တမနများကို ဘရာဏသီမင်းထံစေလွှတ်လိုက်သည်။

ဘရာဏသီမင်းထံ နဂါးတမန်တို့ရောက်ရှိသည်။

“ လူမင်းသမီးတော်ကို ဖားစိမ်း ငါးစိမ်း စားတိရစ္ဆာန် မျိုး ဖြစ်သော နဂါးမင်းနှင့် မဆောင်နှင်းနိုင် ”

ဇာရာဏသီမင်းက ငြင်းဆိုသည်။

နဂါးလုလင်တို့ ပြန်သွားသည်။ နဂါးမင်းတို့ အဖြေ စကားကို လျှောက်ထားသည်။ နဂါးမင်းကြီးလည်း ပြင်းစွာ အမှတ်ထွက်သည်။ ထို့ကြောင့် နဂါးအပေါင်းတို့ကို ဆင့်ခေါ် သည်။ ဇာရာဏသီတစ်ပြည်လုံး နဂါးတို့ဖြင့် ပြည့်စေသည်။ ပြည်သူများ ချောက်ချား တုန်လှုပ်အောင် မြိမ်းခြောက်စေသည်။ ဇာရာဏသီမင်းလည်း မနေသာတော့ချေ။ သမီးတော်ကို ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်းနှင့် လက်ဆက်ပေးရန်သည်။

နဂါးမင်းသည် သမုဒ္ဒလာကို နဂါးပြည်သို့ ခေါ်သွား သည်။ သို့သော် နဂါးပြည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိတို့သည် နဂါးများဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း မသိရလေအောင် နတ်ပြည်အသွင်ဖန်ဆင်းထားသည်။ နတ်နှင့်တူသော စည်းစိမ် အခြံအရံလည်း ပေးထားသည်။ သမုဒ္ဒလာမင်းသမီးသည် နဂါးမင်း၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ခံယူကာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားနေသည်။

ကြာသော် -

သုဒဿန၊ ဒတ္တ၊ သုဘောဂနှင့် အရိဋ္ဌဟူသော သားတော်လေးပါး ဖွားမြင်သည်။

တစ်ခါသော် သားတော်အဖေ အရိဋ္ဌကနဂါးအသွင် ဇာတ်ရုပ်ကို ပေါ်အောင် ဖန်ဆင်းပြသည်။ ဤတွင်မှ သမုဒ္ဒလာ မှာ နဂါးပြည်တွင် နဂါးမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်နေကြောင်း

သိလေသည်။

အရိပ္ပလည်း မယ်တော်ကို နဂါးလတ်ဖန်ဆင်းပြရာ မယ်တော်မှာ ကြောက်လန့်သဖြင့် လွတ်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် မျက်စိတစ်ဖက် ပျက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် “ ကာဏာရိပ္ပ ” ဟုအမည်တွင်သည်။ (မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းဟူ အဓိပ္ပာယ် ရသည်။)

သားတော်များအရွယ်ရောက်လေသော် နဂါးမင်းသည် နိုင်ငံတော်ကို ငါးစုခွဲသည်။ လေးစုတွင် သားတော်တစ်ပါးစီ အုပ်ချုပ်စေသည်။

ဒတ္တနဂါးမင်းသည် မိမိပိုင်နက်အတွင်း၌ နေထိုင်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုသည်။ နဂါးတို့၏ ပြဿနာအရပ်ရပ် တို့လည်း ချွတ်မှန်ကန်စွာ ဖြေရှင်းပေးသည်။ အခြားသော သားတော်တို့သည် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား တစ်လ တစ်ကြိမ်လာရောက် ဖူးမြင်သည်။ ဒတ္တနဂါးမင်းကမူ တလ တစ်ကြိမ်လာရောက် ဖူးမြင်သည်။

တစ်ခါသော နတ်နဂါးတို့ကို အစိုးရသော ဝိရုပက္ခ နတ်မင်းကြီးသည်။ စတုရနဂါးမင်း သားတော် ၄-ပါး၊ နဂါး ပရိသတ်အပေါင်းနှင့်အတူ သိကြားမင်းထံ အခစားစင်သည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်တွင် ပြဿနာတစ်ရပ်ပေါ်သည်။ ဒတ္တနဂါး မင်းကဖြေရှင်းပေးသည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်းက “ ဘူရိဒတ္တ ” ဟုအမည်ပေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မြေကြီးနှင့်တူသော။

ကျယ်ပြန့်သော ပညာရှိသည် - ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထိုအခါ မှစ၍ " ဘူရိဒတ် " ဟုတွင်သည်။

ဘူရိဒတ်သည် ထိုအခါမှစ၍ သိကြားမင်းထံမပြတ် ခစားရသည်။ မြင်ဖန်များသော သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ကို တောင်တသည်။ နဂါးအဖြစ်ထက် နတ်အဖြစ်ကို ရလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ရန် ခမည်းတော် မယ်တော်ထံ ခွင့်ပန်သည်။

နဂါးပြည်၌ ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်။ အနှောက် အယှက်မကင်း။ ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်သို့ သွားရောက်ကာ အေးချမ်းစွာ ဥပုသ်ဆောက်တည်ရန် အကြံဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တရုတ်သီပြည်အနီး ယခုနာမြစ်ကမ်းပါး ထက်တွင် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် နေသာဒပုဏ္ဏား မုဆိုးသားအဖလည်း သမင်လှိုက်ရာမှ ဘူရိဒတ် ဥပုသ် စောင့်နေရာအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ဤတွင် ဘူရိဒတ်ကစဉ်းစားမိသည်။

ဤပုဏ္ဏားသားအဖသည် ငါ့အား ဤနေရာ၌ တွေ့ကြောင်း အလမ္မာယ်သမားအား လမ်းညွှန်လျှင် ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်း၌ အနှောက်အယှက် ဖြစ်ပေတော့မည်။

ထိုသို့တွေးမိပြီးနောက် နေသာဒပုဏ္ဏားသားအဖကို နဂါးပြည်သို့ ဆောင်သည်။ နတ်စည်းစိမ် အခြံအရံကို

ပေးထားသည်။ အချိန်ကြာသော် ပုဏ္ဏားသားအဖသည် မပျော်ပိုက်တော့ချေ။ သို့နှင့် ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းက ၎င်းတို့ကို လှူပြည်သို့ပြန်ပို့သည်။ လိုတရပတ္တမြားကိုလည်း လက်ဆောင် ပေးသည်။

သို့သော် “ရဟန်းပြုလို၍ လှူပြည်သို့ပြန်လိုပါသည်” ဟုနှုတ်လွန်ထားမိသဖြင့် ပုဏ္ဏားသည် ပတ္တမြားကိုမယူချေ။

အခြားသော ပုဏ္ဏားတစ်ဦးသည် ဂဠုန်တစ်ကောင်က ရသေ့တစ်ပါးအားပေးသော နဂါးနိုင်ဂါထာကို ရခဲ့သည်။ သို့နှင့် အလမ္ဗာယ်ဆရာအဖြစ် အသက်ပွေးရန်ထွက်ခဲ့သည်။

နဂါးပျိုမတို့သည် ယပုံနာမြစ်ကမ်းဘေးတွင် လိုတရ ပတ္တမြားကိုထား၍ ရေကစားပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ပုဏ္ဏား၏ မန္တာန်ရွတ်ဆိုသံကိုကြားရသဖြင့် ကြောက်လန့်၍ ထွက်ပြေးကြလေသည်။ ပတ္တမြားကို ပုဏ္ဏားရလေသည်။

နေသာဒပုဏ္ဏားသားအဖသည် ထိုပုဏ္ဏားတွေ့သည့် လိုတရပတ္တမြားကို နေသာဒလိုချင်ပြန်သည်။ ရွှေချိန် တစ်ရာနှင့် လဲမည်ဟု ကမ်းလှမ်းသည်။ အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားက ငြင်းသည်။

ထူးခြားသော နဂါးမင်း၏နေရာကို နေသာဒက မြဲသည်။ ပတ္တမြားကို နေသာဒရသည်။ နေသာဒ၏ သားတော် မဒတ်ကမူ ဖခင်၏အပြုအမူကို သဘောမကျ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ဖြစ်မှားသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဖခင်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသည်။ ဟိမဝန္တာတွင် သွားရောက်ကာ ရသေ့ပြု၍ နေလေသည်။

အလမ္မာဝယ်ပုဏ္ဏားသည် နေသာဒညွှန်ပြသဖြင့် ဘူရိဒတ်ကို တွေ့သည်။

ဘူရိဒတ်သည်လည်း အလမ္မာဝယ်ပုဏ္ဏားကိုတွေ့သည်။ အဓိဋ္ဌာန်တည် ဥပုသ်ပြုလျက်ရှိရာ ပုဏ္ဏားတို့၏ အမှုကို သိသော်လည်း ဥပုသ်အပျက်မခံ။ အမျက်ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းသည်။ ရန်တုန်မှုခြင်းမရှိ။ အလမ္မာဝယ်ပုဏ္ဏား၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံသည်။

အလမ္မာဝယ်ပုဏ္ဏားသည် နဂါးမင်းအားနည်းအောင် ရိုက်နှက်ထုထောင်းသည်။ ပြီးမှပခြုပ်တွင်ထည့်သည်။ ဘူရိဒတ်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာခံ၍ သီလကိုထိန်းသိမ်းသည်။ အလမ္မာဝယ်ပုဏ္ဏားသည် နဂါးမင်းတို့ယူဆောင်၍ အရပ်တကာလှည့်ကာ နဂါးမင်းအား ကပြစေသည်။ များစွာသော ငွေကြေးရ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ မန္တာန် - မန်းမှုတ်ရသောဂါထာ

ဘူရိဒတ်၏မယ်တော် သမုဒ္ဒလာသည် မကောင်းသော အိပ်မက်ကိုမြင်မက်သည်။ ဘူရိဒတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သည်။ တစ်လတစ်ကြိမ် အဖူးအမြင်ရောက်လာသော သားတော်တို့အား ဘူရိဒတ်ကိုလိုက်၍ရှာစေသည်။

သားတော်ကြီး သုဒဿနာက ညီတော် သုဘောဂကို ဟိမဝန္တာသို့ သွားစေသည်။ မြစ်ကြီး ငါးစင်း၌ ရှာစေသည်။ ညီတော်အငယ် ကာဏာရိဋ္ဌကို နတ်ပြည်၌ ရှာစေသည်။

သုဒဿနကိုယ်တိုင်ကမူ ရသေ့တသွင် ဖန်ဆင်း၍ လူ့ပြည်သို့လာသည်။ မိထွေးတော်၏သမီး အလမုဒီနဂါး မင်းသမီးသည်လည်း ဗားမဇယ်သဏ္ဍန်ဖြင့် လိုက်ပါသည်။

အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည် တာရာဏသီမင်း သာဂရဗြဟ္မ ဒတ်၏ ရှေ့၌ အလမ္မာယ်ကစားပြရန် ရောက်ရှိနေသည်။

တာရာဏသီမင်းသည် သမုဒ္ဒဇာ၏ မောင်တော်သည်။ ဘူရိဒတ်၏ ဦးရီးတော်ဖြစ်သည်။ သုဒဿနနှင့် အလမုဒီတို့ လည်း ထိုနေရာသို့ရောက်လာသည်။

အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည် ဘူရိဒတ်ကို ပဲခြုပ်တွင်းမှ ထုတ်သည်။ အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းကပြရန် စေခိုင်းသည်။ ဘူရိဒတ်သည် ပရိသတ်သဘင် နောင်တော်နှင့် နှမတော်ကို တွေ့သည်။ မျက်ရည်ကျသည်။ နောင်တော်ထံ ရှေးရှုသွား သည်။ ပရိသတ်တို့ ကြောက်ရွံ့ကာထွက်ပြေးသည်။ ဘူရိဒတ်သည် နောင်တော်၏ခြေဖမ်း၌ ဦးခေါင်းတင်၍ငိုကြွေး သည်။ သုဒဿနလည်း ငိုသည်။

ထိုအခြင်းအရာ ပုဏ္ဏားမြင်သည်။ ရှင်ရသေ့ကို နဂါးလေးက ပေါက်လိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်သည်။ နဂါးဆိပ်ကျ အောင် မန္တန်ဖြင့်ကုမည်ဟု ပြောသည်။ ဤအခါ သုဒဿနက မိမိအား ကုရန်မလိုပါ။ မိမိထက်တတ်သော ငြွေသမားမရှိဟု ဆိုရာမှစ၍ အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားနှင့် သုဒဿနတို့ ပညာပြိုင်ကြ သည်။

သုဒဿနသည် အလေ့အထအတိုင်းဖြင့် တန်ခိုးပြသည်။ အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏား ရှုံးသည်။ လန်သွားသည်။ ထိတ်လန့်ကာ တူရိဒတ်အား လွတ်ရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဘူရိဒတ်၊ သုဒဿနနှင့် အလေ့အထတို့သည် မိမိတို့၏ အဖြစ်မှန်ကို ပြကြသည်။ တရားဇာတိမင်းလည်း မိမိ၏ တူတော်များ ဖြစ်ကြောင်းသိသည်။ ထို့နောက် ဟောထွက်၍ ရသေ့ပြုကာ တရားအားထုတ်နေသော ဘူရိဒတ်တို့၏ ဘိုးတော် တရားဇာတိမင်းကြီးဟောင်းထံ သွားရောက်တန်ဖော့ကြရန် အချိန်အကျက်ပြုသည်။ ထို့နောက် ဘူရိဒတ်တို့သည် နဂါးပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟိမဝန္တာ၌ ဘူရိဒတ်ကိုရှာဖွေနေသော သုဒဿနသည် ကျေးဇူးသစ္စာမဲ့ဟော နေသာဒပုဏ္ဏားကို တွေ့သည်။ နဂါးပြည်သို့ ယူဆောင်ခဲ့သည်။

အပန်းဖြေလျက်ရှိသော ဘူရိဒတ်၏ အိပ်ဆောင်တံခါးဝတွင် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ကာဏာရိဌသည် ယခင်ဘဝက ပုဏ္ဏားဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် ငြိဟ္မာမင်း၏ သားဖြစ်၍ မညှင်းဆဲအပ်။ ညှင်းဆဲလျှင် ငြိဟ္မာမင်း အပျက်ထွက်ပြီး နဂါးတစ်ပြည်လုံးပျက်စီးလိမ့်မည်။ ပုဏ္ဏားတို့သည် မြင့်မြတ်သည်။ ယင်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုသည်။ ယင်ပူဇော်ခြင်းကို ချီးကျူးသည်။ ဘူရိဒတ်အား လာရောက်ဂါရဝပြုကြသော နဂါးပရိသတ်တို့သည် ကာဏာရိဌ၏ စကားကို

ကြားလျှင်ယင်ပူလော်မှုဘက်သို့ စိတ်ညွတ်ကြလေသည်။

ကာဏာရိပ္ပာ၏စကားများကို ဘူရိဒတ်ကြားသည်။ နဂါးပရိသတ်တို့ကို သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူကို ညွှန်ပြလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အပန်းဖြေရာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ယင်ပူလော်ခြင်း၏ ဗျားယွင်းပုံကို ရှင်းလင်းဟောကြားသည်။ နဂါးပရိသတ်တို့အား အယူမှန်ကို ရစေသည်။ နေသာဒပုဏ္ဏားအားလည်း နဂါးပြည်မှ နှင်ထုတ်စေလေသည်။

ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် ဘိုးတော်ဗာရာဏသီမင်းဟောင်းကို ကန်တော့ရန် ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းသည် အခြံအရံပရိသတ်နှင့်သွားသည်။

မယ်တော်နှင့်နှောင်တော် ညီတော်များလည်း လိုက်ပါသည်။ သာဂရဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း ခမည်းတော်ကို ဖူးမြင်ရန်လာသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်များ ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြသည်။

ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းသည် အသက်ထက်ဆုံး သီတင်းသီလဆောက်တည်သည်။ သက်တမ်းစေ့ ကွယ်လွန်သော် ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - မဟောက်မပြန်မှန်ကန်သော ဉာဏ်အမြင်။

www.burmeseclassic.com

စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ပုပ္ဖဝတီမြည်၌ ဝသဝတီ
မင်း၏ သား ကေရာင်အမည်ရှိသော မင်းလည်း မင်းပြု၏။
ထိုမင်း၏ သားတော်ကြီးကား စန္ဒကုမာရ ဟုမည်၏။
အိမ်ရှေ့မင်းအရာဖြင့် စံရလေသည်။

ထိုမင်းတွင် စက္ကဟာလအမည်ရှိသော အမတ်ကြီး
တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုအမတ်ကြီးသည် တရားစီရင်ရာ၌ လာဘ်စား
၍ စီရင်လေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခါသော် - အမှုသည်တစ်ယောက်သည် မတရား
သဖြင့် အမှုရှုံးအောင် စီရင်ခြင်းခံရသည်။ မကျေနပ်သော
ကြောင့် စန္ဒကုမာရ မင်းသားအား တိုင်ကြားသည်။ မင်းသား
လည်း နှစ်ဖက်သော အမှုသည်တို့ကိုခေါ်သည်။ တရားသဖြင့်

စီရင်ပေးလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့်ပျက်ပြီး နောက်မှစ၍ ပြည်သူအများက စန္ဒကုမာရမင်းသားကို ကြည်ညိုဖွားသည်။ လာဘ်စားသော အမတ်ကြီးကို ရှံ့မုန်းကြသည်။ အမတ်ကြီးက မင်းသားကြောင့် ဂုဏ်ပျက်ရသည်ဟု ရန်ငြိုးထားသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကေရာဇ်မင်းသည် နတ်ပြည်ကို အိပ်မက် မြင်မက်သည်။ နတ်စည်းစိမ်ကို လွန်စွာရလိုသည်။ ထို့ကြောင့် စန္ဒဟာလအမတ်ကို ခေါ်သည်။ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို ညွှန်ပြစေသည်။

“ မင်းကြီး သားသမီး၊ မိဖုရား၊ သူကြွယ်၊ နွား၊ မြင်း စသည်တို့ကို သတ်လျက် လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယစ်ပူဇော်လျှင် နတ်ပြည်ကို ရောက်လော့ ”

မှတ်ချက် ။ ။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အနီး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ယံ၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောကြား တော်မူသည်။ သစ္စာ၏တန်ခိုးကို ထင်ရှားစေလိုလော့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။ စန္ဒဟာလဇာတ်ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ ဆရာတော်ဦးဩဇာသ ရေးသားပြုစုတော်မူသည်။ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် ရေးသားပြီးစီး တော်မူသည်။ တောင်းဝန်လျှောက်ထားသူမှာ ကျောင်းဒကာ မောင်ဝဏ်၊ သား မောင်တောက်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ် စက္ကနာလသည် နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို သိသည်မဟုတ်။ စန္ဒကုမာရမင်းသား ကိုသတ်ဖြတ်ခွင့်ရစိမ့်သောငှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မင်းလည်း လျှောက်ထားချက်ကို ယုံကြည်သည်။

သားသမီး၊ မိဖုရားတို့ကို သတ်ရန် ဆောင်ယူစေသည်။ အမတ်ကြီး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုဖြစ်ကြောင်း စန္ဒကုမာရ မင်းသားကသိသည်။ မိမိအတွက်ကြောင့် အခြားသူတွေပါ မသေရလေအောင် လျှောက်ထားရန် ကြံစည်လျက် မင်းကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ယင်ပူဇော်မည့် အစီအစဉ်ကို ကေရောင်မင်း၏ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ သိကြသည်။ ဤသို့ပြုမူခြင်းသော မှန်ကန်သောပြုမူခြင်း မဟုတ်။ ငရဲသို့လားရာသာဖြစ်ကြောင်း ဖျောင်းဖျဆုံးမကြသည်။ ကေရောင်မင်းက လက်မခံချေ။

ထိုအခါ စန္ဒကုမာရနှင့်တကွ သားမယားများ၊ များမတ် များမတ်များနှင့်တကွ သားမယားတို့က တစ်လှည့်စီ ငိုကြွေး ပန်ကြားကြပြန်လေသည်။

ထိုသို့ ပန်ကြားသည့်အခါကွင် မင်းကြီး၏စိတ်သည် ညွတ်နူးသည်။ ယင်ပူဇော်ခြင်း အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းသည်။

ပဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကြားလျှင် မင်းကြီးအား လှည့်ဖျား လျှောက်တင်ပြန်သည်။ ဤတွင် တစ်ဖန် မင်းကြီးက ယင်ပူဇော်

ခြင်း အစီအစဉ်ကို စီစဉ်ပြန်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အခွင့်သင့်သည်နှင့် မင်းသားတို့အား သတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်သည်။ တစ်နန်းတော်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ ပုပန်သောက ရောက်ကြရသည်။ တစ်တိုင်းပြည် လုံးလည်း ငိုကြွေးသံတို့ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးသော်ကား -

“ သစ္စာမတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိတကား ”

မယ်တော် ဂေါတမီမိဖုရားကြီး အောက်မေ့ကာ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလေသည်။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် မနေသာတော့။ သံလုံတံ ကိုစွဲ၍ မင်းကြီးထံသို့လာရောက်သည်။ ပစ်တင်ကြိမ်းမောင်း သည်။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းသားအား သတ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့။

မင်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ စန္ဒကုမာရ မင်းသားတို့အား လွတ်ပေးရတော့သည်။

မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခံပြင်းဒေါသထွက်နေသော ပြည်သူပြည်သားတို့က ခုဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအမတ်ဆိုးအား ခဲ၊ အုတ်တို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ ပေါက်ကြသည်။ ပုဏ္ဏားယုတ်လည်း သေလေသည်။

မင်းကြီးကိုလည်း သတ်မည်ပြုကြသည်။

စန္ဒကုမာရမင်းသားက တောင်းပန်သဖြင့် မသတ်ဖြစ်

ကြတော့။

www.burmeseclassic.com

စန္ဒကုမာရလတ်တော်

ခွန်းစဏ္ဍားအဖြစ် အဝတ်နှမ်းကိုပေးသွား။ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်း စန္ဒကုမာရမင်းသားလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်၍လာသည်။ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီ ဖုတ်ချုပ် သဖြင့် ပြည်သူ့အပေါင်းက ကြည်ညိုမြတ်နိုးကြသည်။

စန္ဒကုမာရမင်းသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်သည့်အခါ တိုင်းနန်းကျ ကောရာင်မင်းရှိရာသို့ သွားပါသည်။ စားဖွယ်ဝတ် ဖွယ် တို့ကိုပေးပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်အသိပညာ နည်းပါး၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တရား နဲ့နဲ့သူတို့ကား ဤသို့လျှင်ဇာတ်သိမ်း မလှကြချေ။

www.burmeseclassic.com

နာရဒဇာတ်တော်ကြီး

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိတ္ထီလာ ပြည်၌ “ နာဂ်ဇာတ် ” အမည်ရှိသော မင်းသည်မင်းပြု၏။

ထိုမင်းသည် မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ တရားကိုလည်း စောင့်၏။

မှတ်ချက် ။ ။ နာရဒဇာတ်တော်ကို မင်းဘုရားသည် ကျောင်းနေ အရှင်ဦးဩဘာသက ကျောင်းတကာ မောင်ဇော်သား မောင်ထောက်က ဆောင်းပန်လျှောက်ထားသဖြင့် ၁၁၄၄ - ခု တန်ခူးလတွင် ရေးသားပြီးစီးသည်။ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်နှင့် တစ်နှစ်တည်း ရေးသားပြီးစီးသည်။

စာအရေးအသားနှစ်ပင် ရေးသားသောစာ ဖြစ်လင့်ကစား အရှင်ဦးဩဘာသက၏ စကားပြောအရေး

အသားသည် မြန်မာဆန်သည်။ မြန်မာ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေသည် ဟု ပညာရှင်တို့ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

နာရဒဇာတ်တော်၏ တရားအနှစ်ကား - ရှုပါရုံ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတည်းဟူသော လမ်း၌ကိုယ်တည်း ဟူသော ရထားသည်ပြေးလတ်သည်ရှိသော ပညာတည်း ဟူသောလုံကန်ဖြင့် မစောင်းမတိမ်း ရအောင်ပြုရသည်။

ထိုကိုယ်တည်းဟူသော ရထား၌ မိမိစိတ်သည်ပင်လျှင် ရထားထိန်း ဖြစ်စေအပ်၏။

ထိုတရားအနှစ်ကို ပြေပြစ်ကျစ်လျစ်သော မြန်မာစကား ပြေအဖြင့် ဆရာတော်က ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုမင်းတွင် အလွန်အဆင်းလှသော " ဂုဇာ " အမည်ရှိ သမီးတော်တစ်ပါးသာ ရှိလေသည်။ ထိုသမီးတော်အား အလှူပေးစိမ့်သောငှာ ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို လခွဲတစ်ကြိမ် ပေးတော်မူသည်။

ထိုမင်း၏အမတ်ကြီးသုံးပါးတို့မှာ - ဝိလယ၊ သုန္ဒာမ၊ အလာဇာ တို့ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ - စန်းယုဉ်နက္ခတ်ကြတ္တိကာသည် ထွန်းလင်းသာယာ လျက်ရှိ၏။

အင်္ဂတိမင်းကြီးသည် နန်းပြဿင်ထက်မှ ထွန်လင်းမြည် ဝန်း ရွန်းတောက်ဘိသော လဝန်းကို မျှော်ကြည့်ရှုစားရှောက်

ရှိ၏။ စိတ်ဓာတ်သည်လည်း အထူးပင်ရှင်လန်း ချမ်းမြေ့ဘိ၏။

“ ဤကဲ့သို့ သာယာလှဘိသော ညဉ့်မျိုးတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖွေလျော်ရသော် ကောင်းအံ့နည်း ”

အိဂိတ်မင်းကြီးက အမတ်တို့အား လျှောက်ထားသည်။
မှတ်ချက် ။ ။ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါး။

၁။ ဒါန - အလှူပေးခြင်း

၂။ သီလ - ငါးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလကို ဆောက်တည်ခြင်း။

၃။ ပရိဇာတ - ပေးကမ်းချီးမြှင့်စွန့်ကြဲခြင်း။

၄။ မုဒုက - ကိုယ်နှုတ်နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း။

၅။ ဥပေါသထ - အငှက်သီလစောင့်ထိန်းခြင်း။

၆။ အတ္တောဓ - အမှတ်မထွက်ခြင်း။

၇။ အဝိရောဓ - ရဟန်းရှင်လှပြည်သူတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း။

၈။ အဝိတိသန - ပြည်သူလူထုတို့ကို အခွန်အထုတ်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် မညှင်းဆဲခြင်း။

၉။ ခန္တီ - သည်းခံခြင်း။

၁၀။ သမ္မာပဋိပဇ္ဇ - ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်စွာကျင့်ခြင်း။

“ အရှင်မင်းကြီး စစ်ပြုသော်ကောင်း၏။ ”

အလာတအမတ်ကြီးက လျှောက်ထားသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး ကာမဂုဏ်၌ ဖွေလျော်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ ”

၁၁၁၁

သုမာမအမတ်က လျှောက်တင်၏။

“ အရှင်မင်းကြီး အကြားအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံ ဆည်းကပ်လျက် ယုံမှားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက် သော် ကောင်း၏ ”

ဝိဇယအမတ်က လျှောက်ထားသည်။

အင်္ဂတိမင်းကြီးသည် ဝိဇယအမတ်၏ လျှောက်ထားချက်ကို နှစ်သက်၏။

လှိုနှင့်

အလာတအမတ် ညွှန်ကြားရာ မိဂဒါဝုန်တောရုံ ကဿပတက္ကတွန်း ကိုထံ နောက်လိုက်နောက်ပါ ဗိုလ်ပါတို့နှင့် သွားရောက်လေသည်။

“ မိဘ၊ ဆရာ၊ သားမယား၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ များမတ်မိုလဲပါ။ ပြည်ရွာအပေါ်တွင် ကျင့်ရမည့်စာရား ကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ရွာရောက်ကြောင်း၊ ရဲရဲလွတ်ကြောင်း စာရားလိုလည်း ညွှန်ပြပါလော့ ”

မင်းကြီးကဆို၏။

ကဿပတက္ကတွန်းကား အမေးနှင့် လျော်သော အဖြေကိုမသိချေ။ နားမလည်ချေ။

“ အသင်မင်းကြီး ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောကဟူ၍ လည်းကောင်း မရှိချေ မိဘဆရာဟူ၍ လည်းမရှိ၊ အလှူပေးခြင်းဖြင့်လည်း အကျိုးမရှိ၊

မီး၊ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲ၊ အသက် - ဤခုနစ်ပါးသာ မြဲကုန်သည်။ သတ္တဝါတို့သည် (၈၀) ကမ္ဘာပြည့်မှ စင်ကြယ်မည်။ ထိုအတွင်း ကောင်းမှုပြုသော်လည်း မစင်ကြယ်နိုင်။ မကောင်းမှုပြုသော်လည်း ထိုခဏကို မလွန်နိုင် မင်းကြီး”

ကဿပတက္ကထွန်းက ဟော၏။

ဤတွင် အလာတအမတ်က ၎င်းသည် ရှေးဘဝ မကောင်းမှုပြုခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ကောင်းကျိုးခံစားနေရပုံကို ပြောပြ၍ ထိုစကားကို ထောက်ခံ၏။

ကဿကတက္ကထွန်းထံတွင် ဆည်းကပ်နေသော မိတ္တီလာပြည်သား ဝိဇယဆင်းရဲကလည်း -

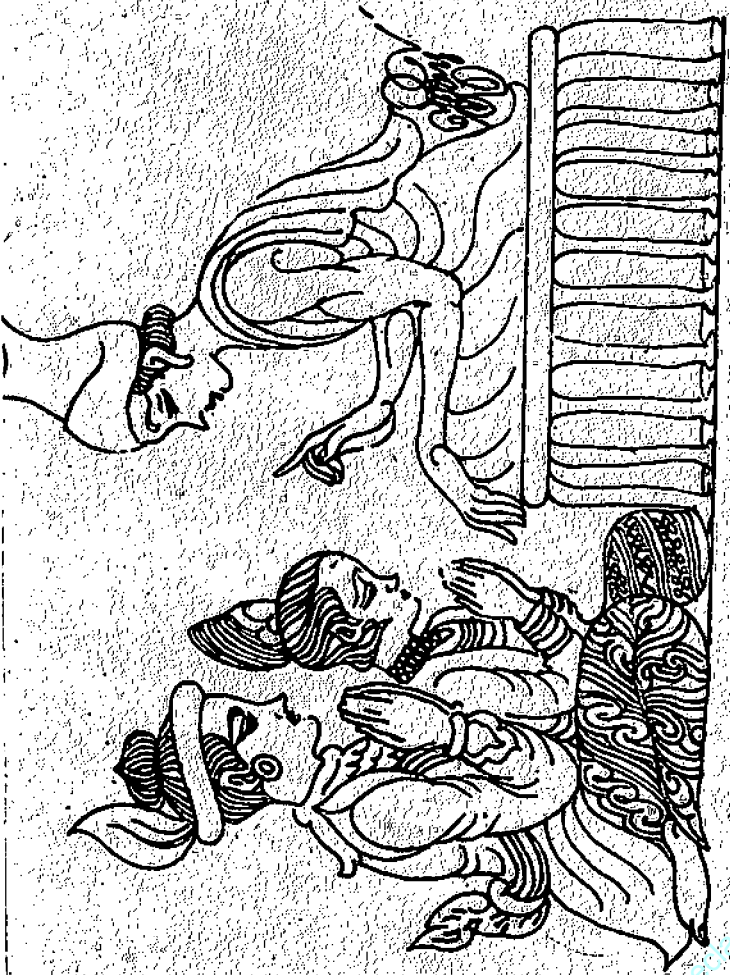
“ အကျွန်ုပ်ဟာ ရှေးဘဝက သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းမှုအလှူတွေပြုခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့် ယခုဘဝမှာ သူဆင်းရဲဖြစ်နေပါတယ် ” ဟု ပြောကာ အလာတအမတ်၏ စကားကို ထောက်ခံလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းကြီးသည် ပြည်ထဲရေးကိုအမတ်တို့အားလွှဲ၏။ ကာမဂုဏ်စည်းမိမိကိုသာ ခံစား၏။ အလှူငွေရပ်တို့ကိုလည်း ဖျက်စေ၏။

“ အင်္ဂုတိမင်းကြီးကား အယူမှားလေပြီ ”

တစ်ပြည်လုံးက အုန်းအုန်း ကျက်ကျက် ပြောဆိုကြလေသည်။

ဂုဏ်မင်းသမီးသည် ထိုခပတ်စကားများကို ကြား ၊

ရလေသည်။ ခမည်းတော်၏ အယူမှားကို ပယ်ရှားအံ့ဟု
အခါအခွင့်ကို စောင့်လင့်နေ၏။

ဂုဏ်မင်းသမီးကား ရှေ့ဘဝနှင့် နောက်ဘဝတို့ကို
သိမြင်နိုင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကျရောက်သော် မင်းကြီးထံသို့ ဝင်သည်။
အလှူပြုရန် ရမြေရိက္ခာကို တောင်းလေသည်။

မင်းကြီးကား ယခင်နှင့်မတူတော့။

အလှူကိုမယုံကြည်တော့။ အပြစ်ပြကာထား၏။

ဤတွင်သမီးတော် ဂုဏ်မင်းသမီးကား ခမည်းတော် အယူမှားနေပုံ၊
တက္ကတွန်းတို့၏ အပြောနှင့်အကျင့်မညီပုံ၊ မိမိ၏အတိတ်နှင့်
ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

သို့သော် အင်္ဂတိမင်းကြီးကား မှားသောအယူကို
မစွန့်တော့ချေ။ ဤတွင်ဂုဏ်မင်းသမီးကား နတ်ဗြဟ္မာတို့အား
ကူညီရန် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြ၏။ ထိုအခါ ဖခင်တော်စပ်ခဲဖူးသော
နာရဒဗြဟ္မာကြီးသည် အင်္ဂတိမင်းကြီးအား ချွတ်အံ့ဟု ရဟန်း
အသွင်ဖြင့်ရောက်လာ၏။

မင်းကြီးသည် နာရဒအရှင်မြတ်ကို တွေ့သည်ရှိသော်
အံ့ဩ၏။ အရောင်အဝါ တင့်တယ်လှဘိသော အသွင်အပြင်
ကိုလည်း ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်၏။ သို့သော် ဂါရဝပြုခြင်းကား မရှိ။

“ အသင်ရဟန်း နောင်ဘဝဟူသည် ရှိပါသလော ”

“ ရှိပေသည်မင်းကြီး ”

“ သို့ဆိုလျှင် အသင့်ထံမှအသပြာငါးရာယူအံ့၊
နောင်ဘဝကျလျှင် တစ်ထောင်ပေးဆပ်မည် ”

အင်္ဂါဘိမင်းကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပျက်ရယ်စကား
ဆို၏။

“အသင်မင်းကြီး အသင်တား လွဲမှားသောအယူရှိ၏။
ထို့ကြောင့် သေလွန်သောအခါ ငဲ့ရဲ၌မှချခံစားရမည်
ဖြစ်ပေသည်။ ငဲ့ရဲခံနေရသော သင့်ထံမှအသပြာတစ်ထောင်ကို
မည်သို့တောင်းဆိုရပါမည်နည်း ”

နာရဒပာန်း၏ အဖြေကြောင့် မင်းကြီးမှာ တွေဝေသွား
တော့၏။

“ အသင်ရဟန်း တန်ခိုးရှိခြင်း၏ အကြောင်းရင်းစကား
အဘယ်နည်း ”

“ အသင်မင်းကြီး ကဲ့သိုလ်ကောင်းမှုသာ ဖြစ်၏ ”
နာရဒဗြဟ္မာက ဖြေ၏။

မင်းကြီးလည်း သိလိုသမျှ ပြဿနာကို မေး၏။ ရဟန်း
အသွင် နာရဒဗြဟ္မာလည်း မေးသမျှကို ဥပမာသာစကများ
ဆောင်၍ ကျေနပ်အောင်ဖြေ၏။

ထို့နောက် ငဲ့ရဲအကြောင်း၊ ရှေးမင်းမြတ်တို့အကြောင်း
စသည်တို့ကို ဟောကြားလေသည်။ အယူမှားကို ပယ်ရှား
စေသည်။ သီလ၌ တည်ငြိမ်စေလေသည်။ ဂုဏ်မင်းသမီးကဲ့သို့
များစွာ ချီးကျူးလေသည်။

မင်းကြီးလည်းများစွာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ အယူမှား
ကိုစွန့်၏။ သိလ၍တည်း၏။

နာရဒဗြဟ္မာလည်း မင်း၊ ပိဖုရား၊ မောင်းမ မိသံတို့ကို
လည်း တရားဓမ္မဖြင့် ဆုံးမလေသည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်တို့
မြင်စဉ်ပင် နာရဒဗြဟ္မာကြီးသည် ဗြဟ္မပြည်သို့ မြန်၍တက်သွား
လေသည်။

အင်္ဂတိမင်းကြီးလည်း များစွာတရားသံဝေဂရ၏။
ဒါနုမူကို ပြန်လည်ဆောင်ရွက်သည်။ သီလပြန်လည်
ဆောက်တည်သည်။ သမီးတော် ဂုဇာအားလည်း လှမြတ်တိုင်း
လှူစေသည်။

အလောင်းတော် နာရဒဗြဟ္မာ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း
မမေ့နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

Digitized by www.burmeseclassic.com

ဝိရုဇ်ဇာတ်စတော်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်
ပြည်၌ ဓနုဉ္ဇယကောရဗျအမည်ရှိသော မင်းသည်စိုးစံ၏။
ထိုမင်း၏ ဝိရုဇ်မည်သော ပညာရှိအမတ် တစ်ဦးရှိလေသည်။

ဓနုဉ္ဇယကောရဗျမင်းတွင် ကောရဗျမည်သော
သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေသည်။ အရွယ်ရောက်သော်
ဓနုဉ္ဇယကောရဗျမင်း နတ်ရွာစံသဖြင့် သားတော် ကောရဗျနန်း
တက်လေသည်။

ထိုကောရဗျမင်းသည် ကြောဒန်ကစားမှု၌ အလွန်တန်
မက်လေသည်။

တစ်နေ့သော် ကောရဗျမင်းသည် ဥပုသ်သီတင်း
ဆောက်တည်၏။ ဥယျာဉ်တော်တွင် တရားအားထုတ်

လေသည်။ ထိုအခါ ရှေးဘဝက အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသော သိကြားမင်း၊ နဂါးမင်း၊ ဂဠုန်မင်းတို့လည်း ဥပုသ်စောင့်ကြရင်း ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မင်းလေးပါး ဆုံကြသည်။ ဤတွင် ထိုမင်းလေးပါးတို့လည်း မည်သူ၏သီလက ပိုမိုမြင့်မြတ်ကြောင်းကို အသီးသီးအငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပညာရှိ ဝိဇ္ဇာရအမတ်ကြီးထံ အဆုံးအဖြတ် ဝင်ကြလေသည်။ အမတ်ကြီးလည်း အခြင်းအရာအလုံးစုံကို စစ်ဆေးသည်။

“ မင်းကြီးတို့မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာသည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်သကဲ့သို့ပင် မင်းကြီးတို့ စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလ၏ငန့်အိုင်သည်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်ချေသည်။ အမိတ်လေးပါးမှ လွတ်ကင်းပြီး နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရည်စူးကြသည်ချည်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် သီလဆောက်တည်စဉ် အရေးကြီးသော သိက္ခာပုဒ်များ စောင့်ထိန်းကြသည်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းလေးပါးတို့၏ သီလသည်ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်ပေသည်။ ”

ဝိဇ္ဇာရအမတ်ကြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

ထိုအခါ မင်းလေးပါးတို့လည်း များစွာပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သည်။ သိကြားမင်းက ဘွဲ့ဖြူပုဆိုး၊ ဂဠုန်မင်းက ရွှေပန်း၊ နဂါးမင်းက ပတ္တမြား၊ ကောရဗျမင်းက ဆင် မြင်း စသည်ဖြင့် ပူဇော်ကြသည်။

မှတ်ချက် ။ နိုင်ငံစွာဘုရားသည် သာမဏ္ဍိပြည်
လေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ပညာပါရမီကို
အကြောင်းပြု၍ ဂါထာဂပိင်း ၁၁၄ - ဂါထာဖြင့် ဝန်ဆာဆင်
လျက် ဝိဇ္ဇရဇာသံတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် မိမိဌာနအသီးသီးသို့ ပြန်ကြသည်။

ဝရုဏနဂါးမင်းလည်း ဘောဂဝတီနဂါးပြည်သို့ ပြန်
သည်။ ၎င်းတွင် နဂါးမိဖုရားကြီး ဝိမလာဒေဝီက ပတ္တမြားကို
မတွေ့သဖြင့် မေးလေသည်။

ထိုအခါ ဝရုဏနဂါးမင်းက လူပြည်တွင် ဥပုသ်သီတင်း
ဆောက်တည်ပုံ၊ သီလအမြတ်ပြိုင်ကြပုံ ပြောပြသည်။
ထိုမှတစ်ဖန် ကောရဗျမင်းကြီး၏ ပညာရှိအမတ် ဝိဇ္ဇရ
အကြောင်း ရောက်သွားသည်။

“ ဝိဇ္ဇရအမတ်ကြီးသည် အလွန်ပင်ပညာရှိပေသည်။
သီလသိက္ခာပုဒ်များ စောင့်ထိန်းမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍
အဆုံးအဖြတ်ပေးပုံမှာလည်း မျှတမှန်ကန်ကောင်းမွန်
လှပေသည်။ ထိုပညာရှိကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သီလသိက္ခာ
သမာဓိဖြင့်မြတ် တည်ကြည်လှပြီး၊ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း
သိတတ်လှပေသည်။ ကျေးဇူးရှင်အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ရန်
အသက်ပင် ပဓာနမထားသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဝရုဏနဂါးမင်းက အကြောင်းစုံပြောပြသည်။ ဝိဇ္ဇရကို
လည်း ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

ထိုအခါ ဝိမဟာဒေဝီသည် ဝိဇ္ဇရ၏တရားစကားကို နာကြားလိုစိတ် တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်သည်။ တိုက်ရိုက်ခေါ်စေကာ မရမည်ကိုစိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပရိယာယ်မာယာကို သုံးလေတော့သည်။

“ ဝိဇ္ဇရ၏နှလုံးသည်းပွတ်ကကို စားလိုလှပါသည်။ အမြန်ဆောင်ကြဉ်းပေးလော့။ မစားရပါက အသက်ဆုံးရပါတော့မည် ”

ဝိမဟာဒေဝီသည် တတွတ်တွတ်ရေရွတ် ညည်းတွားရင်း အိပ်ယာထက်တွင် လဲ၏။ နာမကျန်းလေဟန်၊ ဟန်ဆောင်၏။ ဝရုဏနဂါးမင်းကား မိဖုရားအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်ရလေတော့သည်။

ဝိဇ္ဇရ၏နှလုံးသည်းပွတ်ကို ရနိုင်ရန်လည်း ခက်ခဲသည်။ တစ်ဖန် နဂါးမင်းစောင့်ထိန်းနေသော သီလတော်မြတ်နှင့်လည်း ဖီလာဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝရုဏနဂါးမင်း အခက်တွေ့၍ နေလေသည်။

ဆရာတော်ဦးဩဘာသက ၁၁၄၅ - ၃၊ ဝါခေါင်လတွင် ရေးသားပြီးစီး တော်မူသည်။ ကျောင်းစာကာ မောင်ဝ၏ သား မောင်ထောက်က လျှောက်ထားတောင်းပန်သဖြင့် ရေးသားသည်။

ထိုစဉ် သမီးတော်ဣရုန္ဒတီရောက်ရှိ၍ လာလေသည်။ နဂါးမင်းကြီး၏ မျက်နှာလည်းရုတ်ခြည်း ဝမ်းပ၍ သွားလေသည်။

မိဖုရားကြီး၏ ဆန္ဒပြည့်နိုင်စွမ်းမည့် နည်းလမ်းကောင်း
တို့ တွေ့ချေပြီ။

“ သမီးတော် စိစုရ၏ နှလုံးသည် ပွတ်ကို ဆောင်ယူနိုင်
မည့် လင်ယောက်ျားမျိုးကို ရှာဖွေချေလော့ ”

နဂါးမင်းက မိန့်သည်။

“ မှန်လှပါ ခမည်းတော် သမီးတော်မှာ ကြွေးဟောင်း
ဆပ်ရသူဖြစ်ပါသည်။ သမီးတော်သည် ခမည်းတော်၏ ဆန္ဒကို
ပြည့်စွမ်းမည် ခမည်းတော် ”

“ ဤကိစ္စသည် လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ
သမီးတော်။ ထိုကိစ္စမျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းသူသည် နှလုံးရည်
လက်ရုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသော လူစွမ်းကောင်းအမှန် ဖြစ်လိမ့်မည်
သမီးတော် ထိုသူမျိုးအား လက်ဆွဲခြင်းဖြင့် သမီးတော်အတွက်
လည်း အကျိုးမယုတ်တန်ရာပေ ”

“ သမီးတော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမည် ဖခမည်းတော် ”
ဣရန္ဒကရီသေစွာလျှောက်ထားသည်။

မင်းသမီးသည် ကာဠတောင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ လင်လျှာကို
ရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းသမီးသည် ဆယ်ကျော်သက်
ရွယ်လှမျိုးကြွယ်စ ဖြစ်၏။ ခါး၊ ရင်၊ ဝင်အလှင်းပါး ပဉ္စကောင်း
ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ထိုစဉ်မြင်းပျံစီး၍ ခရီးထွက်လာသော ပုဏ္ဏက
နတ်ဘီလူးသည် မင်းသမီးကိုတွေ့၏။ တွေ့စဉ်၌ပင် မေတ္တာစိတ်

တို့သည် အထူးပင်ယိုဖိတ်၏။

ဣရန္ဒတီလည်း နတ်မြင်းပျံဖြင့် အပါးသို့ရောက်လော
သော ပုဏ္ဏာနတ်ဘီလူးအား မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုတစ်တွင်
ပင် ပုဏ္ဏာနတ်ဘီလူးသည် သူ၏နှလုံးသားကို ဆွဲငင်သိမ်းပိုက်
သွားတော့၏။

စကား၌ နိုးတုန်ခွန်းလှယ် မဆိုမိပင်ကပင် မေတ္တာ
ဖလှယ်မိကြလေသည်။

“ နှမတော်၏မျိုးနွယ်လာတို့ကို သိခွင့်ပြုပါ နှမတော်
အဘယ်ဒေသ၌နေပြီး ဤကာဠတောင်သို့ ရံရွှေမပါ တစ်ကိုယ်
တည်းအဘယ်ကြောင့် ရောက်ရှိနေရပါသနည်း နှမတော် ”

ပုဏ္ဏာနတ်ဘီလူးက မေးလေသည်။

“ နှမတော်၏အကြောင်းပြောပြရန် မည်သို့မျှ
အခက်အခဲမရှိပါ မောင်၊ သို့တစေ မောင်ကြီး၏ မျိုးနွယ်လာတို့
ကို ဦးစွာသိခွင့်ပေးပါ မောင်ကြီးရှင် ”

“ ကောင်းပါပြီ နှမတော်။ မောင်ကြီးကား ပုဏ္ဏာနတ်
ဘီလူးဖြစ်ပါသည်။ နှမတော်ကိုမြင်ရစဉ် ခဏတွင်ပင် မေတ္တာ
သက်ဝင်ကြင်နာမြတ်နိုး မိုးစွေမိပါသည်။ သင် နှမအနေဖြင့်
သက်ထားကြင်နာမဖြစ်အား ထားနိုင်ပါသည် နှမတော် ”

“ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလှပါသည်။ မောင်တော်
တွေ့ဦးစ တစ်ဘက်မှာပင် နှမတော်၏မျက်ဝန်းတွင် မေတ္တာရိပ်ကို
မောင်တော် သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။ သို့တစေ နှမတော်ကို

လက်ဆက်နိုင်ရေးအတွက် ပေးဆက်ရန် တာဝန်ကြီး တစ်ခုထား
ရှိပါသည်။ နှမတော်သည် မယ်တော်၏ကျန်းမာရေးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဤနေရာသို့ရောက်ရှိကာ ရေစက်ဟောင်းပါသူ
သူရဲကောင်းကို ငုံ့လင့်စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်
မောင်တော် ”

ဣရန္တဝတီက ပြောပြလေသည်။

“ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတော်မမူပါနှင့် နှမတော်။ နှမတော်
အရေး အသက်ပေး၍ ဆောင်ရွက်ရန် ဝန်မလေးပါ နှမတော် ”

“ ကောင်းပါပြီ မောင်ဇော်။ နှမတော်ဟာ ဘောဂဝတီ
နဂါးပြည်ကို အစိုးရသော ဝရုဏနဂါးမင်းနှင့် ဝိမလာဒေဝီတို့၏
တစ်ဦးတည်းသမီး ဣရန္တဝတီဖြစ်ပါသည်။

ဣရန္တဝတီက လတ်ခုံခင်း၍ ပြောပြသည်။

“ ဤအရေးကို တွေး၍ မပူပန်ပါနှင့် နှမတော်
မောင်တော် ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ကေန့်ဖြစ်ပေသည် ”

ပုဏ္ဏားကနတ်ဘီလူးက ရဲဝံ့စွာပင် အာမခံသည်။

ထိုအခါ ဣရန္တဝတီသည် ပုဏ္ဏားက ကိုခေါ်ဆောင်
၍ ခမည်းတော်ထံသို့ သွားသည်။ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်
လျှောက်ထားလေသည်။

“ ဝိဒူရအမတ်၏ ဒုလုံးသားသည်ပွတ်ကို ဆောင်ယူ
ပေးနိုင်ပါက အမှန်ပင်သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား
ပေးပါမည် ”

ဝရုဏ်နဂါးမင်းက ဝန်ခံကတိပြုလေသည်။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏကသည် နှလုံးသည်းပွတ်ကို မုချရစေမည် ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကတိပြုသည်။ ထို့နောက် ဦးရီးတော် ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးစံရာ စတုမဟာရှာင်နတ်ပြည်သို့ သွားသည်။ ထို့နောက် နတ်မင်းကြီး၏အခွင့်ကို ဥပါယ်တံမည်ဖြင့် ရယူသည်။ ဝိဇ္ဇာကိုလည်း ဥပါယ်တံမည်ဖြင့် ရယူနိုင်ရန် ဝေပုလ္လတောင်မှ ပတ္တမြားကို ယူဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဣန္ဒပတ္တနဂါးပြည်သို့ ပုဏ္ဏကနတ်ဘီလူးသည် ကစွည်း လှလင်အသွင်ဖြင့် ရောက်လာ၏။ မြို့ဝန်မှတစ်ဆင့် ကောရဗျ မင်းကြီးနှင့် ကြွေအန်ကစားလိုကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက် လေသည်။ မင်းကိုလည်း ကြွေအန်ကစားခြင်း၌ ဝါသနာထုံသည့် အားလျော်စွာ ၃-ရက်ကြာလျှင် ကစားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့ဝန် မှာအလုပ်တာဝန်များပြားသူဖြစ်၍ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် ဝိဇ္ဇာရသုခမ်န်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တည်းခိုစောင့်စေလိုကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကစွည်းလှလင်အသွင်ဆောင်ထားသော ပုဏ္ဏကသည် ဝိဇ္ဇာရကကိုချဉ်းကပ် လေ့လာခွင့်ရသွားလေသည်။ ဝိဇ္ဇာရသည် ပညာရှိပီသသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သည်။ နန်းတော်သို့ အခစားဝင်ချိန်၊ ကျမ်းဂန်လေ့လာချိန်၊ ဘုရားပတ် ပြုချိန်မှတစ်ပါး ကျန်အချိန်များတွင် ကစွည်းလှလင်နှင့် နှစ်ဦးနှစ် ချေးနှွေးသည်။ အိမ်ရှင်ကောင်းလည်း ပီသလှပေသည်။ ဤသို့

သောပုဂ္ဂိုလ်၏ နှလုံးသည်ပွတ်ကိုမှ စားလိုသည်ဆိုသော
ဝိမလာဒေဝီ အကြောင်းမှာလည်း ဆန်းလှသည်ဟု ပုဏ္ဏာက
တွေးမိသည်။

အတွေးများကို ပုဏ္ဏာကမောင်းနှင့် ထုတ်ပစ်သည်။
မိမိ၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဣရန္ဒတီကိုရရေး
ပင်ဖြစ်သည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကြွေအန်ကစားကြရန်
ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကြွေအန်ကစားသည့် ပညာရှင်ချင်း တန်းတူ
ဆန်းစစ်သည့်အနေဖြင့် နေရာတိုင်မင်းကိုလည်း တန်းတူပင်
ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ အသင် ကစွည်းလုလင် လောင်းကြေးကား
အသို့နည်း ”

မင်းကြီးကမေးသည်။

ထိုအခါ ပစ္စည်းလုလင်က အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော
ပတ္တမြားနှင့် မနောမယမြင်းပျံကိုပြသည်။

“ ကျွန်ုပ်ရုံးလျှင် ဣပစ္စည်းကိုယူပါ ”

ကစွည်းလုလင်ကဆိုသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးကလည်း

“ ကျွန်ုပ်ရုံးလျှင် ထီးနန်း၊ မိဖုရားနှင့် မိမိကိုယ်မှတစ်ပါး
လိုရာကိုယူပါ ” ဟုဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ကောရဇျမင်းကြီးနှင့် ကစွည်းလုလင်
ကြွေအန်ကစားကြသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးခုမြောက်ကံက

မိခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ထီးဖြူစောင့်နတ်သမီးက တန်ခိုးဖြင့် ကူညီသဖြင့် အခြားလောင်းကစားဖော် မင်းများကိုနိုင်မြဲ ဖြစ်သည်။

ကစားရာတွင် ကောရဗမင်းက အရှုံးကျမည့်ကြွေကို ကြိုတင်သိသဖြင့် မင်းနိုင်သည့်အခါ ပုဏ္ဏကသည်ထီးဖြူစောင့် နတ်သမီး၏ တန်ခိုးမှန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်သမီးကို မျက်စောင်းထိုး၍ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ကစားပြန်သည်။ ကောရဗမင်းကြီး ရှုံးတော့သည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ရှိရင်းစွဲကတိအတိုင်း လောင်းကြေး ကိုတောင်းစေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ဝိဇ္ဇာသုခမိန်ကိုသာ ပေးပါလော့ ”

ကစွည်းလုလင်ကတောင်းသည်။

“ အသင်ကစွည်းလုလင် ဝိဇ္ဇာရကားအကျွန်ုပ်၏ အမှုထမ်းသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ပြောင်း၍တောင်းပါလော့ ”

“ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်စိတ်ကိုကား ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင်ပါ။ ဝိဇ္ဇာသုခမိန်သည် မင်းကြီး၏ပစ္စည်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေမှုလျှင် မင်းကြီးပေးမည်လော့ ”

သို့နှင့် ဝိဇ္ဇာသုခမိန်ခေါ်သည်။

“ သုခမိန် သင်ကားလွတ်လပ်သူ မဟုတ်လော့ ”

ကျွန်ုပ်၏ သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းတွင် မပါဝင်သည်မဟုတ်လော”

မင်းကြီး၏ မေးခွန်းကား နိမိတ်ပြမေးခွန်းဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာကြောင့် ဤသို့မေးဟန်ရှိကြောင်း ဝိဇ္ဇာ စဉ်းစားမိသည်။

သခင်ဖြစ်သူအတွက် အသက်စွန့်ပုံသော ရွှေဟင်္သာ မင်း၏ စစ်သူကြီး သုမုခဟင်္သာတို့ ဝိဇ္ဇာသတ်ရသည်။ ငှက် တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်တုံလျက် သခင်အတွက် အသက်ပေးရန် ဝန်မလေးခဲ့ပေ။ မိမိကား လူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူး တရားကို ပို၍ သတိရပေလိမ့်မည်။

“ အဘယ်ဆိုသနည်း။ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကား အရှင်မင်းကြီး၏ ကျွန်ရင်ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကို မင်းကြီးပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကား အရှင်အတွက် အသက်ပေးရန် အသင့်ရှိပါသည် မင်းကြီး ”

ဝိဇ္ဇာသုခမိန်က ရဲဝံ့စွာ လျှောက်တင်လေသည်။

“ ဝံ့စားလွန်းပေစွ၊ ကျေးကျွန်ကောင်း ပီသလှပေစွ သုခမိန် ”

ကစွည်းလုလင်က ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

တစ်ဖန်တုံလည်း ဝိဇ္ဇာရ၏စကားအရ ၎င်းသည် ကောရဗျမင်းကြီးပိုင် ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပြီးဖြစ် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏကသည် ဝိဇ္ဇာရအား ခေါ်ဆောင်သွား ခွင့်ရလေတော့သည်။

“ ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့ သူခမိန် ”

ဝိဇ္ဇာရသုခမိန်အားမြင်ပြီးတွင် ခိုင်ခန့်စွာ ချည်နှောင်သည်။ ထို့နောက် မင်းပရိတ်၏အမြင်တွင်မင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလေတော့သည်။ ဝိဇ္ဇာရသုခမိန်ပါသွားခြင်းအတွက် ပြည်သူအများကရော ကောရဗျမင်းအား အပြစ်တင်ကြလေသည်။

“ ကစွည်းလှလင်ဟူသည်ကား လူ့အသွင်ယူထားသော ဘီလူးပေတကား ”

“ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပေစွတကား ”

ဤသို့လျှင် ပြောဆိုစေဖန် ပြစ်တင်စကားဆိုဆဲမှာပင် ပုဏ္ဏကနှင့် ဝိဇ္ဇာရတို့သည်မြင်ကွင်းမှ ဝေး၍ပျောက်ကွယ်သွားတော့လေသည်။

လမ်းတွင် ပုဏ္ဏကသည် ဝိဇ္ဇာရအားယူဆောင်သွားသည်ထက် သတ်ဖြတ်ပြီးမှ နှလုံးသားကို ယူဆောင်သွားအံ့ ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းမြီးကိုကိုင်စွဲလျက် တောတောင်အထပ်ထပ် လှည့်၍ မြင်းကိုခိုင်းသည်။ သို့သော် ဝိဇ္ဇာရ၏ သစ္စာ၊ သီလ၊ အာနုအော်ကြောင့် မသေ။ ပင်ပန်းရုံသာရှိလေသည်။ ပုဏ္ဏက အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်သည်။ တောင်ထိပ်မှ ပစ်ချသည်။ သစ်ပင်များ၊ တောင်နံရံများနှင့် တိုက်ခိုက်မိစေသည်။

ပုဏ္ဏကသည် မိမိအား သေအောင်သတ်မည်ကို ဝိဇ္ဇာရ သိလေသည်။ သို့တိုင်အကြောင်းရင်းကို ဆီလိုသည်။

“ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား သတ်လိုပေသနည်း ”

“ ဣရန္ဒတီနဂါးမကို ယူလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ”

“ ဣရန္ဒတီကိုရလိုသည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား သေစေလိုခြင်း တို့သည် မည်သို့ပတ်သတ်မှု ရှိသောသနည်း ”

“ ပတ်သတ်ပေသည် သုခင်္ဂါန် အသင့်ဝိဇ္ဇရသုခမိန်၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ဆောင်ယူပေးနိုင်ပါမှ ဆိုသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကြံဆောင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပုဏ္ဏကလည်းဟုတ်တိုင်း မှန် ရာကိုဖြေသည်။ ဝိဇ္ဇရလည်း ကြောင်းရင်းလစ်မြစ်ကို တွေး တောဆင်ခြင်စဉ်းစား မိသည်။

“ သင်သတ်လိုကသတ်လော့။ သို့ရာတွင် သာဓုနရတရားကို ရှေးဦးစွာနားဦးလော့ ”

“ ကောင်းပြီ အသင်သုခမိန် ”

ပုဏ္ဏကသည် ဝိဇ္ဇရသုခမိန်အား မြေပြင်သို့ချသည်။ ရေချိုးသန့်စင်စေသည်။ ထို့နောက် မြင့်မြတ်သောနေရာ၌ နေစေကာ သာဓုနရတရားကို ဟောကြားစေလေသည်။

ဝိဇ္ဇရသုခမိန်လည်း သာဓုနရတရား ချားလေးပါးခေါ် သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်သုံးလိုက်နာသော ချားလေးပါးကို ဟောလေသည်။

ပုဏ္ဏကသည် ဝိဇ္ဇရ၏တရားကို နာရဒေ ဟာအခါ များစွာ ပင်အုသိတရား သံဝေဂရသည်။

ဝိဇ္ဇာရ၏အိမ်တွင် တည်းခို၍ ဝိဇ္ဇာရကျေးခဲ့သော အစား-
ကိုစားခဲ့သည်။

ယခုသော် သူသည်သူတော်ကောင်းတို့ကျင့်စဉ်နှင့်
သွေဖည်၍ နေပေပြီ။ ခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားမိချေပြီ။
စို့သောလက်ကို ခြောက်အောင်ပြုမိချေပြီ။ ကျေးဇူးကိုမဆပ်ပဲ
ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုမိချေပြီ။ ဣရန္ဒတီဟူသော နဂါးမကို လိုချင်ကာမျှ
ဖြင့် သူတော်ကောင်းကို ပစ်မှားမိချေပြီ။

“ အသင်ဝိဇ္ဇာရသုခမိန် ကျွန်ုပ်၏အမှားများကို ဝန်ချ
တောင်းပန်ပါ၏။ သုခမိန်အား ပြန်ပို့ပါအံ့ ”

“ အသင်သည် ဣရန္ဒတီကိုလိုချင်၍ ပေးခဲ့သောစကား
ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ပြုခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သင့်တွင်အပြစ်
မရှိပြီ။ ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ အသင်ကစွည်းလုံလင် စင်စစ်
ပိမာလာဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသသည်းပွတ်ကို စားလိုသည်
ဟူသည်ကား အမှန်တကယ်စားလို၍မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏စာရားကို
နာလို၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်
မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီး၏ ဆန္ဒလည်းပြည့်မြောက်သော်
သင်၏ကြိုးပမ်းချက်လည်း အကျိုးမဲ့မဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်ုပ်
အား ဘေဂဝတီနဂါးပြည်သို့သာ ဆောင်ကြဉ်းပါလေတော့။ ”

မှတ်ချက် ။ ။ သာဓုနရတရားလေးပါး
၁။ ယုတတနယာယီ - ရှေးသူဟောင်းတို့လမ်းကောင်း
အကျင့်ကို အသင့်လိုက်နာ ကျင့်သုံးခြင်း။ (ကျေးဇူးသိ၊

တုန့်ပြန်ခြင်း)

၂။ အလ္လပါဏီမာသုက္ခ - ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် စိုသောလက်တို့ မခြောက်သွေ့စေခြင်း။ (ချစ်စရည်စေ၊ မုန်းစတိုစေခြင်း)

၃။ မာစအာဿတီနံဝသံဂစ္ဆ - မိန်းမတို့နှင့်ပျော်ပါးလိုက်စားမမိုက်မှားခြင်း။ (ယုတ်ညံ့သောမိန်းမတို့အတွက် မြင့်မြတ်သော ယောက်ျားဂုဏ် မညှိုးနွမ်းစေခြင်း ။)

၄။ မာဇုတ္တိစမိတွာနံ - မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတို့အား မပြစ်မှားမကောက်ကုတ်ခြင်း (ကျေးဇူးရှိသော ဖြောင့်မတ်မှုန်ကန်သော ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ကံသုံးပါးစလုံးဖြင့် မပြစ်မှားအပ်ခြင်း။)

ဝိဇ္ဇရသုခမိန်၏ဆန္ဒအတိုင်း ဝိဇ္ဇရအားနဂါးပြည်သို့ ပို့ရလေသည်။

ဝရုဏနဂါးမင်းသည် ဝိဇ္ဇရသုခမိန်ကိုတွေ့မြင်သောအခါ ကောင်းမွန်စွာကြိုဆိုသည်။ ဝိမလာဒေဝီလည်း သုခမိန်ရောက်လာပြီဆိုသည်နှင့် လာရောက်ရှိခိုးပူဇော်သည်။ နဂါးမင်းနှင့် မိဖုရားတို့အား ဝိဇ္ဇရသည် သင့်လျော်လျှောက်ပတ်သော စာရေးကိုဟောပြောသည်။ ဤတွင် ဝိမလာဒေဝီ၏ ချစ်ခြင်းဆန္ဒလည်း ပြေပျောက်တော့သည်။

ပုဏ္ဏကနတ်ဘီလူးအားလည်း ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သဖြင့် ဣရုန္ဒတီနှင့် လက်ဆက်ပေးသည်။

မိဖုရားကြီး ဝိမလာဒေဝီသည် ဆန္ဒပြည့်မြောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဝိဇ္ဇရသုခမိန်အား ဣန္ဒပတ္တနဂိုဏ်ပြည်သို့ ပြန်၍ပို့

ခိုင်းသည်။

ကောရဗမင်းကြီးနှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သားအားလုံး တို့သည်လည်း ဝိဇ္ဇာရသုခမိန့်ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အတွက် များစွာပင်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်။

ဝိဇ္ဇာရသည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို မင်းကြီးအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားသည်။ ပုဏ္ဏား မှုရရှိခဲ့သော ပုတ္တမြား ကိုလည်း မင်းကြီးအားဆက်သည်။

ထိုမှစ၍ ဝိဇ္ဇာရသုခမိန့်သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ သေလွန်သော် ဇာတိသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ သိဝရာဇ်တိုင်း စေတုတ္ထရာ
ပြည်တွင် သိဝရာဇ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်။ သားတော်ကား
သိဉ္ဇည်းမင်းသားဖြစ်သည်။ ဖုဿတီမင်းသမီးနှင့် ထိမ်းမြား
သည်။ ခမည်းတော်နတ်ရွာစံသော အခါဆက်ခံသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ်
- ၁၀၄၀ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁-ရက် အင်္ဂါနေ့ညချမ်း
တွင် ဝိလဝတီပြည်

သိဉ္ဇည်းမင်းနှင့် ဖုဿတီမိဖုရားတို့မှ သားတော်တစ်ပါး
ဖွားမြင်သည်။ ကုန်သည်တို့သွားရာလမ်း ခရီးအစွန်တွင် ဖွားမြင်
သောကြောင့် " ဝေဿန္တရာ " ဟူသော အမည်ကိုမှည့်သည်။
ဖွားသီကပင် စကားပြောလေသည်။

ဝေဿန္တရာကို ဖွားသောနေ့၌ ဆင်ဖြူတော်ရောက်
လာသည်။ စိုဆင်ဖြူကို ပစ္စယဟု အမည်မှည့်သည်။

ဝေဿန္တရာသည် အလှူအတန်း ချီသနာပါသည်။
ယေစဉ်ကမိမိ အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်သော လည်ဆွဲကိုလှူခဲ့သည်။
ခမည်းတော်က အသစ်ဆင်ယင်ပေးတိုင်း ကိုးကြိမ်တိုင် လှူ
ခဲ့သည်။

နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သုဒ္ဓေါမင်း အများရှိသော
ပရိသတ်ကို ဂါထာ (၁၀၀၀)ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဟောကြား
သည်။

ကြာတော့၌မိုးရွာသော မိုးနှင့်တူသော မိုးကိုအကြောင်း
ပြု၍ဟောသည်။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို မင်းဘူးဦးဩဘာသ
ဆရာတော်သည် ကျောင်းစကား မောင်ဝ၏သား
မောင်ထောက် တောင်းဝန်လျှောက်ထားသဖြင့် ၁၀၄၅ - ခု
တပေါင်းလတွင် ရေးသားပြီးစီးပါသည်။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို အခြားဇာတ်တော်များနှင့်
အတူ ပုဂံခေတ်ဘုရားနံရံများတွင် ပန်းချီရေးဆွဲ သရုပ်ဖော်
ပြုသည်။

ပါဠိဘာသာဖြင့် ရှိနေသော ဝေဿန္တရာဇာတ် အဋ္ဌ
ကထာများကို ဆရာတော်ကြီးများ ကနိဿယပြန်ခဲ့ကြသည်။
ထို့ပြင် ဝေဿန္တရာကို ဝေဿန္တရာပြဇာတ်၊ ဝေဿန္တရာပဟော

စာ စသည်ဖြင့်လည်း၊ ကောင်းခိုးရာရာ ရေးဖွဲ့ကြသည်။

ဝေဠန္တရာလတ်တော်ကြီး ပင်ကိုယ်ကပင်လျှင် ချစ်ခင်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ရဲတင့်တက်ကြွခြင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ ကြောက်ရွံခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း စသည်ရသစုံကို ပေးနိုင်သည်။ ဆရာတော်ဦးဩဘာသ မြန်မာမှုပြုလိုက်သောအခါ ပို၍ပင်အရသာ မြောက်သွားပါသည်။

ဆရာတော်သည်မြန်မာပြန်ရာ၌ တိုက်ရိုက်ပြန်သည်မဟုတ်။ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ဝေဝေဆာဆာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြေသန့်သန့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာရန်ချိတ်စကားပြေဖြင့်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ လိုက်ဖက်အောင် ရေးသွားပုံမှာ နှစ်လိုစိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

အသက် (၁၆) နှစ်သို့ရောက်သော် ဗဟိုရာမင်း၏ သမီးတော် မစွိမင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးသည်။ သားတော်ဇာလီနှင့် သမီးတော် တဏှာစိန်ကို ဖွားမြင်သည်။

ဝေဠန္တရာသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အလှူဇရပ်ခြောက်ဆောင်ဆောက်၍ နေ့စဉ်အလှူကြီးပေးလေသည်။

စေတုတ္ထရာပြည်၌ ဤမျှသာယာစည်ပင်နေသော်လည်း -

ခေတ်မြိုင်မင်းမြိုင် ကလိက်ရာလာပြည်တွင်ကား ဤသို့မဟုတ်ချေ။

မိုးခေါင်သည်။ ရေရှားသည်။ တေ့မွတ်ခေါင်းပါးကြသည်။ ပြည်သူတို့ ဆူပူကြကုန်သည်။ ထိုအခါ ကလိက်ရာလာမင်းက ပြည်သူတို့အား မိုးရွာစေအံ့။ မစိုးရိမ်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်ကာ မြန်ကြစေသည်။

မင်းကြီးလည်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆောက်တည်သည်။ သို့သော် မိုးကားမရွာ။ ထို့ကြောင့် အမတ်ပညာရှိတို့ကို ခေါ်သည်။

“အဘယ်ကြောင့်ဖြင့် မိုးရွာခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သနည်း”
မင်းကြီးမေးသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဥပေါသထဆင်ဖြူတို့ သွားရာခရီး ရောက်တိုင်း မိုးရွာခြင်းဖြစ်လေသည်” သည်ဟု ဧရှူးသူဟောင်းတို့စကားရိုပါသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကို ဆောင်ရသော် ကောင်း၏။ အမတ်ပညာရှိတို့က လျှောက်ကြသည်။

“မိုးထက်ပင်ရှားသော တန်ခိုးကြီးလှသည့် ဥပေါသထဆင်မျိုးကို အဘယ်မှာရနိုင်အံ့နည်း”

“အရှင်မင်းကြီး စေတုတ္တရာပြည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၌ ဆင်ဖြူတော်ရှိသည်။ ထိုမင်းကိုယ်တိုင်လည်း အလှူပေးခြင်း၌ ဓမ္မေ့လျော်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလှူခံခြင်း၌ လိမ္မာရဲရင့်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို စေလွှတ်၍ အလှူခံတောင်းရသော် ကောင်းပါ၏အရှင်”

သို့နှင့် ကလိက်ရာင်မင်းကြီးလည်း အလှူခံရာ၌

လိမ္မာရဲရင့်သော ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ စေတုတ္တရာ ပြည်ဆို လွတ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ခေတ်စကားပြောဝတ္ထုဟန်ဖြင့် အကျဉ်းမျှသာ လာတိကြောင်း ဖော်ပြသွားသည်ကို သူ့ခွင့်လွတ်စေချင်ပါသည်။ ဤစာမိုးများမှတစ်ဆင့် မူရင်းလာတိတော်ကြီးများကို အချိန်ယူ လေ့လာစေချင်ပါသည်။

ပုဏ္ဏားတို့လည်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီးထံမှောက် ရောက်သော် စကားပြောလိမ္မာ ကျမ်းကျင်စွာဖြင့် ပစ္စယဆင်ဖြူ တော်ကို အလှူခံကြလေသည်။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကား လှူခြင်း၌ တွန့် ငိုခြင်း မရှိ။

“ အလှူခံပုဏ္ဏားတို့ ဤသို့လာလှည့်ကြကုန် ”

ပုဏ္ဏားတို့ကို အနီးသို့ခေါ်သည်။

ရွှေပန်းတုံးနှင့် တူသော ဆင်ဖြူတော်၏နှာမောင်းကို ကိုင်တော်မူလျက် ပုဏ္ဏားတို့လက်၌ ထားပြီးသော် ရွှေကရားဖြင့် ရေစက်ချ၍ ဆင်ဖြူတော်ကို လှူလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ဆင်ဖြူတော်ကိုလှူရာတွင် အဖိုးနှင့်သိန်း လေးသိန်း အဖိုးကိုက်ကန်သောတန်ဆာ၊ အဖိုးအရှင်္ဂိုထိုက်သော ပတ္တမြားခြောက်လုံးတို့ကို ပုဏ္ဏားတို့အားလှူသည်။ ထို့ပြင် ဆင်ဖြူတော်အကျွေးအစပါး အိမ်ခြေငါးရာ၊ ဆင်ချေးကျုံး၊ ဆင်ထိန်းနှင့်တကွ လှူလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့နိုင်ငံ

ဆင်ဖြူတော် ကင်းလွတ်ရသည်ကိုများစွာ မကျေနပ်ဖြစ်ကြသည်။ နန်းတော်သို့ ဝိုင်းဝန်းစုရုံးကာ ဆန္ဒပြကြသည်။

“ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို အလိုမရှိပါ။ ဟိမဝန္တာတောသို့သာ နှင်ထုတ်လိုက်ပါလော့ ”

အော်ဟစ်ကြွေးကြော်တောင်းဆိုကြသည်။

ထိုအခါ သိဇ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော်အား တို့အကြောင်းကို သိစေသည်။ ဝေဿန္တရာက တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌မျှ စောင့်ပါဟုဆိုသည်။ အလှူကြီးဖေးသည်။ ထို့နောက် ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ရန်ပြင်ဆင်သည်။

ဝေဿန္တရာက မဒ္ဒိဒေဝီအား နှုတ်ဆတ်စကားဆိုသည်။

မဒ္ဒိဒေဝီက ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ပါခွင့်မြဲရန် လျှောက်ထားသည်။ ဝေဿန္တရာကကြမ်းတမ်းသော ခရီးအခက်အခဲ အကြောင်းကိုပြ၍ မလိုက်ရန် တားမြစ်သည်။ မဒ္ဒိဒေဝီက ၎င်းမရောက်ဖူးမိဘဲလျက် ရောက်ဖူးမြင်ဖူးဘိ သကဲ့သို့ ဟိမဝန္တာ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ချီးမွမ်း၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အားလျှောက်ထား၏။

မယ်တော်ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးလည်း ပူပန်ငိုကြွေးသည်။

မဒ္ဒိဒေဝီ သားတော် ဇာလီနှင့် သမီးတော် တဏှာစိန် တို့လည်း ဝေဿန္တရာနှင့် အတူ လိုက်ပါရန် စီစဉ်သည်။

ဝက်ပါတောင်သို့ ထွက်တော်မူခဲ့ကြသည်။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးနှင့် မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော် တို့သည် အခြွေအရံများကို စွန့်၍ သွားကြလေသော် - သုဝဏ္ဏ ရိရိတာလတောင်၊ ကောန္တိမာရမြစ်၊ အဗ္ဗရဂိရိတောင်၊ ကုဏ္ဏဝိ နာလိဒဏ္ဍပုဏ္ဏား၊ မဒ္ဒရာဇိပြည်သို့ အဆင့်ဆင့်ရောက်သည်။

ထိုပြည်တွင် တစ်ည နားသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထွက်ကြပြန်သည်။ ဂန္ဓမာဒနတောင်၊ ဝေပုလ္လ တောင်၊ ကေတုမတီမြစ်၊ နာလိကကျောက်တောင်၊ မုဗ္ဗလိန္ဒာ အိုင် စသည်တို့ကိုဖြတ်၍ ဝက်ပါတောင် သို့ရောက်သည်။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းအပ် သော ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ အသင့်တွေ့ရှိရသော ပရိက္ခရာတို့ကို ယူလျက် ရဟန်းအသွင်ကိုယူသည်။ မဒ္ဒိဒေဝီလည်း ရသေ့မ အသွင်ကိုယူသည်။ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကိုလည်း ရသေ့ငယ် တို့ကဲ့သို့ ဝတ်စေသည်။ ထိုသို့အားဖြင့် တရားဆောက်တည်၍ နေကြလေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။

- ၁။ ဂန္ဓမာဒန - ပန်းတို့ဖြင့် မူးယစ်စေတတ်သောတောင်။
- ၂။ ဝေပုလ္လ - အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် ပြန်ပြောသော တောင်။
- ၃။ ကေတုမတီ - ရေတံခွန်ကဲ့သို့ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသောမြစ်။
- ၄။ မုဗ္ဗလိန္ဒာ - ကျည်းပင်ရောက်သောအိုင်။
- ၅။ ဝက်ပါတောင် - ကောက်ကျွေးသောတောင်။

www.burmeseclassic.com

“ အတယ်မခွီ ငါတို့သည် ဤနေ့မှစ၍ ရဟန်ဖြစ်ကြ ကုန်ပြီ။ မိန်းမတို့မည်သည် ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်၏ အညွှတ် အကြားဖြစ်ချေသည်။ အခါမဟုတ်သည်၌ ငါ့ထံသို့ သင်ဓလာနှင့် ”

ဝေသန္တရာမင်းကြီးက မိန့်သည်။

“ ကောင်းပါပြီ ”

မခွီဒေဝီကဝန်ခံသည်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော် အာနုဘော် ကြောင့် သုံးယူနေဝန်းကျင်ရှိ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း နှိပ်စက်ခြင်းမရှိ။ သူစင်မြတ်နိုး မေတ္တာစစ်ကို ရရှိကြလေသည်။

နံနက်စောစော

မခွီဒေဝီ အိပ်ရာမှထသည်။ သောက်ရေသုံးရေ ခပ်သည်။ ဘုရားလောင်းအား ဒန်ပူမျက်နှာသစ် ရေကပ်သည်။ ကျောင်းကို တံမြက်စီးလှည်းသည်။ ပြီးမှသားငယ် သမီးငယ် တို့ကို ခမည်းတော်ထံ၌ ထားသည်။ တံချ၊ ခြင်းတောင်း၊ တူရွင်း ယူလျက် တောသို့ဝင်သည်။

သစ်မြစ်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ ပြင့် ခြင်းတောင်းကို ပြည့်စေသည်။ ညနေချိန်တွင် ကျောင်းသစ်ကို သို့ပြန်သည်။ ခြင်းတောင်းကို ချထားပြီး သားငယ် သမီးငယ် တို့ကို ရခါးပေးစေသည်။

ထို့နောက် ဝေဿန္တရာ၊ မဒ္ဒါ၊ ဇာလီနှင့် တာဏှာစိန်တို့သည် ကျောင်းတံခါးဝတွင် သစ်သီးသစ်ဖုတို့ကို နှုံးဆောင်ကြသည်။ ပြီးလျှင် မဒ္ဒါဒေဝီသည် ဇာလီနှင့် တာဏှာစိန်ကို ခေါ်ကာ မိမိအိမ်ရာ သယ်န်းသို့သွားသည်။

မှတ်ချက် ။ ။

သယ်မ်း - ကိုယ်စိတ်ကိုဆုံးမရာ သူမြတ်တို့နေရာ တောင်း။

ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ် - မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြောင်း သိက္ခာပုဒ်။

ဤသို့လျှင် ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံး နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကလိတ်ရောင်တိုင်း ဇုနိုဝိဋ္ဌမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ ဇုဇကာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏မယား အပိတ္တာဝံ့သည် မိမိအုတ်အစေခံ ကျွန်ယောက်ျားကျွန် မိန်းမရှာဖွေစေရန် စေလွှတ်သည်။

အရွယ်လွန်မြောက်၊ ကျောက်ကုန်းညွတ်ခွေ၊ အရေတွန့်လိပ်၊ မုတ်ဆိတ်ဆံကြောင်းကြား။ သွားပဲ့ပါးပိန်၊ သေချိန်ရောက်လုနီး သက်ကြီးဇုဇကာပုဏ္ဏားတို့လည်း မိန်းမပျိုအလိုလိုက်၍ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ သားတော် သမီးတော်တို့အား ခုနစ်လအဆင့်ဆင့်ပေးမြန်း ဖုံးစမ်း၍ ဝက်ပါတောင်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

လမ်းခရီးတွင် စောမုဆိုးနှင့်လည်းကောင်း၊ အဇ္ဈတရှင် ရသေ့နှင့်လည်းကောင်း ဆုံးသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ လှည့်ပတ်ပြောဆိုကာ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး သီတင်းသုံးရာ ဝက်ဘာတောင်ခြေကို လမ်းပြစေသည်။

ဇူကာပုဏ္ဏားသည် အဇ္ဈတရှင်ရသေ့ ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်းလာရာ ဝက်ပါတောင်အနီး လေးထောင့်ကန် သို့ရောက် လေသည်။

မိုးလည်းချုပ်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် မဒ္ဒိဒေဝီတောမှပြန်ချိန် တန်ပေပြီ။

မိန်းမတို့မည်သည် ဝန်တိုစိတ်ပင်စဉ်းလဲ တတ်သည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး သားနှင့်သမီးကို ပေးလှူလိုသည်တိုင် မဒ္ဒိဒေဝီက နောက်ယှက်ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်းကြီးတစ်ပါးတည်း ရှိသည့်အချိန်တွင် သွားတောင်းမည်။ ထို့နောက် မဒ္ဒိဒေဝီပြန်မလာမီ သွားအံ့ဟု ကြံသည်။ ထို့နောက် ထိုလေးထောင့်ကန်အနီး အနုအမည် ရှိသော ဧောင်ပုလုထက်သို့ တက်သည်။ သစ်ပင်ရင်း မြေတလင်းတော် သင့်ရာ၌ ထိုညအိပ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မဒ္ဒိဒေဝီသည် သစ်သီးရှာ ထွက်ချိန်တွင် ပုဏ္ဏားသည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးထံသို့ ရောက်လာသည်။ မဒ္ဒိဒေဝီ မရှိခိုက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဇူကာ ပုဏ္ဏား၏ လှည့်ပတ်ပြောဆိုမှုကြောင့် သားတော် လာလီနှင့်

သမီးတော် တဏှာစိန်တို့ကို မေတ္တာရပ်ဘက် ချက်ချင်းပင် လှူလိုက်လေသည်။

“ ကုဒ်မေပုည သဗ္ဗညုတညဏဿပစ္စယောံ ဟောတု ” သားနှင့် သမီးကို တန်ဖိုးဖြတ်သည်။

ရေပြည့်သော ရွှေကရားကိုကိုင်လျက် ဘုရားဆုပန်ကာ ရေစက်သွန်းချ၍ သားတော် သမီးတော်တို့ကို လှူတော်မူလိုက်လေသည်။

မဒ္ဒိဒေဝီလည်း လထွက်ချိန်ရောက်မှ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ထိုထိုသော အရပ်တို့၌ သားသမီးတို့ကိုကြည့်၏။ မမြင်ရလျှင်များစွာ ပူပန်သောကဖြစ်၏။ ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းအား မေးလျှောက်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လျှောက်ထား၏။ ဝေသာန္တရာမင်းကြီးလည်း မဒ္ဒိဒေဝီအားကို သားသမီး၌ ကြောင့်ကြပူဆွေးခြင်းမှ သက်သာစိမ့်သောငှာ မခံသာအောင် နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် ဖြားယောင်းကာ ဖောက်ပြန်သယောင် ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲသော စကားကိုဆို၏။

မဒ္ဒိဒေဝီလည်း ထိုညနေပိုင်း ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အမျိုးမျိုးကို ပြောပြလျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးကား နေအာရုံကပ်တတ်သည် အထိ စကားမပြောတော့ချေ။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် စိတ်ဆင်းရဲစွာ အထူးထူးအပြားပြား စကားဖြင့် ငိုကြွေး၏။

နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် မဒ္ဒိဒေဝီသည်မိန်းမောမူးဝေ၍ သတိလစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီအား သတ်ရအောင် ပြုစုသည်။

“ အရှင်သား ကျွန်ုပ်၏သားသမီးတို့သည် အဘယ်သို့ သွားလေကုန်သနည်း ”

သတိရသည် မဒ္ဒိဒေဝီက မေးလျှောက်၏။

“ ပုဏ္ဏားတို့တစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်အလိုငှာလျှူလိုက်၏။

“ အကျွန်ုပ်တစ်ညလုံး ပူဆွေးသောကရောက်စွာ မေးသည်ကို အဘယ်ကြောင့် မဖြေပါသနည်း ”

“ ငါသို့သော ယောက်ျားပင်လျှင် သားသမီးနှင့် တွေ့ကွင်းရသဖြင့် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရ၏။ ပိခင်ဖြစ်သောသင်ကား နှလုံးကွဲနိုင်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် မဖြေကြားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။

ဒုန္နိဝိဋ္ဌ - ဒုန္နိဝိဋ္ဌ - မကောင်းသောနေရာ။

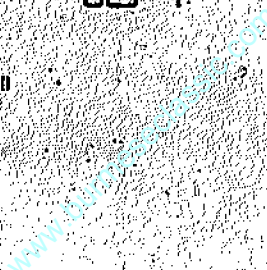
ဇူကော - ကစားပြန်ထူးတတ်သော ပုဏ္ဏား။

အပိတ္တာပုံ - ရန်သူကဲ့သို့ ပူပန်စေတတ်သော မိန်းမ။

ဝေဿန္တရာမင်ကြီးသည် မဒ္ဒိဒေဝီအား ဖြေကြားရင်း

အလျှင် ဝမ်းမြောက်ရန် တရားဟော၏။

မဒ္ဒိဒေဝီလည်း အနုမောဒနာပြု၏။

ရူဇကာပုဏ္ဏားလည်း ကလေးများနှင့်အတူ သွားလေ
သော် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရောက်လေသည်။ သိန္ဓုလင်းမင်းကြီး
သည် ပုဏ္ဏားအိုနှင့် မိမိမြေးများကို တွေ့ရပြီးနောက် ပုဏ္ဏားအို
အား ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာပေး၍ ရွေးယူထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် -

သိကြားမင်းသည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ တွန့်ဆုတ်
ခြင်းမရှိ ရက်ရောစွာလှူတတ်သော သဘောကိုကောင်းစွာ
သိသည်။ မဒ္ဒိဒေဝီအား အခြားသူများကို လှူခဲ့သော် ဝတ်ကြီး
ဝတ်ယော်ပြုစုကင်းမဲ့တော့ မည်ကိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏား
ယောင်ကောင်၍ မဒ္ဒိဒေဝီကို အလှူခံသည်။ ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီးကလည်း လှူသည်။ အလှူခံပြီးလျှင် သိကြားမင်းဖြစ်
ကြောင်းကို ပြလျက်ဆုရှစ်ပါးကိုပေးသည်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းလည်း ဆုရှစ်ပါးကိုတောင်း၏။

- * ငါ၏ခမည်းတော်သည် ငါ့အားအမှတ်ပြေသဖြင့် ပြည်သို့
ခေါ်တော်မူ၍ ရှေးကကဲ့သို့လျှင် မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်နှင်းပေး
အပ်တော်မူစေသတည်း
- * မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးသော ငါသည်မကောင်းသောအမှု
အကျင့်ရှိ၍ မင်းဒဏ်နှင့်လျက် အခွင့်နှင့်လျော်စွာ တတ်အပ်
သော သူကိုပင်သော်လည်း သတ်ဖြတ်ချင်သော စိတ်မရှိသည်
ဖြစ်စေသတည်း။
- * ကြီးကြီးငယ်ငယ် ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည် ငါ့ကိုသာလျှင်

မို့၍ အသက်မွေးကြသည် ဖြစ်စေသတည်း။

* သူတစ်ပါး၏ မယားကိုတပ်မက်သောစိတ်ဖြင့်မျှ မကြည့်လို၊ ကိုယ်ပိုင်သော မယား၌သာလျှင် ရောင့်ရဲခြင်း၊ မိန်းမတို့၏ အလိုသို့ မလိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း။

* ငါနှင့်စပ်၍ ဖြစ်ကုန်သော သားသမီးမယားဆွေမျိုးတို့သည် အနာမရှိ အသက်ရှည်ကြကုန်လျက်တရားသဖြင့် ရန်သူတို့ကို အောင်၍ မင်းစည်းစိမ်၌ စံပျော်ရစေသတည်း။

* နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းညဉ့်မိုးသောက်၍ နေအရက်တက်လတ်သော် ထမင်း၊ အဖျော်အစရိုကုန်သော ခပ်သိမ်းသော အသုံးအဆောင်တို့သည် ရှေ့သို့ရောက်လာသတည်း။

* ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့သည် အလှူပေးကုန်သော်လည်း မကုန်နိုင်ဘဲ တလဲလဲဖြစ်လာ၍ သဒ္ဓါကြည်ညိုစေတနာ သုံးတန်ပြတ်လျက် လွတ်လွတ်ပေးကမ်း ခွန်ကြလှူဒါန်းပြီး၍ ထိုအလှူကိုသာလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အောက်မေ့စေသတည်း။

* ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေခဲ့သည်ရှိသော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ထိုနတ်ပြည်၌ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ပဋိန္ဒေနေရပြီးသော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရပါစေသတည်း။

* ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ခပ်သိမ်းသောသင်၏ နှလုံးသားအလိုသည် အပြီးသို့ရောက်လတ်။ မစိုးရိမ်လင့်၊ မမေ့လျော့ လုံ့လပြုလော့။

သင်ကြားမင်းလည်း ဆုရှစ်ပါးကိုပေးပြီး မဒ္ဓိဒေဝီကို

ပြန်၍ အပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တာဝတိံသာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် မြေးကော်ဇာလီနှင့် တဏှာစိန်တို့ပြောပြချက်အရ သားတော်၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို သိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းကလည်း ဆင်ဖြူတော်ရောက် သည်မှစ၍ မိုးကောင်းသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယပြန်ပို့ဆက်ပြီးဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ပြည်သူပြည်သားများကလည်း စိတ်ပြေကြပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် နှင်ထုတ်မိခြင်းကို နောင်တတရားရ၍ သားတော် ချွေးမတော်တို့ကို ခေါ်ရန်ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်စေသည်။

ဇူလင်ကာပုဏ္ဏားသည် အိပ်မက်မှပင် မမြင်မက်ဖူးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ခံစားရသည်။ အာဟာရအတိုင်း အစာကိုလည်းမသိ။ အစားကြူးခြင်းကြောင့် စားမို့နှင့်၍ သေလေသည်။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးနှင့်တကွ များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့လည်း စေတုတ္ထရာပြည်မှ ယူဇနာခြောက်ဆယ်ကွာသော ဝက်ပါတောင် ကျောင်းသစ်မ်းအနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဝက်ပါတောင်ထိပ် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၊ ဖုဿတီမိဖုရား၊ သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၊ မဒီဒေဝီ၊ ဇာလီ၊ တဏှာစိန်တို့ပေါင်းဆုံကြသည်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း သည်းစွာငိုကြွေး ရှိုက်ငင်လျက် မိန်းမောမေ့မြော ရေမြွှဲလဲကျကုန်ကြလေသည်။

တစ်ဦးဟစ်ယောက်မျှထ၍ ရေစင်သွန်းဖျန်းသတ်ရ
စေနိုင်သူမရှိ။ သို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်မင်းခြောက်ပါးတို့
အစည်းအဝေးတွင် ကြာတောနှင့် ရွာသောမိုးနှင့်တူသောကြောင့်
ပေါက္ကရဝဿအမည်ရှိသော မိုးကို သိကြားမင်းရွာစေသည်။

သို့အခါကျမှ မင်းခြောက်ပါးတို့လည်း သက်သာရာရ
တုန်သည်။ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း အချိုကစွတ်၊ အချိုကား
လွတ်သော မိုးကိုတအံ့တသြဖြစ်ကြသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး
သည်လည်း ပြင်းစွာလျှပ်လေသည်။

“ အရှင်မင်းကြီး သားတော်ဝေဿန္တရာမင်းကို
လည်းကောင်း၊ ချွေးမတော် မဒ္ဒိဒေဝီကိုလည်းကောင်း၊
စေတုတ္တရာပြည်သို့ဆောင်၍ ပြည်စည်းစိမ်နှင့်တကွ ထီးဖြူနှင့်
လျက် မင်းပြိုင်ပြုတော်မူပါလော့ ”

ပြည်သူအပေါင်းလည်း ရိုသေစွာ လျှောက်ထား
ကြလေသည်။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း စေတုတ္တရာပြည်သို့
ရောက်သည်။ ရွှေထီးရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးစံတော်မူသည်။

ထိုညဉ်း၌ပင်လျှင် မည်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လျှာရအံ့
နည်းဟုကြံသည်။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်းက နန်းတော်မြို့တံခါး
အတွင်း၌ ခါးနစ်အောင်၊ နန်းတော်မြို့ပြင်တစ်ခုလုံး၌လည်း
ပုဆစ်ဒူးနစ်အောင် ရတနာခုနစ်ပါး မိုးကို ဇိုးသောက်ထ၌
ရွာစေသည်။

ဝေသာန္တရာဇာတ်တော်

ကိုယ်ခြံတွင်းရှိရာ ကိုယ်ယူစေသည်။

ဝေသန္တရာမင်းကြီးလည်း အသက်ထက်ဆုံး ခြောက်ဆောင်သော အလှူငွေရပ်တို့၌ နေ့စဉ်အလှူကြီးပေးလေသတည်း။

မတ်ချက် ။ ။ ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း

၁။ ရှစ်နှစ်မြောက်အရွယ်၌ ခြေ လကက် နှက်စိစသော အတွင်းအလှူကို လှူမည်ကြံသည်အခါ၊

၂။ ဆင်ဖြူတော်ကိုလှူသည့်အခါ၊

၃။ ပြည်တော်မှအထွက် ခုနစ်ရာခုနစ်လီသော အလှူကြီးပေးသောအခါ၊

၄။ ဝက်ဘာတောင်သို့အထွက် ပြည်တော်သို့ပြန်၍ကြည့်သောအခါ၊

၅။ သားတော်သမီးတော်တို့ကို လှူသောအခါ၊

၆။ မဒ္ဒိဒေဝီကိုလှူသောအခါ၊

၇။ ဝက်ပါတောင်၌ ခမည်းတော်မယ်တော် စသောဆွေမျိုးများ စည်းဝေးမိကြသောအခါတို့တွင် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မြေငလျင်လှုပ်သည်။

**မြတ်စွာဘုရားအား ကန်တော့ကြခြင်းနှင့်
စပါကွေသမီးရွာခြင်း**

ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့်နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ဒေသစာရီလှည့်လည် ကြွချီနေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားရှိကြောင်း သုဒ္ဓေါဒန (သန်ရှင်းစင်ကြယ်သောထမင်းရိုသောမင်း) ကြားသည်။

အမတ်ကိုးယောက်တို့ကို အကြံအရံတစ်လောင်စီနှင့် မြတ်စွာဘုရားအား အပင့်အလျှောက် ကိုးကြိမ်လွှတ်သည်။ အားလုံး ရဟန္တာ (ကိလေသာရန်ကို ပယ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်) ချည်းဖြစ်ကုန်သည်။

တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ကာဠဒါယီထေရီက ဂါထာခြောက်ဆယ်ဖြင့် မြည်တော်သို့ကြွရန် လျှောက်ထားသည်။

ရဟန္တာပေါင်းနှစ်သောင်းခြံရံလျက် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ကွာသော ကဝိလဝတီနေပြည်တော်သို့ ပကတိ ဝုသိ၏ သွားခြင်းဖြစ်သွားသည်။ တစ်ရက် တယူဇနာကျ နှစ်လကြာသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှ ရောက်သည်။

သာကီဝင် (အမျိုးကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ဆူတို့၏အဆက်အနွယ်) တို့လည်း နိဂြောဓဥယျာဉ်၌ ကျောင်းနေရာ အလုံးစုံ သုတ်သင်ပြင်ဆင်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရောက်လျှင် နိဂြောဓာရုံကျောင်း
မြတ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူသည်။

သာကီဝင်မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် မင်းသားငယ်၊
မင်းသမီးငယ်တို့ကို ရှေ့နေစေ ကန်တော့စေကာ ၎င်းတို့ကမူ
ဝယဝဒ္ဓိ (အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသောသူ) ဂုဏ်ကိုကိုး၍ ခညွတ်
ခြင်းမရှိ။

မြတ်စွာဘုရားလည်း စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စား
ကောင်းကင်သို့ ကြွတော်မူသည်။ သာကီဝင်မင်းတို့၏ ဦးမင်း
ပေါ်သို့ ရွှေစက်တော် ဖဝါးစုံမှမြူမုန် မြေမှုန်တို့ကိုကျစေသည်။
သမိုက်ပြာဠိဟာ (ရေ၊ မီး အစုံဆွက်သော တန်သောတန်ခိုး)
အစုံပြတော်မူသည်။

ထိုအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှစ၍ အားလုံး
နှိုးနှိုးကန်တော့ကြသည်။

သားတော်ဖွားမြင်စက ကာဠဒေဝီရသေ့ နန်းတော်သို့
ကြွလာသည်။ ရသေ့အား ကန်တော့စေသည်။ သားတော်က
ခမာန်တော့ဘဲဈာန်ရသော ရှင်ရသေ့၏ထိပ်ပေါ်၌ ခြေတော်
ဘည်သည်။ ထိုစဉ်က တစ်ကြိမ် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကန်တော့
ခဲ့သည်။

ကာစခါသော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြသည်။ မင်းသားကို
သပြေရိပ်ရိပ်တွင် သိပ်ထားသည်။ နေဝန်းသည် လှည့်လည်သွား
သည်။ သပြေရိပ်သည် မလည်ဘဲနေခြည်မထိုးရလောက်

မိုးမြတိုင်း မိုးကာနေသည်။ ထိုစဉ်က တစ်ကြိမ် သုဒ္ဓေါဒန
မင်းကြီး တန်တော့ခဲ့သည်။

သင်္ကာဝင်အားလုံးတို့၏ ထောင်လွှားတက်ကြွသော
မာန်စွယ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီးနောက် ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူ၍
မြတ်သောဘုရားနေရာတော်၌ ထိုင်တော်မူသည်။

ထိုအခါ ပေါက္ခရာဝဿမိုးကြီး ရွာသတည်း။

နိဂုံးစကား

ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်ကိုပူဇော်ရင်း ဗုဒ္ဓ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အများစုကတို့ လွယ်လင့်တကူ ဖတ်ရှုခွင့်ရအောင် ရေးသား ခွင့်ရသဖြင့် များစွာပင် နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပါသည်။

သူတော်ကောင်း တရားပွားများနိုင်ရန်လည်း ရည်ရွယ် ပါသည်။ စာရေးသူ၏ ရေးသားမှုပျားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြမ်း ဝေဖန်၊ ဆွေးနွေးလိုချက်များ ရှိပါလျှင်လည်း ဤစံလှစာပေတိုက် မှ တစ်ဆင့်ရေးသားနိုင်ပါသည်။

အပြုသဘောဝေဖန်မှု မှန်သမျှကို လှိုက်လှဲစွာ ရင်ဖွင့် ကြိုဆိုပါသည်။

သုတဝေသာ
မင်္ဂလာအပြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

နေဘုန်းဝေ

